KARL MAY JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL

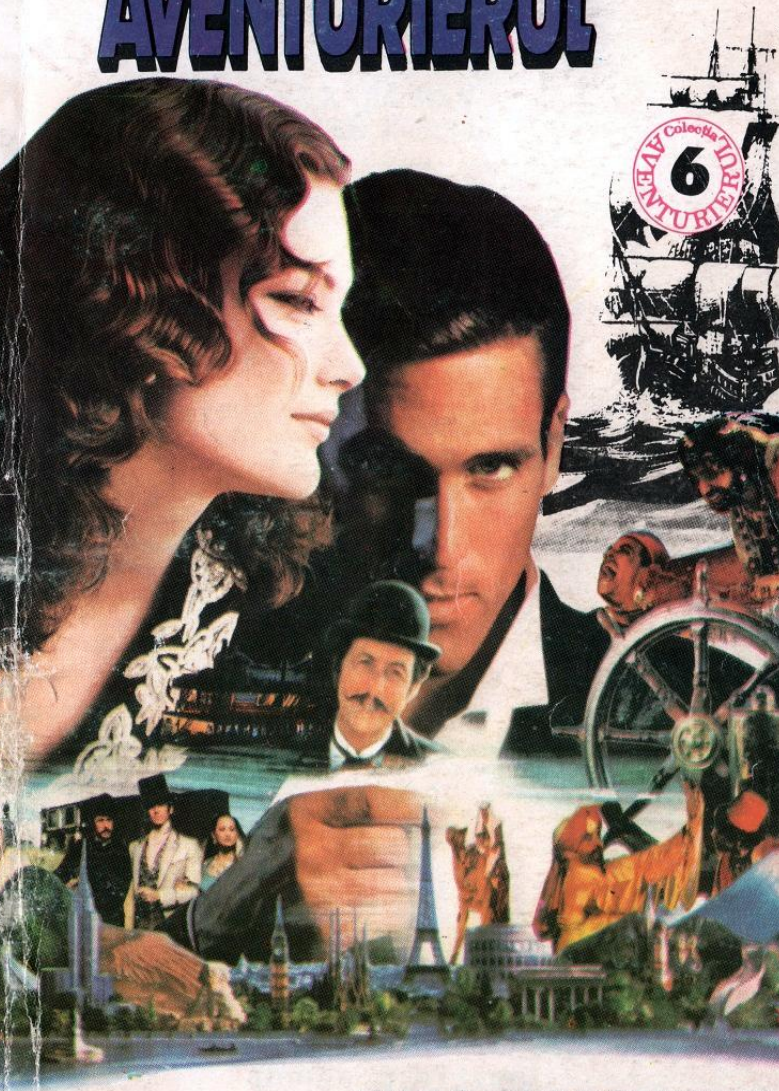

IUBIRE ŞI HAZARD

THEO MARSEIEZUL

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

Colecția Aventurierul
Teo Marseiezul • Foc în Vest

Orașele prin care eroul romanului are senzaționalele aventuri sunt:

- ANVERS
- FLESSINQUE
- DUIVELAND
- KEFELD
- FRANKFURT
- NUREMBERG
- REGENSBURG
- PASSAU
- LINZ
- VIENA
- BUDAPESTA
- TIMIȘOARA
- VÎRȘEȚ
- BELGRAD
- PANESLOVO
- NIȘ
- SOFIA
- KARAGAGI
- ADRIANOPOLE
- RODOSTO
- MURDOS

Seria
IUBIRE ȘI HAZARD

Consilier editorial
MARIA SIMIONESCU

Ediția de față a preluat textul după REGELE BOXERILOR de JOSÉ MOSELLI, traducerea de Lia Hârsu, librăria editoare I. G. HERTZ. București, f.a. La transcrierea textului a fost modernizată ortografia și au fost îndreptate inadvertențele onomastice, lexicale și stilistice, în lumina exigențelor editoriale actuale. Pentru versiunea de față toate drepturile de reproducere aparțin editurii LOGOS-STAR

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

Colecția Aventurierul

TEO MARSEIEZUL
FOC ÎN VEST

Roman

Editura *LOGOS - STAR*
București 1994

Coperta de VASILE SOCOLIUC

I.S.B.N. 973-96185-8-8

Pentru informații și comenzi, contactați-ne la adresa! Editura Logos-Star, Strada Intrarea Lucaci, Nr. 8, Ap. 8, sector 8, telefon 6617657.

I

În sufrageria în care se afla cufărul cu Marcel Dunot, se aflau trei oameni: spionul Fairfield-Punzler, generalul baron von Barwitz, guvernatorul Flandrei apusene și, în sfârșit, un omuleț pipernicit, căruia nasul ascuțit, ochii mici și verzui și părul roșu îi dădeau o înfățișare de vulpe. Era Herr doctor von Trapp, consilierul privat al Majestății Sale regele Saxoniei, decorat cu Vulturul negru, cu Vulturul roșu, cu Elefantul alb, în afară de ordinele diferitelor animale de toate culorile.

Cei trei oameni, cu fețele înroșite de sforțarea unei digestii greoaie, fumau în tăcere țigări enorme, furate, rechiziționate ar spune nemții, de la depozitele de tutun din Ostende.

Dacă von Barwitz avea o înfățișare mulțumită, dacă doctorul von Trapp era țâfnos și fudul, cum îi șade bine unui demnitar al Vulturului negru, alb, etc. nu tot așa era Fairfield-Punzler

Când von Barwitz declară: *Punzler, acuma putem vorbi despre afacerea noastră!*, spionul neamț se făcu palid și buzele sale subțiri se strânseră.

Von Barwitz, care nu observase sau se prefăcuse numai că nu vede, continuă, scoțând din portofelul său o fișă de carton roșu.

— Dacă doctorul e gata, atunci putem să începem.

— Cum doriți, domnule general! făcu von Trapp cu smerenie.

Cu degetul mare și-păros, generalul baron scutură într-o farfurie, cenușa țigării sale.

— Ai înțeles bine instrucțiunile care ți s-au dat, nu-i așa, Punzler?... Sunt foarte simple și vreau să cred că vei

avea mai mult noroc decât la ultima expediție, care ne-a costat prea scump și n-a dat vreun rezultat...

— Greșeala e a lui Körner și al lui Otto, domnule general!

— Da. Știu. Așa se spune întotdeauna. Morții nu se pot apăra. Să trecem mai departe. Misiunea care ți se încredințează acum, e personală și e una din cele mai onorabile, prin faptul că e o dovadă a încrederii pe care o are în dumneata Serviciul Secret. Știu că e dureroasă, dar suntem în timp de război... și câinii ăștia de englezi nu ne dau răgaz să alegem! Au devenit foarte neîncrezători! Dar e în zadar! Te vor căuta, vor scotoci bagajele dumitale, fără să poată da de ceva!

Generalul baron se întrerupse, ca să se întindă.

— Acuma, dezbracă-te, Punzler! O faci pentru Vaterland!

Spionul puse în farfurioară ceea ce mai rămăsese din țigara sa, se ridică și-și scoase încet vesta de lână, cămașa.

În acest timp, doctorul von Trapp așeză într-un colț al mesei o mașinuță de spart, un fel de lanțetă ascuțită și un borcănaș de cristal, umplut cu cerneală de China diluată.

— Gata? întrebă von Barwitz.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule general! declară doctorul.

— Ia, zise Fairfield.

Von Trapp luă lanțeta și trecu de câteva ori lama prin focul mașinuței, apoi, muind vârful în cerneala de China, se apropie de Fairfield și așteptă.

Von Barwitz se ridică și înălțând mâna care ținea cartonul roșu la înălțimea feței, mormăi:

— Atenție! Prima linie: *A B 13, linie orizontală; W 17 linie orizontală; 24 punct. SSB 22 punct.*

Atât pentru prima linie! încheie el.

Fairfield îi răspunse, scrâșnind din dinți. Spionul, puțin plecat, foarte palid, strângea pumnii să-și stăpânească durerea. Îndărătul lui, nepăsător, doctorul Trapp scrijeli în pielea spatelui, cu ajutorul lanțetei muiate în cerneală de China, semnele misterioase dictate de general. Și, după mușcătura oțelului, picături mici de sânge țâșneau și curgeau în lungul spinării spionului.

— SSB 22 punct! făcu von Trapp, ca să arate că terminase cu prima linie.

Von Barwitz se apropie și citi încet semnele săpate în pielea lui Punzler, ca să se asigure că erau întocmai cu cele scrise pe fâșia roșie.

— Așa-i! zise el mulțumit! Linia a doua!

Fairfield-Punzler scoase un oftat profund.

— Linia doua! repetă el.

După a doua linie, urmă a traia, apoi a patra. În total erau cinci.

În sfârșit după o oră de chinuri, Fairfield-Punzler scăpă. După ce presără pe spatele însângerat un praf galben, care usca imediat rănile, doctorul von Trapp declară:

— Vei avea puțină temperatură, Her Punzler, dar nu-i nimic: mâine dimineață n-ai să mai simți nici o durere.

Spionul scoase un mormăit nedesluşit şi începu să se îmbrace. Von Barwitz își aprinse țigara și, cufundat în fotoliul său, urmărea cu privirea fumul pe care-l arunca în rotocoale enorme.

— Vezi n-a fost chiar așa de dureros cum ai crezut! îi zise lui Punzler, după ce spionul se îmbrăcă. Și astfel nu te mai temi să nu ți se fure documentul sau că ai să-l pierzi. Pașaportul pentru Olanda îl ai?

— Da. L-am primit azi, la Gand. E pe numele Hampfield. Mi-ar fi plăcut alt nume! ăsta seamănă prea mult cu Fairfield!

— Prostii! spuse generalul, dând din umeri. Pleci la Anvers. Poți să ajungi chiar în seara asta. De-acolo, te duci la Flessinque, de unde vei putea pleca în Anglia. Când ajungi la Londra, te duci imediat la Billingshop 341, Queen Victoria Street. Ține bine minte adresa asta.

— Billingshop 341 Queen Victoria Street! repetă Fairfield-Punzler.

— Așa. Acest gentlemen te va pune în legătură cu unul din agenții noștri din serviciul secret, însărcinat să ne semnaleze deplasările și mișcările flotei britanice. Semnele ce le ai pe spate formează cifrul secret al semnalelor de care se servesc agenții noștri...

— Dar dacă sunt descoperit? murmură spionul.

— N-are nici o importanță! Trei sferturi din literele și cifrele pe care doctorul von Trapp le-a scris pe pielea dumitale n-au nici un sens. Un alt agent de al nostru trebuie să ducă la Londra cifrul, care permite să izoleze semnele unele de altele. Vei vedea că nu riști nimic.

— Da! Și dacă nu au încredere în mine! murmură Punzler cu amărăciune.

Von Barwitz încruntă sprâncenele:

— Fără aprecieri! Cunoști consemnul. De altfel, Billingshop îți va da 500 de lire sterline, care ți-au fost destinate.

Apoi, te vei întoarce la Bruxelles, prin Rotterdam... E aproape ora două. Pleacă, ai vreme să ajungi la Anvers înainte de se a face noapte: zilele sunt scurte acuma și automobilul nu e excelent.

— Mă duc, domnule general! murmură spionul, pe care cuvintele amenințătoare ale lui von Barwitz îl potoliră.

Se înclină ceremonios în fața generalului, îl salută pe doctorul von Trapp, care rămase nepăsător, și plecă.

— Vrei să faci o plimbare în grădină, Trapp? E grozav de cald aici! spuse Barwitz, îndată după plecarea lui Fairfield-Punzler.

— Cu mare plăcere, domnule general! răspunse doctorul.

Cei doi oameni se ridicară, se îndreptară spre ușă și ieșiră.

Închis în cufărul său, abia putând să respire, cu membrele înțepenite, neîndrăznind să se miște, nici să respire prea tare, Marcel Dunot nu pierduse nici un cuvânt din tot ce se vorbise. Dar, cu toată poziția sa neplăcută, el n-ar fi dat locul său nici pentru o împărăție. Totuși, simți o satisfacție imensă când auzi că ușa se închise după Barwitz și tovarășul său.

Ridică încetișor, capacul cufărului și respiră cu nesaț.

Sufrageria era goală. În atmosfera încărcată cu mirosul verzei și al cărnurilor, pluteau nori de fum. Marcel Dunot ieși din ascunzătoare, cu un singur gând: să dea cât mai repede de Fairfield-Punzler.

Trebuia mai întâi să iasă din vilă, fără să fie văzut, ceea ce nu era atât de ușor: din ceea ce auzise Marcel Dunot, rezulta că nimeni nu-l observase încă pe ușierul neamț care zăcea amețit. Sau dacă a fost găsit, se vede că se atribuise leșinul beției sale. Dacă ar fi fost altfel, von Barwitz, ar fi fost informat despre accident.

Oricum, trebuia să fie prudent și mai ales să lucreze repede: în orice clipă, putea să vină un servitor, ca să strângă masa.

Marcel se hotărâ.

„Cu atât mai rău pentru primul pe care-l voi întâlni" îi se gândi el, strângând pumnii.

Ieși din sufragerie, traversă anticamera în care dădea scara și păși pe culoarul care ducea spre încăperea în care îl lăsase pe ușierul neamț, după ce-l ameți se. Tocmai vroia să intre, când din bucătăria pe lângă care trecea, apăru un om gras, cu o haină de pânză pătată, cu un șorț soios, cu o bonetă albă pe cap și se aruncă în brațele fugarului.

Fără să se gândească Marcel Dunot, la care răbdarea nu era una din însușirile sale principale, îl respinse cu o smucitură teribilă.

Omul se dădu înapoi, se uită la tânărul francez și strigă în nemțește:

— Ce faci aici? Și cine ești?

Marcel Dunot îl făcu imediat să priceapă. Apucându-l de gulerul hainei cu mâna stângă, îi dădu cu cealaltă, între nas și bărbie, un pumn formidabil.

Cu gingiile zdrobite, cu fălcile sfărâmate, scuipându-și dinții, neamțul șovăi, amețit.

Ar fi căzut dacă Marcel nu l-ar fi susținut. Regele boxerilor îl târî în bucătărie, îi scoase boneta și haina pe care le și îmbrăcă și închizând ușa, ca să mai întârzie descoperirea incidentului traversă culoarul și pătrunse în încăperea unde-l lăsase pe ușier.

Acesta nu mai era acolo. În locul lui era un soldat care ascuțea o sabie mare ofițerească.

Marcel Dunot, strângând în mână pumnalul de care era hotărât să se servească, trecu, țanțoș, în fața neamțului. Acesta crezând că-i un bucătar nu se mișcă.

Marcel, fără să se grăbească, traversă sala și ieși. Ajunse imediat lângă portița din zidul ce înconjura grădina vilei, însă era închisă cu cheia!

Marcel stătu puțin pe gânduri și se întoarse în anticamera unde se afla soldatul neamț. Acesta, zărindu-l ridică capul să-l întrebe ceva.

— Deschide-mi poarta, repede! Un comision urgent pentru Excelența sa! declară Marcel îndrugând în nemțeasca sa.

Așa cum presimțise Marcel Dunot, neamțul avea cheia portiței. Nu ezită.

— Ia! zise el ridicându-se.

— Ieși, iar Marcel îl urmă.

Un minut mai târziu, regele boxerilor era afară.

Cu pași mari, se îndepărtă și se folosi de prima ușă deschisă, pe care o întâlni, ca să se ascundă, să-și scoată boneta și haina de bucătar, pe care le lăsă acolo.

Apoi asigurându-se că nu e urmărit, se îndreptă spre clădirea în ruină, unde lăsase auto-mitraliera. Ajunse repede și cu un suspin de ușurare, îl zări pe Gestier, care, în mantaua și chipiul de soldat neamț, se plimba în fața mașinei, țeapăn și țanțoș, ca un adevărat prusac.

în — Nimic nou?, îi zise el lorenului, care văzându-l plecat în haine de neamț și întors în haine civile, se uita la el cu mirare.

— Nimic! făcu Gestier. Dar ne-am cam plictisit aici. Au venit niște copii și nu știam ce să le spun că se uitau la mine, ca la un animal ciudat, crezând că sunt neamț!

— Nu, da ai o mutră acuma... În sfârșit, l-am găsit pe spionul acela — Trebuie să fie acum în drum spre Anvers și trebuie să punem mâna pe el! Sus! La drum!

Supărat că seamănă cu un neamț, Gestier, fără să ceară vreo lămurire, își reluă locul în turela automobilului.

Marcel Dunot, după ce puse motorul în funcțiune, se cățără în cabina blindată, unde era volanul.

— Totul e în ordine! le zise el repede lui Long și Covert, care se aplecară să-l întrebe.

Automobilul ieși, încet, din casa ruinată și ajunse pe șoseaua Gand, cea mai directă spre Anvers, pe care Fairfield trebuia să fi apucat.

Și aici, drumurile erau desfundate de trecerea artileriei. Peste tot nu erau decât gropi adânci, găuri, hopuri.

Cu toată graba, Marcel Dunot nu putu să înainteze prea repede, temându-se să nu se răstoarne.

Totuși el nu înceta să scruteze orizontul, în speranța că va zări automobilul cenușiu. Dar în zadar. Nu vedea decât țărani belgieni, slabi și uscați ce se dădeau, liniștiți la o parte, să lase să treacă automobilul pe care-l credeau că-i nemțesc. Sau întâlnea soldați nemți în corvoadă, ai căror ofițeri se uitau cu mândrie la automobilul blindat și nici unul nu avea cea mai mică bănuială.

Pe la patru după-amiază, Marcel Dunot zări din depărtare primele case din Gand.

Drumul, de curând pietruit de nemți, nu era atât de rău.

Marcel mări viteza. Trecu, fără să oprească, prin fața plutonului de gardă de la porțile orașului și, cu toată iuțeala traversă orașul flamand.

Străzile erau, de altfel, aproape pustii. Majoritatea dughenelor închise.

Cu toate că trecerea prin oraș se făcuse fără nici un obstacol, Marcel Dunot se simți fericit că se află din nou în câmpul liber. În această parte a Belgiei erau puțini nemți: numai armata de ocupație condusă din soldați bătrâni din landsturm, care nu erau periculoși. Ceea ce-l preocupa pe Marcel era Fairfield-Punzler.

Pe măsură ce se aduna kilometru lângă kilometru, el se întreba dacă nu apucase pe un drum greșit. Spionul nu mase poate altă direcție! În cazul acesta, unde putea să o mai întâlnească? Îi rămânea, ce-i drept o singură posibilitate: să pătrundă în Olanda și să-i scrie poliției din Londra să-l aresteze pe Billingshop corespondentul nemților, a cărui adresă o ținea minte. Dar asta cerea timp, și, până să-și pună în aplicare planul, spionii puteau să dispară și să dea vreo lovitură.

Tremurând la această idee, dădu automobilului toată viteză. Dar deodată el frână cu atâta repeziciune încât greoiul vehicul era să capoteze într-o curbă a drumului. Marcel zări în fața sa un sat mare, la intrarea căruia, un lanț întins de la o casă la alta, bara drumul. În fața lanțului, de ambele părți ale drumului, erau răsfirați soldați nemți.

Trebuia să fie cu ochii în patru! Cea mai mică pozna și totul ar fi pierdut!

Marcel Dunot încetini mersul automobilului și strigă către Gestier, prin ferestruica ce dădea în turelă:

— Ei, băiete! Drumul e barat de un lanț și în jur stă o droaie de nemți. Acu să-ți arăți curajul! Eu opresc în fața lanțului... auzi?

— Da! Bine!

— Opresc lângă lanț! Tu deschizi turela și strigi în nemțește, tare, ca să te-audă, să ne lase să trecem pentru că suntem tare grăbiți. Auzi?

— N-ai frică! răspunse Gestier.

Marcel stopă la vreo sută de metri de lanț.

Gestier deschise portița turelei și vru să strige, dar vocea i se opri în gât: doi ofițeri nemți veneau urlând:

— Hoch! Hauptmann Punscrigk! Hauptmann Punscrigk!

Marcel Dunot îl zări prin ferestruică și înțelese situația: cei doi nemți recunoscură mitraliera și-l chemau pe ofițerul care o comanda. Se vede că era prietenul lor.

Situația era gravă. Să fugă? Era imposibil: în fața automobilului era lanțul care bara drumul; șanțurile de ambele părți erau pline de soldați. Iar drumul era foarte îngust ca să întoarcă. Să tragă cu mitraliera? Nemții erau prea aproape și prea mulți.

Înainte de a distruge un sfert dintr-ânșii, ceilalți vor fi în auto.... Atunci?

Cei doi ofițeri nemți, foarte voioși, se apropiau...

Marcel Dunot, într-o clipă, își dădu seama de situație.

Dacă nu se producea vreo minune, cei patru francezi erau pierduți cu desăvârșire. Dacă vor cădea în mâinile nemților, acestia se vor simți fericiți să-i facă să plătească scump îndrăzneala lor. Îi vor împușca imediat dacă nu vor născoci alt chin teribil.

Același lucru îl înțeleseseră și tovarășii lui Marcel. Covert și Long se ridicară, hotărâți să moară luptând decît să se predea, iar Gestier potrivea, cu înfrigurare, o bandă de cartușe.

— Calm, măi băieți! Nu vă mișcați! ordonă Marcel și repede în același timp și în tăcere, sări din auto prin partea opusă aceleia pe unde veneau cei doi ofițeri nemți și intră în turelă.

— Lasă! îi zise el lui Gestier, care pregătea mitraliera.

Autoritatea pe care o avea Marcel asupra tovarășilor săi era atât de mare, încât bravul loren se supuse fără șovăire.

Marcel se plecă spre ofițerul neamț prizonier ,care ședea lângă mitralieră, îi tăie frânghiile, ce-i legau picioarele și mâinile și-i scoase călușul.

— Scoală și ascultă-mă ! zise regele boxerilor îndreptându-și revolverul spre ofițerul german care se supuse. Doi din camarazii dumitale se apropie de mașină: dacă se apropie prea mult, suntem descoperiți. Dumneata trebuie să strigi că ai o misiune secretă urgentă și să ridice imediat lanțul ca să putem trece. Ai ordin de la împărat!

— Și dacă refuz?

— Te omor!

Ofițerul se codi o clipă. Camarazii săi, care strigau: Hauptmann Punscrisgk! Hauptmann Punscrigk! nu erau decât la treizeci de metri.... Se întoarse și-i văzu pe Marcel Dunot și Gestier care agitau, unul revolverul, celălalt pumnalul. Se uitau la el cu privirile unor oameni hotărâți. Își mușcă buzele și, palid la față, scoase capul și strigă, cu o voce tremurătoare:

— Bună ziua! Bună ziua! Dați drumul lanțului! Repede! Am misiune din partea generalului! Grăbiți-vă!

Cei doi nemți se opriră imediat. Salutară și se îndreptară în fugă, spre plutonul de soldați ce păzea lanțul. Marcel Dunot îl auzi pe unul strigând să ridice barajul.

Iar Hauptmann Puncrisgk, care scăpase cu viață ascultându-l pe Marcel Dunot, se ghemui în turelă rușinat de lașitatea sa.

— Leagă-l bine, Gestier! făcu regle boxerilor care, fără să-i mai dea vreo atenție neamțului, se întoarse în cabina ce adăpostea volanul și puse motorul în mișcare.

Automobilul trecu, încet, prin faţa nemţilor care, aliniaţi pe marginea drumului, salutară cu respect. Apoi trecu prin târgul sau mai bine zis prin ceea ce mai rămăsese din el. Casele, distruse, incendiate, dărâmate, nu erau decât nişte ruine printre care rătăceau câini jigăriţi şi uscaţi ce căutau ceva de mâncare.

Marcel îşi încordă toată atenţia ca să conducă automobilul printre pietre şi moloz. În sfârşit depăşiră târgul nenorocit şi maşina se află din nou în câmpul liber. La orizont nimic nou. Unde putea să fie Fairfield-Punzler? Pe măsură ce se apropia de Anvers, neliniştea lui Marcel Dunot creştea: îi era imposibil să se împace cu gândul că nu-l va prinde; avea de rezolvat o socoteală veche cu fostul director al circului Khédivial şi mereu întârzia.

Trecură satul Hamme, fără ca Marcel Dunot să vadă altceva decât soldaţi nemţi în corvoadă şi nişte nenorociţi de ţărani belgieni. Automobilul traversă uşor o pădurice de pini maritimi, dar abia ieşise din ea, Marcel Dunot tresări de bucurie: la mai puţin de un kilometru zări automobilul cenuşiu al lui Fairfield-Punzler care se profila clar pe orizontul palid.

„El e!" îşi zise în tăcere.

— Droaga neamţului? întrebară deodată Long şi Covert, care grămădiţi cu chiu cu vai, lângă Marcel Dunot, nu puteau să scoată un cuvânt de când cu lanţul.

— Da, răspunse Marcel. Nu mă înşel. El e! De astă dată pun mâna pe el.

Zicând acestea dădu viteză maximă. Punzler, se vede, nu bănuia nimic, pentru că maşina sa nu-şi modifică viteza. După câteva minute, Marcel Dunot constată că se apropie încet, dar sigur.

— Peste un sfert de oră, e al nostru! zise el. Covert scoală-te, băiete, şi-i spune lui Gestier să-şi prepare morişca! Chiar dacă face zgomot! Nu trebuie ca spionul să ne scape printre degete, ca azi dimineaţă!

— Am înţeles! făcu parizianul, care se ridică şi-i transmise prin ferestruică lui Gestier, cuvintele lui Marcel Dunot.

Automobilul cenuşiu era acuma la mai puţin de cinci sute de metri.

Marcel Dunot cercetă câmpia: era pustie. Atât cât se vedea cu ochiul nu era niei o suflare de om. Acuma era momentul.

— Covert! Spune-i lui Gestier să tragă în maşina care e în faţa noastră! Să tragă din mers!

Parizianul se execută. Nici nu-şi termină vorbele că de sub adăpostul blindat unde erau închişi cei trei oameni, mitraliera începu să ţăcăne: Marcel Dunot putu să vadă prin ferestruică pământul şi pietrele ce zburau în jurul automobilului. Dar fie că era prea departe, fie că zguduiturile automitralierei îl împiedicau pe Gestier să ţintească bine, maşina spionului rămase neatinsă.

Dar nu era nimic. Încet, dar sigur, distanţa care-i separa se micşora mereu.

— A! se opreşte! strigă Marcel mirat. Acum o să rîdem! Covert! Spune să înceteze focul!

Automobilul cenuşiu se oprise într-adevăr. Fairfield-Punzler, crezând că e vorba de o neînţelegere, voia, se vede, să se explice şi să dovedească urmăritorilor săi că era un supus credincios al Kaiserului. Cel puţin aşa gândea Marcel Dunot.

— Fiţi gata, le zise el lui Covert şi Long, care se uitau la automobilul cenuşiu. La zece metri de maşină, am să oprcse şi toţi trei vom sări asupra neamţului sau asupra nemţilor.

— Şi n-o să mai poată să facă o mişcare! afirmă Covert.

— Înţeleg! întări Long. Şi să... O!

O zguduitură puternică a automobilului, care-l izbi de perete, îi tăie vorba; Marcel Dunot frână şi opri maşina dintr-o dată.

— Ulani! tună regele boxerilor.

Chiar aşa era. Dinapoia unei coline din dreapta drumului se ivi un detaşament de ulani, care înconjură maşina lui Fairfield.

Marcel Dunot zări faţa speriată a spionului, care se arătă la portiera automobilului având în mână bucata de hârtie. Unul dintre ulani o examină şi, convins, salută cu mâna. În goana mare, urmat de trupa sa, el se îndreptă spre auto-mitralieră, pe când maşina lui Fairfield-Punzler o porni cu toată viteza.

— Asta-i prea, prea! urlă Marcel Dunot. Gestier! Foc! Improaşcă-i! Foc! Foc!

Se reculese şi dădu drumul automobilului spre nemţii ce se apropiau. Mitraliera începu să ţăcăne: unul, doi, cinci ulani, seceraţi de gloanţe, căzură de-a valma, cai şi oameni, în mijlocul drumului.

Ceilalţi, zăpăciţi, neştiind ce să creadă de acest atac din partea unui automobil german se opriră, avură un moment de şovăire, şi deschiseră focul împotriva maşinei. Dar mitraliera

își continua opera! Mai căzură câțiva nemți. Supraviețuitorii fugiră.

Automitraliera, o luă la goană.

Din nenorocire, incidentul avu drept rezultat faptul că Fairfield-Punzler o luase cu mult înainte.

Mașina sa se afla acuma la un kilometru depărtare de Marcel Dunot. Mitraliera amuțise și nu se auzea decât ritmul regulat al motorului.

— Punem noi mâna pe el! tună Marcel Dunot.

— D-apoi! răspunse Covert și Long, ca un ecou.

Urmărirea continuă o jumătate de oră; spionul înțelegând foarte bine că e pierdut, dacă va fi ajuns, dădu mașinei sale toată viteza de care era capabilă și distanța între cele două mașini rămase mereu aceeași. Marcel Dunot înțelesese aceasta, dar, ca să nu-i descurajeze pe tovarășii săi, nu spunea un cuvânt.

— Covert! zise el deodată. Ulani! Spune-i lui Gestier să fie gata!

Parizianul, fără să răspundă, se aplecă spre deschizătura care punea în legătură adăpostul blindat cu turela.

Pe drum și pe câmpul din jur soseau în galop mai mult de cincizeci de ulani, desfășurați ca un evantai. Deodată, ca în urma unui ordin, puseră la ochi carabinele și traseră.

Gloanțele fluierau în jurul auto-mitralierei. Câteva, foarte puține, loviră cupola de oțel. Mitraliera țăcăni. Patru ulani, atinși de gloanțe, căzură.

— Curaj, Gestier! strigă Long, entuziasmat de acest spectacol pe care-l contempla printr-o ferestruică.

— Blestem! tună Marcel Dunot.

Automobilul mergea încet. Cu tot zgomotul mitralierei, urechea deprinsă a regelui boxerilor prinse bine uruitul motorului. Se aplică spre tubul de sticlă, care indica nivelul combustibilului și murmură:

— Asta-i! Rezervorul e uscat!

Automobilul nu mai înainta, decât din inerție; se consumase ultima picătură din rezervor. Marcel Dunot, cam palid, se ridică:

— O pană! zise el liniștit. Băieți trebuie să ne apărăm și să le arătăm nemților, că n-au nimerit-o! Long, ia revolverul meu! Tu, Covert, ia-l de la ofițerul neamț...

— N-ai nici o grijă, am eu ce-mi trebuie! răspunse parizianul agitând o pușcă, pe care o luase cu el din curtea fermei sângeroase, în momentul când Marcel îl eliberase.

Cei trei oameni traseră asupra ulanilor, prin ferestruicile lor. Aceştia, descălecaseră, lăsaseră caii în seama câtorva de-ai lor şi se apropiau de trăgători, cu arma în mână, târându-se printre brazdele câmpului, sărind de la un tufiş la altul şi, cu toate că mitraliera trăgea, se apropiau mereu de automobilul nemişcat.

— Ţineţi-vă bine! strigă Marcel tovarăşilor săi! Trageţi bine! Îi vom culca unul câte unul.

Abia isprăvi de vorbit şi „tac-tac-ul" mitralierei încetă.

— Gestier! urlă el, crezând că lorenul schimba banda de cartuşe. Mişcă-te. Nemţii se întărâtă.

Nu spunea decât adevărul. Ulanii, încurajaţi de tăcerea mitralierei, se ridicară şi năvăleau spre automobil.

— Nu mai am cartuşe! urlă vocea răguşită a lui Gestier.

Marcel Dunot, Covert şi Long se uitară unul la altul. Totul se isprăvise dintr-o dată: benzina şi muniţiile.

Marcel mai culcă la pământ cu revolverul său încă trei ulani.

— Nu ne rămâne decât să murim, le zise tovarăşilor săi. Să arătăm că nu ne temem. Înainte! Gestier! Vii?

— Da!

Cei patru oameni se aruncară împreună asupra nemţilor, care nu erau decât la câţiva metri.

— Foc! Foc! Foc! striga Marcel Dunot care descărca revolverul său într-un grup de ulani, dintre care trei se prăbuşiră.

Gestier, Covert şi Long îl imitară, detunăturile urmară una după alta, repezi, producând zăpăceală printre nemţii surprinşi. Dar după un moment de panică, nemţii prinseră din nou curaj, văzând micul grup de duşmani din faţa lor, şi trăgeau salve, după salve.

Gestier şi Long căzură, loviţi de moarte. Covert, atins la umăr, scoase un urlet de furie. Apucând de ţeavă carabina unui ulan, se aruncă printre ceilalţi şi zdrobi cu patul armei pe doi din ei; dar căzu, ciuruit de gloanţe.

Marcel Dunot, păzit de un noroc nemaipomenit, vedea toate acestea.

Furia sa ajunsese la culme. În câteva clipe, cinci ulani, cu beregatele căscate, cu piepturile ciuruite, căzură la picioarele sale. Fără să ia în seamă primejdia, el înfipse sabia sângerândă în burta unui al şaselea neamţ. Dar gloanţele curgeau în jurul lui Marcel. Iute ca trăznetul el se aplecă şi punând genunchii pe pământ, omorî sau răni trei ulani, care erau

aproape de el. Se ridică, făcu ocolul automitralierei și, cu o repeziciune nebună, fugi spre movila unde nemții lăsaseră caii lor sub paza a doi soldați de-ai lor.

Cu patul puștii zdrobi țeasta unuia, sfărâmă falca celui de-al doilea cu un upercut iscusit și sări pe un cal, căruia îi răsuci urechea.

Animalul, sări ca ars de durere și Marcel Dunot, care era un călăreț abil, se aruncă într-un galop nebun.

Culcat pe șa, auzea gloanțele ce-i țiuiau la urechi. Un glonte îi trecu peste umăr și smulse calului un smoc de păr. Animalul atâțat de detunături își înteți goana.

Marcel Dunot vedea cum pământul fuge sub el, în timp ce auzea galopul cailor din urmă. Se întoarse atât cât putu și aprecie că era cu vreo două sute de metri înaintea plutonului de ulani.

Aceștia, prădă unei furii nebune, continuau să tragă, fără a se sili să țintească, încât gloanțele treceau departe de fugar.

Îndemnându-și mereu calul, Marcel Dunot îi examină harnașamentul și, într-o geantă din șa, el descoperi un browning superb, care era încărcat. Se servi imediat de el pentru a lovi doi ulani care erau în fruntea plutonului. Un concert de urlete salută această dublă lovitură.

Oricum, situația lui Marcel Dunot nu era de invidiat; singur, pe pământul ocupat de dușman și urmărit de nemții, porniți să-și răzbune pe camarazii, el își spunea că n-are să poată rezista mult. Cu toate acestea, caracterul său energic nu-l lăsa să se descurajeze.

Deodată simți cum calul tremurând își încetinește fuga, se oprește brusc ciuruit de gloanțe.

Marcel Dunot mai avu timp să sară, ca să nu cadă sub animal. Un strigăt formidabil de triumf ajunse la urechile sale.

Nemții care veneau în galop, nu erau nici la două sute de metri de el și gloanțele lor se înfigeau în pământul din jurul lui.

„Încă n-au pus mâna pe mine! strigă el. Și, se aruncă înainte cât îl țineau picioarele. Dar cu toată repeziciunea cu care fugea, ulanii se apropiau tot mai mult. Încă puțin și l-ar fi ajuns. Încetaseră să mai tragă, pentru că erau singuri că vor pune mâna pe tânărul francez. Marcel, întorcând capul, înțelese acest lucru. Își îndoi sforțările, cu scopul de a ajunge până la un șir de plopi. Ținta sa era să se adăpostească îndărătul unui copac și cu ajutorul revolverului său, să împuște cât mai mulți nemți, înainte de a muri.

Deodată el tresări: numai o aruncătură de băţ îl despărţea de plopi şi, îndărătul lor el zări o pânză largă de apă gălbuie... Era fluviul Escaut!

„Dacă ajung până acolo, sunt salvat"! se gândi el, cuprins de curaj.

Într-o sforţare supremă, gâfâind, asudând, ajunse la mal, îndepărtă papura putredă şi galbenă şi se aruncă în apă.

Nu făcuse nici treizeci de metri, când ulanii se iviră pe mal. Ei se opriră, căutându-l cu privirile, pentru că Marcel Dunot, văzând că vin, se cufundă imediat. Nemţii, după ce se codiră puţin, dădură drumul cailor în apă, Marcel Dunot, revenind la suprafaţă, îi zări pe ulanii ce-l urmăreau, ţinând într-o mână frâul şi în cealaltă carabinele deasupra apei, ca să nu se ude.

În câteva clipe, însă Marcel ajunse pe malul celălalt. Îşi făcu drum prin ierburi, se căţără peste parapetul de la marginea drumului şi, cu toată oboseala sa, îşi reluă fuga nebună.

Marcel Dunot, cât era de obosit, nu se lăsă. În depărtare, zări un sat.... Dacă ajunge acolo, s-ar putea să se ascundă şi duşmanii săi să-i piardă urma. Slabă speranţă. Cum mergeau lucrurile, avea mai multă şansă să fie ciuruit de gloanţe şi ucis înainte de a ajunge la primele case.... Deodată zări un om pe o bicicletă. Era un prusac. Cu o lovitură îl puse la pământ, ridică bicicleta încălecă şi pedală cu toată viteza!

Nici un campion al ciclismului nu şi-ar fi putut încorda muşchii cu atâta putere! Bicicleta zbura pe drum!

Prinzând curaj de pe urma întorsăturii evenimentelor, nu mai simţea oboseala. Câteva secunde mai auzi fluieratul gloanţelor şi apoi nimic. Pedalând mereu, el întoarse capul şi văzu că ulanii erau la mai mult de un kilometru depărtare! Dar el nu încetini mersul. Sufla un vânt uşor, care-i dădu forţe noi şi-i uscă hainele. Se simţea salvat.

Totuşi, mai continuă să pedaleze timp de o oră. Trecu printr-un sat în ruină, zări, în sfârşit, în depărtare, săgeata catedralei din Anvers. Se opri şi se dădu jos de pe bicicletă, pe care o aruncă într-un şanţ. Apoi, o porni cu mâinile în buzunare, la drum.

Soarele asfinţise, când ajunse lângă primele case din Anvers. Reuşi, fără mare greutate, să treacă cordonul de soldaţi postaţi în jurul oraşului. Nemţii care stăteau de pază erau în mare parte oameni bătrâni, ce nu-şi dădeau prea multă osteneală să-şi facă serviciul.

Ca și cum soarta ar fi vrut să-l răsplătească pentru toate încercările de până acuma, sosind în piața Val Lérius, primul lucru pe care-l văzu, fu automobilul cenușiu al lui Fairfield-Punzler! Se afla lângă trotuarul din fața unui restaurant, luminat ca în toiul zilei.

Nu se înșela: era automobilul spionului. Apropiindu-se, Marcel se întări în convingerea sa.

În automobil nu era nimeni. Fairfield și șoferul său erau, fără îndoială, la masă. După ce se asigură că nu-l vede nimeni, Marcel Dunot intră în mașină, ridică pernele și se furișă sub bancheta din spate. După cum auzise de la generalul Von Barwitz, Fairfield-Punzler trebuia să plece de la Anvers la Flessingue, ca să se îmbarce pe un vapor olandez cu destinația Anglia. Marcel se gândea că atunci când automobilul va ajunge în Olanda va putea să iasă din ascunzătoare și să încheie socotelile cu spionul.

Trecu o bucată de timp. Nimic nu se mișca în automobil. Marcel începu să devină nerăbdător când, în sfârșit auzi duduitul motorului. Puțin după aceea, mașina se urni. Riscând să fie văzut, Marcel scoase capul din ascunzătoare și zări doi soldați germani pe banca șoferului.

— Ah! ce bine am mîncat, Fritz! spunea unul. Am mâncat cel puțin treizeci de cârnați.

— Eu, mai mult de patruzeci! Am să dorm bine! Ce păcat că nu mâncăm așa în fiecare zi! Și ce bere bună!

Cei doi nemți tăcură. Mașina tocmai intra pe poarta unui garaj. Marcel Dunot simți cum îi sporește neliniștea, când văzu că automobilul se oprește în fundul garajului, iar unul din cei doi nemți îi spune celuilalt:

— Grăbește-te; mai avem timp să bem o bere până la culcare; berăriile se închid îndată.

Motorul se opri. Se vede că cei doi teutoni conduseseră automobilul în acest garaj, ca să-l adăpostească. Dar atunci, unde a dispărut Fairfield-Punzler? Acesta își continuase drumul fără să se mai servească de autimobil, iar el, Marcel Dunot, ca un prost, rămânea să-l aștepte sub bancheță.

La acest gând ,își încleștă pumnii. Ieși din ascunzătoare fără să facă vreun zgomot, se îndreptă spre poarta garajului pe unde dispăruseră cei doi nemți. Era închisă. Cu ajutorul pumnalului nu-i fu greu să forțeze broasca. Când se văzu afară, porni în căutarea restaurantului în fața căruia se ascunsese în automobil: Restaurant Du Lion. Un trecător îi indică drumul. În câteva minute ajunse la destinație. Restau-

rantul era gol. Majoritatea luminilor erau stinse. Un băiat se pregătea să tragă obloanele. Marcel se apropie.

— Domnul Fairfield mai e aici? întrebă el cu îndrăzneală. Am să-i comunic ceva foarte urgent.

Băiatul îl măsură din cap până în picioare și-i răspunse:

— Domnul Fairfield? Nu-l cunosc. Adresați-vă patroanei.

Marcel Dunot intră. Așezată în fața unei mese de marmoră o femeie grasă, în haine de pluș verde, cu părul încâlcit, număra niște bucăți de zahăr. Zărindu-l pe noul venit — care cu drept cuvânt nu era prea arătos — ea îl examină cu neîncredere.

— Bună seara! spuse Marcel foarte politicos. Aș dori să-l văd pe domnul Fairfield-Punzler, pentru care am o comunicare foarte urgentă!

— Fairfield-Punzler? Nu-l cunosc, domnule! murmură femeia.

— E un domn care a venit cu automobilul cenușiu!

— Nu știu la cine te referi! afirmă femeia...

Marcel Dunot o simți că minte și, amintindu-și deodată de numele cu care Fairfield era înscris în pașaport, spuse:

— Mă scuzați. Dar nici domnul Hampfield nu este aici?

Matahala avu un fior ce nu-i scăpă lui Marcel Dunot; ea aruncă asupra tânărului francez o privire scrutătoare și, hotărându-se, murmură cu jumătate de voce:

— Domnul Hampfield a plecat la Flessingue de vreo oră!

— Ce păcat! făcu Marcel Dunot. Ce păcat! Bietul domn Hampfield!

— Ce pot să-ți spun, dragul meu, rosti deodată binevoitoare, este că domnul Hampfield trebuie să fie pe bordul vaporului Wilhelmina, care pleacă la noapte din Flessingue spre Ramsgate. E tot ce știu... Dacă te grăbești, vei mai avea timp să-l prinzi înainte de îmbarcare!

Marcel înțelese că femeia îl lua și pe el drept spion. Altfel, ea n-ar fi pronunțat această ultimă frază, având în vedere greutățile imense pe care le avea la plecarea din Belgia toți acei care erau în serviciul guvernului. Să mai ceară și alte explicații ar fi însemnat să trezească bănuielile femei și să fie arestat.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă! zise Marcel Dunot. Știam că domnul Hampfield trebuie să plece la Flessingue, dar credeam, că e încă aici. În sfârșit, voi face ceea ce e necesar.

Şi salutând pe aceea cu care vorbise, Marcel ieşi. Era cam încurcat. Frontiera olandeză era bine păzită şi-apoi, Marcel nu cunoştea locurile.

Dar avea în buzunare un aliat de neînvins, adică cele două fişicuri cu aur, de câte o mie de franci, care rămăseseră din suma luată de la nemţi. Cu acestea trebuia să găsească vreun pescar sau un contrabandist ca să-l ducă în Olanda.

Cu această speranţă, el se îndreptă spre port. Oraşul era cufundat în tăcere şi în întuneric; doar câţiva trecători rari, în mare parte soldaţi nemţi în concediu.

Cu toate că nu erau încă orele zece, aproape toate magazinele erau închise, iar cele deschise erau ţinute de nemţi.

Marcel, cu inima strânsă, îşi amintea de vizita pe care o făcuse la Anvers, înainte de predarea oraşului, cu câteva săptămâni în urmă. Câte nu s-au petrecut de atunci!

Cu aceste gânduri, el ajunse pe malul fluviului Escaut. Locul era pustiu.

Vapoare mari îşi profilau umbrele lor negre pe cerul înstelat. Pe bord nu era mai multă lume decât pe chei, în afară de soldaţii nemţi de santinelă, zgribuliţi în mantalele lor, ce se plimbau melancolici, cu arma pe umăr.

Marcel Dunot, înţelese că trebuie să caute în altă parte realizarea planurilor sale. Îşi schimbă drumul şi intră într-un labirint de ulicioare strâmte care dădeau pe chei. După ce rătăci la întâmplare câteva minute, ajunse în faţa unei taverne pentru marinari, a cărei firmă, o ancoră mare de lemn atârna de o lanternă verde, strălucea în întuneric.

Marcel Dunot intră. Sala, joasă, cu pereţii căptuşiţi cu stejar, era luminată de o lampă mare cu petrol, atârnată cu o sârmă de tavan.

În jurul meselor, roase, fixate de pământ — ca să împiedice pe consumatori şi să le arunce în cap, ceea ce se întâmpla deseori — erau vreo şase oameni. Erau pescari bătrâni cu barba albă; aşezat fiecare în faţa unui ulcior cu bere, ei fumau în linişte nişte lulele lungi, iar la intrarea lui Marcel Dunot, abia se întoarseră.

Acesta se aşeză, încet, într-un ungher. Patronul, un om spătos cu capul pleşuv şi lucitor, înconjurat de o coroană de păr sur, se apropie nepăsător şi-l întrebă, în limba flamandă, ce doreşte.

— Un pahar de bere! declară Marcel, în franţuzeşte.

Cârciumarul, fără să spuie o vorbă, căuta o oală de lut pe care o depuse în faţa lui Marcel. Tocmai se îndepărtă, când

regele boxerilor îi făcu semn să rămână. Cu o privire, Marcel își dădu seama că acesta era incapabil să trădeze — să înșele foarte rar în judecarea oamenilor.

Omul, mirat, se opri și-l privi curios pe clientul său.

— Se poate vorbi? întrebă Marcel, arătând cu privirea pe consumatori.

— O! Da! Sunt prieteni! Dumneata ești francez, nu-i așa?

— Da.

— Vii din Franța?

— Da. Am fost făcut prizonier de către nemți, acu trei zile și am izbutit să fug!

— A! Spune... e adevărat că Parisul a căzut și că Lyon și Bordeaux sunt asediate?

— Da de unde! Am fost făcut prizonier la Nieuport! Sunt mulți nemți care au intrat în Paris, dar ca prizonieri!

Bătrânul suspină:

— Tocmai asta spuneam și eu! Nu puteam să cred.

— Să n-ai nici-o frică moșule! Îi răzbim noi! Și cum! Nu știu când, nici unde, dar o să-i răzbim!

— Vrei să treci în Olanda, hai? făcu bravul cârciumar, încet.

— Da.

— Cam greu! Toți tinerii noștri au încercat, dar nemții păzesc, ceva grozav. Totuși, am să te ajut. Ai să dormi aici și mâine seară.... o! n-ai să plătești nimic, nici nu mă îndoiesc că nu ești bogat! se întrerupse bătrânul observând un gest al lui Marcel Dunot. Francezii și belgienii sunt frați și....

— Trebuie să fiu chiar noaptea asta la Flessingue! întrerupse Marcel.

— La Flessingue! D-apoi atunci e mai repede și mai ușor să mergi la Bulst! zise mirat cârciumarul.

— Nu spun! Dar eu trebuie să mă duc la Flessingue! declară Marcel, care explică, în șoaptă, că e în urmărirea spionului neamț Fairfield-Punzler, care vrea să se îmbarce în noaptea asta la Flessingue ca să plece în Anglia.

— Da...da... e adevărat, trebuie să te duci la Flessingue! Dar se poate întâmpla să-ți rămână oasele în drum. În sfârșit, trebuie să-ți faci datoria. Restul nu interesează! Eu, Niki Poortbecke, când am fost tânăr am făcut întotdeauna așa; și te înțeleg! Rămâi aici! Mă duc să văd dacă unul din prietenii ăștia care poate să te ajute.

— Îți mulțumesc, domnule Poortbecke! Dacă...

Dar bătrânul nu mai auzi. Se îndreptă spre micul grup de pescari bătrâni așezați în fața ulcioarelor de bere, care nici nu întoatseră măcar capul spre noul-venit.

Niki Poortbecke se așeză în mijlocul lor. Și, timp de câteva minute, Marcel Dunot, auzi că schimbă între dânșii fraze scurte în flamandă, pe care el nu le înțelegea.

În sfârșit, Niki Poortbecke și unul dintre pescari, un om înalt puțin încovoiat, cu fața rotundă, roșie și strălucitoare ca o cratiță de aramă, se ridicară și se apropiară de Marcel Dunot, pe când ceilalți punându-și pipele în buzunar, se îndreptară, unul după altul, spre ușă. Ieșiră. Marcel, Niki Poortbecke și pescarul rămaseră singuri.

— Așadar, vrei să mergi la Flessingue, nu-i așa, să pui mâna pe un câine de spion neamț! Ei bine, eu, Tromp, îți spun că peste șase ore vom fi la Flessingue, sau dracu ne ia! Știi să înoți?

— Da.

— Foarte bine! Se face!... Dar trebuie să ne grăbim! murmură Tromp. Altminterea.....

— O! am să mănânc pe drum! făcu Marcel.

— Asta-i! spuse bătrânul pescar. Și-apoi, dacă am să-ți dau vreun sfat, e să fii cu burta goală! Se prea poate să fii nevoit să sari în apă și-atunci păzește-te de o congestie.

— E adevărat! constată Marcel, cam trist. Am să mănânc la Flessingue, în cazul ăsta!

Bătrânul Poortbecke care, după ce trase obloanele, deschise un dulap și scoase o șuncă respectabilă, se întoarse, puse jambonul la loc și murmură:

— Îl treci pe la vad, Tromp?

— Ei, da pe unde vrei să-l trec? Numai pe acolo se poate trece!

Bătrânul cârciumar, se apropie de ușa, care rămăsese întredeschisă, aruncă o privire în stradă și se reîntoarse, zicând:

— Nu-i nimeni! Puteți merge! Și noroc!

Fără să spuie un cuvânt, Marcel Dunot și Tromp îi strânseră mâna și ieșiră.

Strada era pustie. Cei doi oameni, după ce traversară o duzină de ulicioare strâmte, și negre, prin care bătrânul pescar pășea fără șovăire, ajunseră pe cheiul fluviului Escaut.

Martin Tromp se îndreptă spre un parapet înalt de lemn. Marcel Dunot, care îl urma la vreo zece metri depărtare, ca să nu fie observat, îl văzu că se oprește. Se apropie. Bătrânul

flamand aruncă în jurul lui o privire cercetătoare și, mulțumit că nu zărise pe nimeni, dădu la o parte două din scândurile parapetului și dispăru în deschizătura făcută. Marcel Dunot îl imită.

El se uită în jur și văzu că se afla într-un soi de îngrăditură de pe marginea cheiului; erau acolo șiruri negre de mărfuri acoperite cu saci. Prin intervalul lăsat între două baloturi din apropiere.

Martin Tromp întoarse capul și aruncă un singur cuvânt:

— Repede!

Iar el singur ajunse, dintr-o săritură, pe marginea cheiului și dispăru. Marcel Dunot, sărind peste spațiul strâmt, zări o scăricică de fier fixată de chei. Bătrânul flamand coborî câteva trepte. Marcel Dunot zări o barcă și urmând pe conducătorul său, coborî în ea.

— Nu mișca! Las pe mine! șopti Martin Tromp, care dezleagă frânghia ce ținea barca și aseză două lopeți înfășurate în niște cămăși, ca să nu facă zgomot, când vor lovi apa.

— Știi să vâslești? întrebă bătrânul flamand cu o jumătate de voce.

— Da.

— Bun! Ia lopețile și vâslește ușor. Am să-ți spun când trebuie să-i dai drumul mai repede.

— Înțeles! răspunse Marcel.

Se așeză și vâsli, fără zgomot.

Timp de mai mult de douăzeci de minute, barca ușoară naviga astfel pe întuneric, condusă cu dibăcie de Martin Tromp. Bătrânul flamand se aplecă deodată, spre Marcel și șopti:

— Mai repede! Mai repede! Din răsputeri!

Marcel Dunot se supuse, fără să răspundă. Încordându-și mușchii, trase cu putere lopețile ce scârțâiră. Barca spinteca apa neagră cu repeziciune. Aproape imediat un triunghi de lumină orbitoare se așternu pe fluviu, trecu peste barcă și mătură cheiul....

— Mai repede! Mai repede! Nu ne-au văzut! striga Tromp.

Marcel Dunot asculta și, ridicând capul, constată că barca se afla acum în fața unui port mic format de un braț al fluviului. În fundul acestui port luminat foarte slab de felinare cu petrol, pe care vântul le făcea să pâlpâie, hamalii încărcau niște lăzi pe două șlepuri largi acostate lângă un parapet de lemn. Lângă șlepuri, părea că așteaptă un mic remorcher, din al cărui coș ieșea o dâră ușoară de fum.

— Unde suntem? întrebă Marcel.

— La Saint-Philippe. Fără zgomot! răspunse Martin Tromp.

Regele boxerilor nu mai insistă.

Câteva clipe mai târziu, barca manevrată cu iscusință, se opri lângă un duc-d'Albe (un fel de piloane de lemn gudronat, fixate în lungul fluviului și unde se opresc corăbiile, când nu e loc la chei), la vreo cinci sute de metri de șelpuri.

Fără să spună un cuvânt, Martin Tromp legă barca de un stâlp din duc-d'Albe, apoi aplecându-se, apucă o bucată de lemn ce plutea pe apă în apropierea stâlpului și o trase spre el.

— Ai vedere bună? îl întrebă pe Marcel, care-l privea curios.

— Desigur!

— Atunci, cum vezi vreo navă ce se apropie, să mă înștiințezi imediat! Nu trebuie să fim văzuți aici!

— Fii liniștit. Am eu grijă!

Martin Tromp, puse bucata de lemn în barcă. De lemn era legată o sfoară subțire; bătrânul flamand o trase spre el. Sfoara, care era din ce în ce mai tare, devenea o adevărată frânghie pe care Martin Tromp continua s-o desfășoare cu repeziciune până când simți un nod între degete. Deodată trase atât de tare de frânghie, încât barca se scuturâ.

Marcel Dunot întoarse capul și spre marea sa mirare, zări un butoi mare, de care era legată frânghia și care se ivi la suprafața apei, între duc d'Albe și barcă.

— Nu vine nimeni? întrebă Martin Tromp.

— Nu.

— Atunci, putem să încercăm. Ascultă! Butoiul ăsta e închis bine și capitonat cu saci vechi. Ai să intri înăuntru. Eu am să-l închid și-apoi am să deschid un mic rezervor de zinc care se află înăuntru și care îl va scufunda până la doi metri sub apă. Privește! În mijloc e un tub de cauciuc; unul din capetele sale ajunge în interiorul butoiului. Celălalt e ținut la suprafață de o plută care nu se vede. Așa, pricepi, vei putea să respiri...

Când vei fi înăuntru, am să leg butoiul de unul din șlepurile de acolo, pe care remorcherul le duce la Flessingue. Cele două șlepuri conțin mărfuri furate, pe care nemții le trimit în Olanda, la niște compatrioți de-ai lor, care le vând... Dacă ești surprins de cineva, găsești în butoi un topor cu care să te aperi. Toporul ăsta are să-ți servească să ieși de-acolo, când

ai să ajungi. Vei călători vreo cinci sau șase ore. Are să fie încă întuneric și-ți va fi ușor să ieși... Nu-i prea plăcut, firește, și te-ai simți mai bine în cabina de lux a vaporului Etoile Rouge, dar acuma nu poți alege... În sfârșit, câți-va băieți de-ai noștri au plecat în Olanda, în felul ăsta.... Au sosit aproape toți, și de aceea avem întotdeauna un butoi pregătit... Apoi, unul a fost o dată condamnat la moarte de nemți. Ei bine, mulțumită, butoiului acuma e în armata noastră, la Ypres! Îți place?

— Mi-ar plăcea altceva! mărturisi Marcel Dunot, pe care fraza „au sosit aproape toți" nu-l speriase. Dar, la război ca la război! Deschide butoiul și s-o sfârșim odată! La urma urmei, am mai văzut eu de-alde-astea.

Zicând acestea, bătrânul flamand opri butoiul lângă barcă, deschise cu ajutorul cuțitului său de marinar, o portiță pătrată cu marginile bătute cu cârlți, tăiată în doage.

Marcel Dunot, profitând de faptul că bătrânul era ocupat strecură un fișic de o mie de franci, dedesubtul unei bănci din barcă.

— Intră! făcu Martin Tromp. Remorcherul pleacă în scurt timp.

— Bine! zise Marcel.

Apucă mâna bătrânului flamand și o strânse cu energie.

— La revedere, Martin Tromp, zise el. Amintește-ți de Marcel Dunot! Oriunde voi fi și orice mi s-ar întâmpla, îți rămân prieten!

— Și eu! Când francujii și belgienii vor intra la Anvers, Martin Trompt te va aștepta la Ancora Speranței. Și doresc, mă băete, să nu treacă mult!

Reținându-și emoția, Marcel călcă peste marginea bărcii și, prin deschizătura pătrată, se strecură în butoiul, pe care, bătrânul flamand îl ținea ca să nu se răstoarne. Cu chiu cu vai, regele boxerilor se ghemui.

Cu tot curajul său el nu se simțea prea sigur. Curbat în formă de Z, cu brațele în lungul corpului, cu capul de pereții butoiului, cu picioarele îndoite, cu genunchii la înălțimea bărbiei, Marcel Dunot văzu cum se închide ușița și se trezi cufundat în întuneric.

Mai întâi, el respiră cu greutate; aerul intra bine de-afară prin tubul de care vorbise Tromp, dar în cantitate foarte mică și insuficientă. După câteva secunde însă Marcel Dunot izbuti să suporte fără mare greutate strâmtoarea asta... Un gâlgâit surd îl înștiință că Martin Tromp deschisese robinetul

rezervorului care se umplea. Simți că butoiul se cufundă, apoi după o zguduitură urmată de un murmur ușor, înțelese, că închisoarea sa plutitoare, era trasă de barcă. Aceasta dură câteva minute, și-apoi butoiul rămase din nou, nemișcat.

Dar nu pentru mult timp. Căci, puțin după aceea, o nouă zguduitură, mult mai violentă decât întâia, izbi capul fugarului de pertele butoiului.

Pleca! Legat de șlepul de care-l fixase Martin Tromp, butoiul cobora pe fluviul Escaut în ciuda nemților...

„Măcar dacă aș sosi la timp, să dau de Fairfield-Punzler" se gândea Marcel.

„Ai să călătorești vreo cinci sau șase ore" îi spusese Martin Tromp lui Marcel Dunot, înainte de a-l închide în butoi. Cinci sau șase ore de călătorie! E mult, chiar atunci când drumul e făcut într-un vagon confortabil! Din cauza formei sale, butoiul oscila și se legăna în toate părțile amețindu-l.

În fiecare clipă i se părea că butoiu se oprește. Și atunci apuca toporul de lângă dânsul și se pregătea să spargă pereții închisorii plutitoare. Dar era numai o impresie falsă provenită de pe urma faptului că șlepurile încetineau mersul, fie la trecerea unui braț al fluviului, fie ca să evite o corabie ce venea din direcția opusă.

O zguduitură ușoară îl înștiință însă pe Marcel Dunot că voiajul său — și chinul său! — nu erau terminate.

Dar, în sfârșit... totul trece.

Marcel Dunot, simți iar că butoiul său luneca în apă cu mai puțină viteză. Sperase de atâtea ori în zadar, încât nu puru să creadă că s-a sfârșit cu chinul său. După ce așteaptă câteva minute, se convinse că butoiul stătea locului.

Marcel Dunot ezită. Era la Flessingue? Sau oprirea se datora unui incident de călătorie?

Nu avea încredere în impresia sa. Și apoi ce dezastru ar fi fost dacă deschiderea butoiului înainte de a ajunge la Flessingue! Ce-i de făcut? Pe de altă parte, dacă era la Flessingue, fiecare minut era prețios. O întârziere, oricât de mică, putea să-i încurce toate socotelile.

Se hotărâ să se pună pe lucru; apucă toporul și, cu o lovitură puternică, sfărâmă doagele.

Într-o clipă, fu în apă, înlătură cu un gest brusc rămășițele butoiului și sui la suprafață. Era încă noapte. La câțiva metri de el zări două șlepuri și remorcherul nemțesc care-l trăsese de la Anvers. Erau acostate lângă un chei, format din grinzi gudronate, deasupra cărora niște felinare

lectrice răspândeau o lumină violetă. În câteva clipe, Marcel Dunot atinse un stâlp. Se prinse și, nu departe văzu o scară fixată de chei. Înotă până acolo și urcă. Lăzi acoperite cu coviltire gudronate stăteau grămadă. Dar ca ființe omenești, Marcel Dunot nu văzu decât un om ce se plimba cu pași regulați, îmbrăcat într-o manta largă, cenușie.

„Trebuie să fie un vameș! gândi fugarul. Am să-l întreb unde se află Wilhelmina! Dar... Dar înainte trebuie să știu sigur dacă mă aflu la Flessingue! Oríce-ar fi, trebuie să risc!

Marcel Dunot își scutură hainele leoarcă și se îndreaptă spre omul în uniformă.

— Nu știți unde e acostat vaporțul Wilhelmina? întrebă el în englezește.

Omul se opri; se uită la Marcel cu o privire bănuitoare și răspunse în aceeași limbă:

— Transportul care pleacă în noaptea asta la Rainsgate. Vii de acolo?

— De unde de-acolo? Zău că nu știu nimic! Am căzut în apă din întâmplare. Dacă nu știți unde se află Wilhelmina, atâta pagubă! Mă duc să întreb pe altcineva.

Omul dădu din cap. Se vedea că slujba îl plictisește și ar fi vrut să mai flecărească cu cineva. Totuși se execută.

— Wilhelmina, băiete, e ancorată la cheiul de acolo! Dar cred că a plecat.

— Mulțumesc! îi strigă regele boxerilor, care o luă la goană în direcția arătată.

La o sută de metri, el zări, luminat de candelabre electrice, un vaporaș, ale cărui coșuri scoteau nori deși de fum. Marinarii erau ocupați să retragă puntea ce lega vaporul de chei. Pe una din bărcile de salvare agățate de parapetul vaportului, Marcel Dunot citi: Wilhelmina, Wlissingen (Flessingue).

Era chiar Wilhelmina, vaportul pe care trebuia să fie Fairfield-Punzler!

Marcel Dunot, cu toate că era atât de ostenit, își mări viteza. Nu mai era decât la câțiva metri când doi oameni în uniformă se aruncară asupra lui și-l apucară de brațe, ca să-l împiedice să meargă mai departe.

— Lăsați-mă să trec! Lăsați-mă să trec! urlă Marcel zbătându-se.

— Aveți pașaport? îl întrebă unul, în englezește.

— Aveți bilet? completă celălalt.

— Nu! Dar am bani! Vreau să plec!

Şi cu o smucitură furioasă, Marcel Dunot se smulse din braţele delor doi. Recunoscuse pe Fairfield-Punzler, care stătea liniştit, sprijinit de balustradă. Spionul, învelit într-un macferlan, vorbea cu unul din tovarăşii de voiaj.

Fără să-i pese de urletele indivizilor de care se despărţise... cam prea brusc, regele boxerilor fugi spre vapor.

Prea târziu! Puntea fusese ridicată şi Wilhelmina era la zece metri de chei! Marcel Dunot tremura de mânie. Dar, voind, să lupte până la urmă, chemă un luntraş care era în apropiere, când, cei doi oameni pe care îi răsturnase, ajunseră lângă el.

— Urmează-ne! Si fără vorbă, sau!... strigă unul dintre ei, ameninţîndu-l cu un revolver enorm.

Marcel Dunot avu un gest de nesupunere. Dar se reţinu, înţelegând zădărnicia oricărei împotriviri. Cei doi necunoscuţi îl împinseră într-un fel de barcă de lemn, în care era o sobă încălzită şi o masă de lemn alb în care şedea un om înalt şi scria.

Individul care-l ameninţase cu revolverul, începu să vorbească într-o limbă pe care tânărul francez n-o înţelegea, dar bănuia că trebuie să fie olandeză.

Când termină, omul cel înalt, care ascultase, nemişcat se întoarse spre Marcel şi întrebă în englezeşte:

— Numele dumitale? Vârsta? Ce faci aici? Ai ceva hârtii?

— Numele meu: Marcel Dunot. Vârsta: 19 ani. Sânt francez şi cer să fiu condus la consulul Franţei.

— Pentru ce ai trântit aceşti doi vameşi onorabili?

— Pentru că m-au împiedicat să mă îmbrac!

— Dar n-aveai bilet!

— Aş fi luat unul pe bord! Am bani!

— N-ai hârtii?

— Le-am pierdut.

— De unde vii?

— Din Belgia. Eu...

Omul cel înalt zâmbi.

— Lasă, lasă, băiete? zise el. Incep să înţeleg! Ai fugit... Ai fost soldat şi ai fost făcut prizonier de nemţi. E foarte firesc. Vrei să te întorci în patrie ca să-ţi iei locul între tovarăşii dumitale de arme! Să nu-ţi fie frică! Din moment ce nu eşti în uniformă şi mai ales fără arme, eşti liber! Şi altă dată să fi mai puţin brutal! Era să-i omori pe băieţii aştia de treabă

Ce pumn! Dacă toți francezii îți seamănă, nu ar trebui să ne mire dacă nemții vor fi bătuți! Te vei scuza față de agenți și chestia va fi tranșată... Apoi, vei merge cu mine bei o cafea cu lapte. E aproape ora șase: așa ai să mai poți aștepta până ce deschid birourile consulatului!

— Sunteți foarte amabil, domnule! declară Marcel care se scuză față de cei doi vameși.

Aceștia, auzind că e francez, îi strânseră mână, nu fără să-l felicite pentru vigoarea sa extraordinară.

Urmând invitației omului întâi, care-i spuse că e secretarul comisarului de poliție din portul Flessingue, Marcel Dunot se așeză în baracă. Acum, după ce enervarea îi trecuse, el se simți slăbit, slăbit de foame și de oboseală.

Și când, după câteva minute, un coleg al polițistului veni să-l înlocuiască, Marcel Dunot fu bucuros să-l urmeze într-o cafenea de pe chei.

Se făcea ziuă. O lumină gălbuie și tristă se arăta în întunericul nopții. Hamalii veneau, în grupuri mici, pocnind cu saboții lor de lemn pe pavajul umed și gros al cheiului.

Marcel Dunot stârni cu forța sa mirarea secretarului comisarului de poliție: mirarea aceasta se schimbă în uluire când polițistul văzu cum regele boxerilor înghite, una după alta, și în modul cel mai firesc, patru cești mari de cafea, 17 gogoși și pâinișoare și o omletă de 12 ouă, totul stropit cu un litru de vin alb.

— Mă simt mai bine! declară Marcel Dunot, care cu toate protestele noii sale cunoștințe, vru să plătească el nota.

— Nu mi-ar plăcea să mă bat cu dumneata și nici să te hrănesc! glumi olandezul.

— Nu mă bat decât cu dușmanii mei sau ai țării mele și nu mă hrănesc decât singur! răspunse Marcel, pe același ton.

Și, după ce mulțumi încă o dată polițistului pentru amabilitatea sa și-i ceru adresa consulului Franței, Marcel se despărți și olandezul cumsecade, intră în primul magazin de confecții — la Flessingue, nu sunt prea multe magazine — și și schimbă hainele cu altele mai elegante.

După aceea, se îndreptă spre consulat.

Când sosi, birourile nu erau încă deschise. Dar, după o discuție cu portarul, Marcel Dunot putut să intre și fu introdus la vice-consulul Franței la Flesingue, care își lua dejunul.

Marcel Dunot după ce-și spuse numele și povesti cum reușise să treacă liniile germane, povesti discuția între ge-

neralul Barwitz şi spionul Fairfield-Panzler şi cum îl urmărise zadarnic pe acesta din urmă.

— Mă duc îndată să telegrafiez poliţiei din Ramsgate să-l aresteze la debarcader! declară vice-consulul. Wilhelmina e cel mai vechi vapor şi cu viteză mică: am timp să telegrafiez.

— Felicitările mele, domnule Dunot, pentru vitejia şi dibăcia dumitale, care ţi-a permis să dai de urmele acestui mizerabil. Vino să mă vezi după masă: am să mă ocup de repatrierea dumitale!

— O! Vă mulţumesc, domnule consul. Am bani ca să mă întorc în Franţa.

Consulul nu răspunse. Se aşeză să scrie telegrama cifrată, care semnala în amănunt poliţiei din Ramsgate, pe Fairfield-Punzler, alias Hampfield.

După ce termină, chemă un servitor şi-l trimise să expedieze telegrama.

— Am făcut-o! zise el. Şi pentru că nu vrei să mă ocup de repatirerea dumitale, domnule Dunot, lasă-mă să-ţi spun, cel puţin, că am să semnalez ministrului de război purtarea dumitale, strălucită, ca să obţin pentru dumneata recompensa pe care o meriţi!

Marcel mulţumi şi, după ce primi de la consul un paşaport în regulă, care să-i dea posibilitatea să meargă în Anglia, îşi luă rămas bun şi păşi în stradă. Acum, că nu mai spera să-l prindă pe Fairfield-Punzler, nu se mai gândea decât se întoarcă pe front cât mai curând, ca să plătească nemţilor toate suferinţele îndurate şi să răzbune pe camarazii lui.

Se îndreaptă deci spre port, ca să ia vaporul pentru Anglia.

Dar nu făcuse nici o sută de metri şi se opri, zărind nişte băieţi care alergau agitând gazete proaspăt tipărite şi strigînd cu toţii aceeaşi frază, din care prinse un cuvânt: Wilhelmina.

Să fi murit regina Olandei? se gândi el, sau e vorba de vaporul pe care se afla Fairfield?

Cu scopul să se informeze, el cumpără o gazetă. Din nenorocire, el nu cunoştea o boabă olandeză. Zări un restaurant la câţiva metri de el, pe vitrina căruia erau scrise următoarele cuvinte: English Spoken (se vorbeşte englezeşte). Intră, se aşeză la o masă, comandă un pahar cu bere şi rugă, în englezeşte pe patron să-i spună la ce se referă gazeta.

— Ah! Sir! E teribil! murmură birtaşul. Încă e nenorocire datorită blestematelor mine nemţeşti.

Vaportul Wilhelmina, care a plecat azi-dimineaţă cu 200 pasageri, s-a scufundat la 20 mile în largul mării. Sunt numai 37 supravieţuitori, pe care Amiralul Ruvter, un vapor de pescuit din Jmuiden, aflat în apropiere, i-a salvat şi i-a dus la Duiveland!

Marcel Dunot păli.

Dacă au fost salvaţi 37 pasageri, Fairfield trebuie să fie şi el printre ei.

— Gazeta nu dă numele celor salvaţi? întrebă el.

— Nu, Sir!

— Duiveland, e departe de aici?

— Nu. Puteţi ajunge acolo în două ore. Peste douăzeci de minute pleacă un tren.

— Vă mulţumesc.

Două minute mai târziu, Marcel Dunot era instalat într-un vagon de clasa a doua şi pleca spre Duiveland. Sosi puţin înainte de ora 12 şi întrebă imediat unde fuseseră debarcaţi naufragiaţii de pe Wilhelmina.

Vameşul căruia i se adresase îi spuse că trebuie să fie la Hotelul Batavia, aproape de port. Marcel Dunot alergă într-acolo.

Hotelul Batavia nu era un hotel decât cu numele. Era un han: o căsuţă de cărămizi roşii, cu un singur etaj, cu un acoperiş de ardezie. Vreo sută de persoane, în mare parte pescari staţionau în faţa porţii. Nu fără greutate, Marcel Dunot îşi făcu drum printre ei şi intră. Se văzu într-o sală luminată de o fereastră. Vreo douăzeci de oameni se aflau acolo. Majoritatea şedeau în jurul unei mese lungi şi înghiţeau cu lăcomie diverse mâncăruri.

Într-un colţ, în faţa unui birou, un ofiţer de la vama olandeză, asculta depoziţia a doi oameni. Marcel Dunot se apropie de el şi-l întrebă, în englezeşte, dacă avea lista persoanelor salvate.

— Aţi avut pe cineva în familie pe bordul vaportului Wilhelmina? întrebă el.

— Da! minţi Marcel. Vărul meu, Hampfield, era pasager...

— Hampfield John, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, aveţi noroc. Domnul Hampfield a fost salvat. Abia a plecat de aici.

Marcel Dunot tresări.

— N-a zis unde se duce? strigă el.

— Nu! Dar cred că s-a întors la Flessingue, ca să-şi reia voiajul în Anglia, pentru că părea foarte necăjit de această întârziere şi foarte grăbit.

— Vă mulţumesc! făcu Marcel care alergă afară, trecu ca o ghiulea prin mulţimea curioşilor şi fugi spre gară.

În mai puţin de cinci minute, ajunse acolo, trecu repede prin sală de aşteptare şi ajunse pe peron, când şeful de gară dădea semnalul. Marcel Dunot crezând că Fairfield urcase, se pregătea şi el să urce într-un vagon, când îl recunoscu pe spion.... Era îmbrăcat într-un macferland cu pătrăţele şi şedea pe o bancă fumând o ţigaretă.

Prudenţa obişnuită îl părăsi pe Marcel de astă dată. Spre repezi spre neamţ urlând:

— A! de astă dată te-am prins, hoţule.

Fairfield-Punzler, care nu observase sosirea duşmanului său, întoarse capul. Îl recunoscu pe tânărul francez şi păli îngrozitor. Dar, reculegându-se imediat se ridică, se repezi la trenul care tocmai porni şi sări pe scara unui vagon de clasa întâi.

— Arestaţi-l! strigă Marcel Dunot

Pe peron nu mai era nimeni în afară de şeful de gară. Marcel înţelese că spionul îi scapă; în trei salturi ajunse până la tren şi izbuti să se agaţe de vagon. Apucă mânerul, apăsă şi pătrunse în vagon. Acolo văzu doi funcţionari ocupaţi să aşeze bagajele.

— Ce căutaţi? îi strigă unul dintre ei, în olandeză.

Marcel, fără să înţeleagă ghici întrebarea.

— Am scăpat trenul, răspunse el în englezeşte. Şi m-am urcat unde am putut.

— Aşa? făcu un funcţionar în aceeaşi limbă. Înţeleg! Ei bine, va trebui să rămâi aici, până la Krefeld! Trenul nu se opreşte decât acolo!

Marcel Dunot nu răspunse imediat. La Krieeld! În Germania! În ce bucluc se aruncase! Înţelese totul! Fairfield-Punzler aşteptase trenul spre Flessingue; dar zărindu-l pe Marcel Dunot, spionul, ca să scape de tânărul francez, se aruncase în trenul ce mergea în Germania, fiind sigur astfel că scapă de Marcel sau că-l va aresta.

— A! Nu ne oprim înainte de Kriefeld! zise în sfîrşit Marcel cu acelaşi calm. Cam prost! Peste cât timp ajungem acolo?

— Peste o oră.

— În vagonul dumneavoastră, nu e prea comod; murmură Marcel.

— Păi, nu e un vagon de dormit, spuse funcționarul în glumă. Dar o oră trece repede și la Krefeld veți avea tot timpul să vă mutați: trenul rămâne în gară mai mult de patruzeci de minute, pentru controlul pașapoartelor!

— Da, știu! făcu Marcel pe un ton indiferent. Dar sunt obosit și aș vrea să mă odihnesc înainte...

— Aici n-avem loc! zise olandezul arătând cuferele, valizele și cutiile împrăștiate peste tot.

— Văd. Mă duc să încerc dacă pot intra în alt vagon mai confortabil.

— O să cădeți sub roți! Mai bine rămâneți aici, domnule, e mai prudent!

— Fiți fără grijă!

— O! Domnule, cum doriți! Cu atât mai rău pentru dumneavoastră!

Marcel Dunot nu răspunse. Coborâ încetișor pe platforma largă fixată de vagon și rămase, nemișcat, câteva secunde, ca să ia o hotărâre. Trenul, lansat cu șaptezeci de kilometri pe oră, zbura de-a lungul câmpiilor olandeze.

Era cam greu să ajungă într-un vagon de pasageri; de la un vagon la altul era o distanță de aproape doi metri, ce putea fi trecută, numai cu ajutorul tampoanelor și al tuburilor cu aer comprimat.

Dar pentru Marcel Dunot acest lucru era o jucărie. De când aflase că trenul mergea în Germania hotărârea sa era și luată să dea de Fairfield-Punzler, să termine o dată cu el, orice ar fi, înainte de a ajunge la frontiera germană și să sară apoi din tren.

Dintr-o săritură ajunse pe platforma vagonului celălalt. Trecu repede pe culoar, examinând toate compartimentele Fairfield Punzler nu era nicăieri.

De altfel, regele boxeurilor își amintea foarte bine că-l văzuse într-un vagon de clasa întâi, care se afla cam pe la mijlocul trenului.

Așa cum vagoanele pentru călători erau legate între ele prin uși, Marcel Dunot nu se mai văzu silit să reânceapă gimnastica periculoasă, ca să pătrundă în celălalt vagon.

În sfârșit, Marcel Dunot ajunse într-un vagon de clasa întâi. Intră și se opri câteva secunde. Culoarul era gol. Regele boxerilor își pipăi buzunarele: evenimentele se înlăn-

ţuiseră atât de repede de la sosirea sa la Flessingue, încât nu avu timp să-şi cumpere o armă. Dădu din umeri, gîndindu-se că pumnul său îi ajunse — şi o porni mai departe. Primul compartiment era gol. În al doilea erau trei femei bătrâne, dintre care două moţăiau, iar cealaltă broda. În cel de-al treilea, patru nemţi, cheli şi burtoşi jucau cărţi. Nici unul nu semăna cu Fairfield-Punzler.

Marcel Dunot merse mai departe şi, deodată, se opri lângă ultimul compartiment; recunoscuse, prin uşa de sticlă, pe Fairfield-Punzler! Spionul, înfăşurat într-un macferlan larg era întins pe canapea şi dormea cu pumnii strânşi.

Marcel Dunot deschise uşa, fără să facă zgomot, intră şi o închise după el. Apoi, trase perdelele de la geamurile ce dădeau în culoar.

Zâmbi. Era fericit. Spionul hoţ încăpuse, în sfîrşit, pe mâna sa! Aruncă o privire în jur şi o dată hotărârea luată puse uşor mâna pe umărul lui Fairfield-Punzler.

Fostul director al circului „Kedival" nu se mişcă. Emoţiile avute în timpul naufragiului îl obosiseră. Marcel Dunot apăsă mai tare. Fairfield-Punzler se cutremură, deschise ochii pe jumătate şi mârâi o frază neînţeleasă. Regele boxerilor, zâmbind mereu, îl scutură.

Fairfield se ridică dintr-o dată, deschise ochii mari, şi-l recunoscu pe Marcel Dunot.

Surpriza fu atât de mare, încât îşi aruncă înapoi capul şi-şi lipi ţeasta de spetează.

— Marcel Dunot! zise el, uluit.

— Da, eu sunt! Ţi-am spus că... Nu! Fără prostii, auzi!

Şi Marcel, cu o lovitură nu prea uşoară, abătu mâna spionului care se îndreptase spre semnalul de alarmă.

Fairfield, care era palid, deveni verde.

— Ce vrei de la mine? bâlbâi el.

— Am venit tocmai să ţi-o spun, domnule spion. Mai întâi, să ştii că te ucid la primul gest suspect. Aşadar, nici o mişcare!

— O! n-am să mă mişc, afirmă neamţul.

— Bine ai să faci! Te caut de câteva luni! Acum, jupâne Fairfield, a venit vremea să ne socotim. La Cairo, după ce m-ai pus să mă bat cu Fred Mac-Farlan ai fugit cu banii... Nici nu mi-am dat osteneala să te caut!

— Nu... nu-i adevărat! Am plecat în voiaj! Şi aş...

— Tăcere! Banii pe care mi i-ai furat, ţi-i dau cadou! Dar ceea ce nu-ţi iert e meseria de spion! Te-ai făcut cetăţean

englez, ai trădat Anglia. Ai venit în Franța și ai încercat să arunci un pod în aer. Acum ai vrut să pleci în Anglia să pui la cale trădări noi!

— Eu! O! Mă întorc în Germania ca să...

— Fără minciuni! Erai în drum spre Anglia, dar Wilhelmina s-a lovit de o mină pusă chiar de compatrioții tăi! Ai misiunea să duci complicilor tăi, cheia unui nou cod secret tatuat pe spate de către doctorul von Trapp, în prezența generalului von Barwitz, la Ostenda!

Fairfield-Punzler nu răspunse. Dar aruncă o privire spre geamul ce dădea afară. Marcel Dunot înțelese:

— Nu suntem încă la frontieră, jupâne Fairfield! zise el. E inutil să te gândești la asta. Înainte de a ajunge, vom regula socoteala împreună;

— Dacă vrei bani! murmură spionul.

— Nu, vreau pielea ta! declară Marcel. Aș putea să te ucid, chiar acum... Ar fi trebuit să mă folosesc de faptul că dormeai, dar eu nu sunt neamț! Scoală! Apără-te!

— Dar... nu vreau.. să mă bat... eu... nu sunt boxer! bâlbâi Fairfield.

— Știu! Ești un spion, un trădător și un hoț!

— E...soarta gemu neamțul. Domnule Dunot, nu mă ucide. Îți jur că nu voi mai trăda. Eu...

— Mai ești și laș, jupâne Fairfield? Foarte bine. A! banditule! urlă Marcel, sărind în lături.

Spionul încercând să-l surprindă, se ridicase dintr-o dată și scoțând un pumnal din buzunar, se aruncă asupra lui. Arma se înfinpse până la mâner, în canapea, exact în locul unde șezuse Marcel Dunot, cu o clipă înainte. Spionul sub forța izbiturii, se prăbuși pe canapea.

Marcel Dunot, nepăsător, nu se mișcă.

Fairfield-Punzler, îngrozit, se ridică încet.

— Milă! gemu el.

— Dacă mai crezi în Dumnezeu, mizerabile fă-ți rugăciunea din urmă, îi ceru regele boxeurilor.

— Milă! Iertare! sughiță spionul.

Marcel Dunot, cu toată setea sa de răzbunare, era gata să se înduplece, când, deodată îl văzu pe Fairfield-Punzler, cum, în timp ce se ruga, scotea discret un revolver din buzunar.

— Mori! banditule, strigă Marcel indignat.

Pumnul său de fier izbi craniul spionului. Mizerabilul, cu șira spinării zdrobită, căzu turtit, pe covorul din vagon.

— Nu va mai spiona şi nu va mai nenoroci pe nimeni, murmură Marcel. Tresări; trenul îşi încetinise mersul.

— Gata! se gândi el.

Se îndreaptă spre fereastra compartimentului, scoase capul şi zări în depărtare case înalte, negre, pe deasupra cărora se înălţau sute de coşuri de cărămidă.

— Da, e Krefeld! murmură el.

Timp de câteva clipe, se gîndi să sară; dar, scoţând iar capul, zări de-a lungul şinelor, din loc în loc nişte mutre suspecte, în mantale cenuşii cârpite. Erau nemţi bătrâni din Landsturm, ce făceau de gardă la drumul de fier.

— Nu-i nimic de făcut! se gândi Marcel. Mă vor vedea sărind şi se vor lua după mine sau îmi vor da un glonte. Şi apoi, vor găsi corpul lui Fairfield. Trebuie găsit altceva, şi cât mai repede.

Într-adevăr, trenul, care mergea acum foarte încet, trecea de pe o linie pe alta, semn că gara nu e departe.

Marcel Dunot râse deodată.

„Dar e foarte simplu!" murmură el.

Şi scoase paşaportul pe care i-l dăduse viceconsulul Franţei din Flessingue şi-l puse într-unul din buzunarele lui Fairfield. În schimb, luă portofelul spionului, în care se gândea să găsească câteva acte de identitate. Un om ca Fairfield nu pleacă la drum neînarmat.

„Acum sunt în regulă" îşi zise Marcel, care pentru mai multă siguranţă îşi puse macferlanul şi cascheta de voiaj a spionului.

Apoi, profitând de faptul că ceilalţi călători erau ocupaţi în compartimentele lor să-şi pregătească bagajele pentru control, ieşi pe culoar şi se furişă în vagonul vecin, fără să fie observat.

Trenul îşi încetinea mereu mersul.

Aproape intră sub o boltă de sticlă. Regele boxerilor citi un cuvânt scris pe nenumăratele plăci de email Krefeld.

De-a lungul peronului, nemişcaţi şi rigizi ca nişte statui erau înşiraţi soldaţi nemţi, cu căştile învelite în nişte bucăţi de stofă, de culoarea uniformelor lor. Ofiţeri, în grupuri mici, se plimbau în faţa lor.

Trenul se opri.

Marcel Dunot auzi o voce răguşită ce urla ceva neînţeles pentru el.

Dar, cu îndrăzneala sa obișnuită, se apropie de ușă și coborî cele trei trepte ale vagonului. Când puse piciorul pe peron un soldat se apropie de el și-l împinse înapoi.

— N-ai auzit? mormăi el. Acum coboară numai călătorii din clasa întîi! Așteaptă!

Marcel Dunot se sili să nu răspundă cum știa el. Se sui în vagon și se uită pe geam. Călătorii din vagonul de lângă locomotivă, coborau, unul câte unul, alîniindu-se pe peron, cu documentele în mână.

— Drace! murmură el, e lucru serios!

Deodată, un gând îi fulgeră prin minte: hârtiile lui Fairfield-Punzler erau pe numele lui Hamfield, supus englez; spionul având de îndeplinit o misiune în Anglia, se ferise să ia cu sine documente ce puteau dovedi identitatea sa adevărată. Dacă trăia, îi era ușor să se facă recunoscut de către autoritățile germane. Dar el, Marcel Dunot, ce putea să facă?

II

Marcel Dunot rămase nemișcat, întrebându-se cum să iasă nevătămat din situația asta teribilă.

Fiecare secundă care trecea, făcea situația mai grea. Să fugă pe partea cealaltă era imposibil, pentru că peronul opus era înțesat de trupe. Să rămână în vagon? Însemna să fie pierdut, pentru că nemții vor examina cele mai mici unghere.

— De astă dată, am scrântit-o! se gândi Marcel, văzând că nu mai e nici o scăpare.

La ordinele prusacilor, călătorii din vagonul al doilea începură să coboare pe peron. Peste câteva minute, cel mult cinci minute,— va veni și rândul celui de-al patrulea vagon, unde se afla Marcel Dunot.

Regele boxerilor, îngândurat, scoase din buzunar portofelul luat de la Fairfield-Punzler, cu speranța să găsească vreun document care să-l scoată din încurcătură; dar nu găsi decât un pașaport timbrat și legalizat în regulă la consulatul englez, apoi niște plicuri, o carte de membru al unei societăți filantropice, tot pe numele lui Hampfield.

Marcel Dunot vroia să arunce portofelul, când auzi un duduit surd. Geamurile vagonului zăngăniră. Un fluierat răgușit și puternic spintecă aerul — și un tren lung, format din mai multe vagoane de lux, intră pe linia vecină cu trenul lui Marcel Dunot.

Repede, el își scoase macferlanul luat dela Fairfield și, deschizând o ușă a vagonului ce dădea spre cealaltă linie sări pe pământ, se strecură sub trenul care sosise și se vârâ sub vagon, ghemuindu-se într-un spațiu înalt de 25 centimetri cât să poată sta întins pe pîntece. Dar era mai bine decât să fie împușcat.

„Numai să nu rămână trenul prea mult în gară!" gândi Marcel.

Dar o nouă îngrijorare veni să se adauge la cele de până acum:

Fugarul auzi sunetul clar pe care-l scoteau roțile vagoanelor lovite de ciocanele revizorilor care cercetau dacă vreo roată e crăpată.

„Acum or să mă descopere! Le cad în mână! își zise bietu băiat.

Prin armătura osiilor, el zări picioarele unui vizitator. Omul se apropie de roți.. le lovi cu un ciocan și plecă mai departe. Se vedea, că era distrat și se uită în altă parte.

Marcel Dunot îl văzu că se îndepărtează, și scoase un suspin imens de ușurare.

„A! de-ar pleca o dată! Ce mai așteaptă! murmură el.

Dorința aceasta i se îndeplini, curând.

Marcel auzi un fluierat, urmat de pufăitul scurt al locomotivei. O zguduitură. Trenul se puse în mișcare. Marcel Dunot, fericit, văzu cum roțile se mișcă încet. Apoi, își măriră viteza și în curând, părăsind gara, o luă la goană pe câmpie.

Așa cum putu, Marcel Dunot se instală în ascunzătoarea sa. Și nu era lucru ușor, la cea dintîi greșeală putea să lunece sub roți.

Totuși, răsucindu-se cât putut, își găsi o poziție care să nu-l obosească prea mult.

Unde mergea trenul? La început, Marcel Dunot crezuse că se îndrepta spre Olanda. Dar, după o oră, două sau trei de drum (cât nu știa) trenul intră într-o gară mare unde conductorii strigară:

— Frankfurt!

Frankfurt! Era la Frankfurt! Nu era deci drumul care ducea de la Krefeld în Olanda!

Trenul plecă. În timpul nopții, el trecu prin Nuremberg, poi Regensburg, Passau, Linz...

Marcel Dunot nu mai putea. Se simțea zdrobit, frânt. Cu toate că nu știa încă unde-l ducea trenul, își dădea seama că fiecare întorsătură de roată îl îndepărta de Franța. Dar ce putea să facă? Dacă ar fi părăsit ascunzătoarea sa într-o gară, Marcel Dunot, știa foarte bine că risca să fie văzut și arestat.

Cel mai bun lucru era deci să-și urmeze călătoria până la sfârșit, când vagonul va fi garat într-un depou, atunci fugarul va putea să iasă fără să fie văzut.

Trenul merse tot timpul nopții. Când se făcu ziuă, începu să cadă zăpada. În mai puțin de o oră, drumul fu acoperit cu zăpadă. Toată dimineața, Marcel Dunot, înghețat de frig, călători spulberat de zăpadă, care-l silea să-și pună mâna pe față ca să nu fie înăbușit. Pe drum, zăpada se așternuse de un metru înălțime.

Stațiile se făceau, din fericire, din ce în ce mai dese și fugarul putea să se odihnească puțin și să-și schimbe poziția, la oprirea trenului.

Astfel trecu ziua, Marcel Dunot simți că nu mai avea putere să petreacă încă o noapte în astfel de condiții și se hotărâ, ca îndată ce se va face întuneric, să încerce, cu orice chip, să se dea jos.

Dar iată că pe la orele șapte seara, trenul intră într-o gară mare și Marcel auzi urlând în nemțește.

— Wien!... Wien!... Toată lumea coboară!

Marcel Dunot rămase câteva clipe ca ametit. Prevăzuse totul, în afară de posibilitatea de a ajunge la Viena, unde unde fusese cu câteva luni în urmă, când venise din Mascate. Pe peron, călătorii descinși din tren se grăbeau, urmați de hamalii ce duceau bagajele.

Marcel Dunot se uită spre linia vecină ca să vadă dacă poate să se dea jos. Dar, pe partea aceea, soldații austrieci, în ținută de campanie cu raniță în spinare, cu arma la umăr, erau înșirați, în așteptarea unui tren care să-i transporte. Nu putea să facă nimic. Era mai bine să aștepte. Marcel se resemnă.

După ce așteaptă aproape o jumătate de oră în gară, trenul fu tras încet pe linia de garare. Când fu oprit, Marcel Dunot se hotărâ să iasă din ascunzătoarea sa.

Locul părea pustiu și întunecos.

„Vai de acela care mă oprește!" se gândi Marcel, care luând în dinți pumnalul cu care Fairfield încercase să-l omoare și folosindu-se de mâini și picioare, se strecură pe sub osii și se ridică.

În apropiere, el văzu un hangar unde erau adăpostite câteva vagoane vechi și, mai departe, două grămezi enorme de cărbuni. Câteva lămpi electrice abia luminau împrejurimea.

Marcel Dunot se înfioră zăpada lipită de hainele sale se topise și era ud leoarcă. Dar nu era acum momentul să se lase pradă impresiilor. Trebuia s-o șteargă de acolo și, cât mai repede.

Își scutură funinginea și ceușa ce se lipise de el și traversă linia. Fără să întâlnească pe nimeni, el ajunse în fața unei portițe închise. Întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni.

„Haida!" murmură el.

Se propti de portiță și cu picioarele înfipte la pământ, își adună toate puterile și împinse. Portița ceda dintr-o dată și Marcel Dunot era să se răstoarne de partea cealaltă.

Își regăsi echilibrul și se trezi într-o stradă largă cuprinsă între două șiruri de case negre și întunecoase. Se îndepărtă cu pași mari ca să fie cît mai departe de portița pe care o scoase din țâțâni.

Mergând mereu înainte, la întâmplare, ajunse într-o stradă principală. Treceau grăbiți bătrâni și femei. Pe drum, câteva automobile lunecau în tăcere, Marcel Dunot, în hainele sale ude și pline cu noroi și praf de cărbune, avea mai curând înfățișarea unui vagabond. Dar lui nu-i păsa. Își încetini mersul și, cu capul plecat, se gândea cum să se întoarcă în Franța cât mai curând posibil. Înainte însă de a încerca, trebuia să se odihnească. Era istovit și simțea că i se taie picioarele.

Dar, unde să meargă? Avea la el mai mult de două mii franci aur, dar greul era să schimbe aurul acesta în monedă austriacă, fără să dea de bănuit. Aurul dispăruse de mult la Viena. Totuși, trebuia să încerce, cu orice chip. Restul ar fi mers de la sine. Cel puțin așa spera Marcel.

Își iuți pasul și căuta un zaraf. Făcu aproape un kilometru, fără să găsească: traversă străzi, bulevarde, piețe și se pomeni în fața unei sucursale a băncii imperiale austriece, dar era închisă. La o clădire vecină, sună ora opt.

„Ce dracu, la ora asta toate băncile sunt închise! murmură Marcel. Dar până una alta, unde voi dormi"

Își reluă mersul, cu capul plecat astfel că se lovi de un trecător care mergea, citind o gazetă. Lovitura fu destul de violentă, ca să-l urnească pe Marcel, care furios, uitând unde se afla, înjură în franțuzește.

- Fii atent, idiotule!

— Mai puțin idiot ca dumneata, imbecilule! îi răspunse necunoscutul tot în franțuzește.

Marcel Dunot, speriat de acest răspuns, ridică privirea.

— O! Amploux! strigă el.

— Marcel Dunot! exclamă necunoscutul.

— Chiar el! făcu Marcel, care recunoscuse pe unul din tovarășii săi de aventură, cu care parcursese Mongolia cu un an în urmă. Dar ce faci tu aici?

— Dar tu?

— Am să-ți spun, dar să nu rămânem pe loc, am putea fi auziți, observă, pe bună dreptate, Marcel.

— Locuiești aici, Dunot? îl întrebă el.

— Locuiesc fără să locuiesc...

— Ai să mi-o spui! Vino! Te invit. Și nici un cuvânt până acasă. Viena e plină de spioni.

— Am înțeles! făcu Marcel.

Cei doi prieteni o porniră. După ce făcură vreo două sute de metri, Amphoux se opri:

— Luăm trenul! zise el încet.

Așteptară aproape o jumătate de oră. Cei doi amici luară loc; Marcel Dunot observă că trenul ieșea din oraș. Făcuse vreo patru sau cinci kilometri, când Amphoux, ciupind pe amicul său, îi făcu semn să coboare. Marcel Dunot se supuse și, alături de tovarășul său, o apucă pe o cărare mărginită de copaci scheletici. Se cernea o ploaie mărunță și sufla un vânt rece.

— Nu-i prea cald aici! bombăni Marcel.

— St! făcu Amphoux.

Sosiră în fața unei portițe de fier dintr-un zid vechi acoperit de iederă. Amphoux, scoțând o cheie din buzunar, deschise, îl lăsă pe tovarășul său să treacă înainte, îl urmă și închise poarta.

— Dă-mi mâna, domnul e accidentat! zise el lui Marcel Dunot, care urmă sfatul. Fii atent, sunt pietre aici.

Cei doi prieteni, cu paşi rari, parcurseră aproape o sută de metri pe o cărare strâmtă. Marcel zări, în sfârşit, în umbră o căsuţă cu un etaj, cu o singură fereastră luminată.

În faţa uşii era un mic cerdac, prin care trecură cei doi oameni. Amphoux deschise şi se dădu la o parte să-l lase pe Marcel să treacă.

— Iată-ne la noi! zise el.

— La noi! Tu locuieşti aici?

— Da! La un amic, Jack Wilks, căruia am să te prezint. Vino!

Fără să ceară alte explicaţii, Marcel Dunot, în urma lui Amphoux, pătrunse într-un salonaş mobilat cu eleganţă. În căminul de marmură, ardea focul.

Într-un fotoliu, şedea şi-şi încălzea picioarele un om de vreo patruzeci de ani, lat în spate, mărunt la statură, spân, cu un monoclu în ochi, tipul perfect al anglo-saxonului. Zărind pe cei doi amici, el se ridică.

— Bună seara, Wilks, făcu Amphoux. Vezi cât de adevărat e proverbul că numai munţii nu se întâlnesc? Ţi-l aduc pe Marcel Dunot de care ţi-am vorbit.

— A! Asta e domnul? declară Wilks cu un uşor accent englezesc. Încântat să vă cunosc, gentleman! Amphoux mi-a vorbit de faptele dumitale din Mongolia, la zeul Ourga şi prin pustie! Nici nu credeam să-ţi fac cunoştinţa în astfel de împrejurare.

— Nici eu, domnule, sunt fericit să vă cunosc, făcu Marcel cu sinceritate. Deoarece se spune că prietenii prietenilor noştri sunt şi prietenii noştri, te consider deci amicul meu!

— Şi bine faci! afirmă Wilks, zâmbind.

— Dar de unde vii? strigă Amphoux. Cum se face că eşti la Viena?

— Nici eu nu ştiu. Am sosit acum două ore, direct de la Krefeld, după o călătorie făcută sub un vagon de dormit.

— Teribil mai eşti! Numai ţie şi se poate întâmpla aşa ceva. Când te-am văzut, m-am întrebat dacă nu te-ai făcut şofer. Trebuie să fii obosit. În primul rând, ai să te schimbi, să te odihneşti. După aceea, ne vei povesti aventurile tale, nu-i aşa Wilks?

— Se înţelege!

— Vino, Dunot.

Fără să se lase rugat, Marcel îl urmă pe amicul său într-o cameră de la primul etaj. Amphoux întoarse un comutator. În plafon se aprinse un bec.

— Mă duc să-ți caut lenjerie și haine; până atunci, spală-te. În dosul acestei uși e o cameră de baie!

O jumătate de oră mai târziu, Marcel Dunot, într-o pijama elegantă, coborâ în salon. Jack Wilks profitase de acest răstimp; el puse în fața lui Marcel o măsuță pe care erau câteva felii de șuncă, o bucată de pâine și o sticlă de vin alb.

— Trebuie să-ți fie foame! zise el. Iartă-mă că nu-ți dau mai mult. E tot ce avem acum în casă; nu te așteptam.

— Firește! făcu Marcel, care atacă imediat prânzul acesta modest și începu să povestească aventurile sale, din momentul în care se angajase în batalionul marinarilor. Dar tu, cum de ești aici? încheie el, adresându-se lui Amphoux.

Marsiliezul îi satisfăcu curiozitatea:

— De, dragul meu Dunot, când te-am părăsit la Shanghai, acum un an, am reluat turneul în China, în contul casei din Marsilia, al cărei voiajor eram.

— O știu! murmură Marcel.

— Ei bine, foarte simplu! În luna mai, terminînd campania, mea, m-am întors în Franța. Cum afacerile au mers bine, am hotărât să iau alt drum. La Port-Said am părăsit vaporul cu care mă întorceam, am vizitat Palestina, Turcia, Austria și când a izbucnit războiul, eram la Viena... Am făcut prostia să nu mă ascund și am fost arestat în momentul când luam trenul ca să mă întorc în Franța. M-au trimis într-un lagăr lângă Laybach, unde era să mor de foame. În sfârșit, am izbutit să evadez. M-am întors la Viena și m-am dus la vechiul meu prieten Jack Wilks din New-Orleans, care n-a fost tulburat în calitatea sa de american și l-am rugat să mă adăpostească. El a consimțit. Sunt la el de cinci zile și nu aștept decât ocazia să mă întorc în Franța!

— Dar e cam greu! În sfârșit Wilks mi-a procurat un bilet pe liberă trecere pe numele unui alt american. Din nenorocire, am nevoie de un pașaport, dar numai consulul le eliberează, iar fotografiile titularilor sunt lipite... Nici un mijloc de a înșela cineva!

III

Jack Wilks ascultase fără să spună o vorbă, povestea lui Amphoux, mărginindu-se să dea din cap din când în când, ca să confirme, parcă, spusele marsiliezului.

— Da, zise el, în sfârşit, când acesta terminase. Cu toată bunăvoinţa mea, mi-a fost imposibil să procur un paşaport lui Amphoux. La începutul războiului, era uşor. dar germanii şi austriecii au profitat de încrederea pe care o aveam noi, americanii, ca să trimită spioni, cărora consulatele noastre pe baza unor documente, false, le dădeau paşapoarte în regulă. Şi cu aceste paşapoarte, spionii s-au dus în Franţa şi în Anglia ca să fure secretele militare. Mulţi au fost arestaţi şi astfel s-a descoperit toată maşinaţiunea. De atunci, consulatele noastre sunt mai prevăzătoare, nu acordă paşapoarte decât persoanelor bine cunoscute.

— Asta înseamnă că nici Amphoux, nici eu, nu mai avem nici o speranţă să părăsim Austria! făcu Marcel Dunot.

— Drace! Asta e greu! declară americanul, care-şi aprinse o ţigară mare de foi. În orice caz, nu e nevoie să-ţi spun, domnule Dunot, că eşti aici ca la dumneata acasă şi-mi vei face plăcerea să rămâi aici cât vei voi! Sunt născut la New-Orleans; mama era dintr-o veche familie franceză din Luisiana şi mă socot oarecum compatriot de-al vostru.

— Am învăţat să apreciez pe americani, domnule Wilks! Nu mă miră deci nobilele dumitale cuvinte. Primesc cu recunoştinţă ospitalitatea dumitale generoasă, dar vei admite că e foarte firesc să încerc să părăsesc Viena cât mai curând posibil! răspunse Marcel.

— E foarte natural, cu toate că văd greutăţi mari de tot. Dar, ceea ce ştiu despre dumneata mă face să cred că le vei învinge.

Marcel Dunot zâmbi la acest compliment.

— Deocamdată, continuă americanul, văzând că regelui boxerilor i se lipesc pleaoapele, cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să te odihneşti. Vom mai vorbi şi mâine despre asta!

Marcel Dunot nu insistă, se simţea, într-adevăr obosit. Ură noapte bună gazdei sale, lui Amphiux şi se duse în camera de la primul etaj, unde-şi schimbase hainele, la sosire. Se aruncă în pat şi adormi imediat,

Când se trezi, era noapte, se întinse, se simţi odihnit, şi sări din pat.

— Zilele sunt scurte acum, se gândi el: trebuie să fie cel puţin ora şapte!

Apoi, întoarse comutatorul lămpii electrice şi constată că ceasul de pe cămin arăta chiar şapte şi un sfert.

Făcând cât mai puțin zgomot posibil, ca să nu trezească pe ceilalți, pe care-i credea adormiți, Marcel se spălă. Tocmai isprăvea cu spălatul, când auzi vocile lui Wilks și Amphoux ce veneau de jos.

„Devreme se mai scoală ei; își zise Dunot și punându-și pijamaua, cobori în salon... Amphoux și Wilks ședeau în fața focului.

– Bună dimineața, domnilor! făcu Marcel.

– Vrei să spui, bună seara! strigă Amphoux.

– Cum, bună seara?

– Bună seara, da, pentru că suntem aproape de ora culcării.

– Culcării?

– Da. E ora șapte și un sfert seara.

– Seara! Credeam că e șapte dimineața.

– Te-ai înșelat numai cu 12 ore, dragul meu! glumi marsiliezul. Azi dimineață, când am văzut că nu te dai jos, am fost cam neliniștit. Dar această neliniște a dispărut când ți-am auzit sforăiturile te-am lăsat să dormi. Te simți mai bine?

– Nu m-am simțit niciodată rău, dragul meu!

– În orice caz, domnule Dunot, făcu Wilks cu amabilitate, te-ai sculat, ca să spun așa, la timp. Pentru că cina e gata! Dacă vrei, ne vom duce în sufragerie, unde sper să mănânci mai bine decât aseară. A-Ti — bucătarul meu chinez — ne-a preparat, cred, ceva gustos.

– Ești prea bun domnule Wilks; mulțumi Marcel, care urmând pe american, intră, în sufragerie.

În afară de pâinea neagră, mâncarea era excelentă icre de Volga, păstrăvi de Dunăre, picior de miel de Ungaria, conserve de legume, dar atât de bine preparate, încât s-ar fi putut spune că sunt proaspete: nimic nu lipsea. Un vin parfumat de Tokay, făcea să lunece mai bine ospățul acesta ales.

În tot timpul mesei, care era servită de chinezul A-Ti în persoană, au fost schimbate puține cuvinte. Marcel Dunot mânca zdravăn și fără grabă, înghițind mereu mâncărurile pe măsură ce erau servite. Wilks și Amphoux, cufundați în gânduri, se uitau la el cu admirație. În sfârșit, Marcel se sătură: se servise ultimul fel.

– Să mergem în salon, domnilor! propuse Wilks la sfârșitul mesei. A-Ti ne va servi cafeaua și acolo vom putea vorbi în voie.

Cei trei se ridicară și trecură în încăperea vecină.

— Știi la ce m-am gîndit, domnule Dunot? începu americanul după ce A-Ti puse pe măsuță o cafetieră fumegândă și trei cești, alături de o sticlă respectabilă de coniac — așadar, m-am gândit că-i mai puțin periculos pentru dumneata și pentru Amphoux să treceți prin România: frontiera nu e prea păzită acolo, deocamdată și trecerea va fi cu atât mai ușoară, cu cât drumurile sunt pline de mii de care ce transportă grânele pe care românii le vând Austriei. Cu puțină abilitate și noroc, va fi foarte ușor să ajungeți în Bulgaria, la Dedeagaci și să vă îmbarcați pe un vapor francez ce face cursa Marsilia. Ce credeți?

— Pentru mine, ideea e bună, domnule Wilks! Dacă și Amphoux e de părerea asta, plecăm mâine: între timp vom schimba aurul, pe care-l am cu mine... și pentru aceasta, am contat pe dumneata, domnule Wils!

— La dispoziția dumitale.

— Atunci, domnule Wilks, afacerea e hotărâtă! încheie Marcel Dunot.

— Lăsați-mă să termin! strigă Wilks, zâmbind. Voiam să spun domnilor, că, dacă nu vă încurc, aș vrea să vă însoțesc. Eu sunt corespondentul la Viena al ziarului *New-Orleans Daily News* și...

— Așa, ești jurnalist! Arunci, ești ca și Sullivan! îl întrerupse Marcel.

— Sullivan! John Sullivan? de la *San-Francesco Harrald?* întreabă americanul.

— Da. Era un om de treabă și nu era fricos.

— Nu era? A murit?

— Da. A murit ca un viteaz, ucis de nemți. Noi doi am capturat un submarin german în Marea Nordului. John Sullivan a murit luptând. Dar l-am răzbunat. Nouă zecimi din echipajul submarinului, s-au înecat împreună cu vasul!

— Bietul Sullivan! Era unul dintre prietenii mei! murmumură Wilks! L-am văzut la Frisco, acum un an. Nu știam că-l văd pentru ultima dată. Mi-a scris din Anvers, prin octombrie, și de atunci n-am mai primit nimic de la el.

Americanul se întrerupse. Își goli ceașca cu cafea cu un gest tăiat. Era un semn de emoție manifestat în memoria unui prieten scump. Când ridică capul își reluă șirul gândurilor.

— Yes, Dunot, zise el, ți-am spus că sunt corespondentul la Viena al lui *New Orleans Daily News*. În fiecare săptămână

scriu gazetei mele tot ce se petrece aici, adică nu prea mare lucru: se mănâncă pâine proaspătă, alimentele sunt prea scumpe: până şi bătrânii, infirmii, şchiopii, chiorii, surzii, sunt recrutaţi, în fiecare zi sosesc refugiaţi din Galiţia... În sfârşit, lucruri cunoscute de toată lumea. De aceea, gândindu-mă că voi aţi părăsi Austro-Ungaria, trecând prin România, m-am hotărât să vă însoţesc: aceasta mi-ar permite să văd şi ce se petrece pe acolo şi să trimit gazetei mele articole mai variate. Doar dacă prezenţa mea nu vă jeneză.

Marcel şi Amphoux protestară.

— Atunci, *it's all right!* încheie americanul. Plecăm mâine. A-Ti va păzi casa. E un băiat de încredere, l-am adus din China, acum vreo zece ani, când urmam armatele ruseşti pentru gazeta mea.

Cât ţinu seara, cei trei bărbaţi vorbiră numai despre viitoarea lor călătorie şi pe la ceasurile unsprezece se duseră să se culce.

A doua zi la şase, Marcel Dunot, Amphoux şi Wilks urcară în trenul care pleca la Budapesta.

Călătoria decurse fără nici un incident.

La Budapesta, călătorii noştri coborâră în gară ca să aştepte trenul pentru Timişoara; care avea să-i ducă de acolo la frontiera românească.

Gara era pavoazată toată cu drapele germane, austro-ungare şi turceşti. Uşa sălii de aşteptare de clasa întâi era acoperită cu pluş roşu şi ciucuri de aur. Pe peronul păzit de două rânduri de soldaţi se plimbau câţiva ofiţeri austrieci în uniforme sclipitoare, împreună cu doi civili în frac şi mănuşi albe.

Wilks, care vorbea perfect nemţeşte, de apropie de un lampagiu, care ştergea geamul unui felinar şi strecurându-i o coroană în mână, îl întrebă în cinstea cui se făcuseră aceste pregătiri.

— În cinstea glorioşilor noştri aliaţi, în a cui vrei să fiel făcu el fudul. Vin de la Cracovia unde au fost să salute pe Alteţa sa arhiducele Francisc-Frederic.

— Sunt germani?

— Nu, turci. Dumneata nu citeşti gazetele! E misiunea trimisă de sultan pentru a fi de faţă la isprăvile vitezelor noastre armate de pe front. Aud că ar fi oameni tare frumoşi turcii ăştia... şi voinici... şi...

Wilks nu mai stătu să asculte laudele turcilor. Se duse la un chioşc de ziare din apropiere şi cumpără *Neue Freie*

Presse, numele ziarului vienez, din care află că misiunea turcă era alcătuită din generalul Ahmet Rusalah-pașa, însoțit de colonelul Mahmud Tebib-bey și capitanul Emin Sultf.

Se duceau să se întâlnească acum cu arhiducele Eugen, comandantul trupelor însărcinate să lupte împotriva sârbilor pentru a răzbuna înfrângerea generalului Potiorek.

Wilks spuse tovarășilor săi cele ce aflase.

— Mare cinste pentru noi să călătorim în același tren cu ei! încheie el cu ironie.

— Norocul nostru... o să meargă trenul mai repede, zise Amphoux.

— Ia să văd și eu jurnalul, făcu Marcel Dunot.

Îl luă din mâna americanului și rezemându-se de zid, se apucă să-l citească. Ziarul istorisea pe larg călătoria misiunii turcești. Sosiți cu trei zile în urmă de la Constantinopol, cei trei trimiși se duseră de-a dreptul la cartierul general al arhiducelui Francisc-Friederich, comandantul trupelor austro-ungare de la Cracovia, iar acum se îndreptau spre cartierul general al armatelor, pornit să se bată cu sârbii.

După ce citi, Marcel împături ziarul, îl băgă în buzunar și se întoarse la tovarășii săi care se plimbau fumând îngânduraţi pe peron.

Voia tocmai să le spună ceva, când un fluierat prelung sfâșie aerul. Trenul care aducea cu sine misiunea turcă intră în gară.

Strigătul „Trăiască Turcia!" izbucni din mii de piepturi. Ca să nu atragă atenția, Wilks și cei doi prieteni ai săi își amestecară strigătele cu ale mulțimii.

Trenul se opri. Dintr-un vagon-salon coborâră trei inși îmbrăcați în uniforme pline de fireturi, cu fesuri pe cap, care se înclinară zâmbind. Fură întâmpinați de ofițerii austrieci și cei doi civili care se aflau pe peron.

Unul din civili luă cuvântul.

— E o mare cinste pentru orașul nostru, Excelențele voastre, ca să vă aibă între zidurile sale, începu el.

În numele concetățenilor mei și al meu, vă urez bun sosit printre noi. Glorie și laude gloriosului sultan Mohamet! Trăiască Turcia!

— Trăiască Austro-Ungaria! strigară turcii și intrară cu toții în sala de așteptare a cărei ușă se închise după ei.

— Dar bine, frate, au vorbit în franceză!... șopti Marcel Dunot la urechea lui Wilks, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Franceza e aproape singura limbă străină pe care o vorbesc turcii, răspunse americanul. Probabil că Ahmet Paşa nu cunoaşte alta şi austriecii au fost nevoiţi să se slujească de ea ca să fie înţeleşi. Poporul va fi crezut desigur că vorbesc turceşte.

Dar hai să ne urcăm mai repede ca să apucăm locuri bune, zori Wilks pe tovarăşul său.

Se apropiară de tren şi se suiră într-un compartiment de clasa întâi.

Graba lor era de prisos, căci trenul era gol.

Turcii, după ce stătură aproape o jumătate de ceas în sala de aşteptare, ieşiră iar pe peron, înconjuraţi de austro-ungari, care îi conduseră până la vagonul-salon.

Un fluierat scurt şi trenul se puse în mişcare în aclamaţiile mulţimii.

— Iată-ne acum liniştiţi până la Timişoara, căci arareori se urcă un călător în staţiile intermediare, mai ales la clasa întâia. Wilks.

Vagonul în care se aflau ei nu avea culoar aşa că erau siguri că nu vor fi deranjaţi în cursul drumului.

— Să încercăm să dormim fiindcă de-abia mâine dimineaţă vom ajunge la destinaţie, sfătui americanul pe tovarăşii săi.

— Părerea mea e că am putea întrebuinţa mai bine timpul domnule Wilks, făcu Marcel Dunot cu înţeles.

— Să jucăm cărţi; să citim jurnale sau să dormim — sunt singurele lucruri pe care le putem face în tren, murmură ziaristul.

— În vremuri normale da, dar nu şi în timp de război. Parcă spuneai ieri că ai de gând să trimiţi nişte cronici gazetei dumitale? Ce-ai zice de un articol intitulat *„Impresiile unui general turc pe frontul austro-sârb"?*

— Ar fi o idee! exclamă americanul. Voi cere generalului un interviu. La cea dintîi staţie mă urc în vagonul lui şi...

— O să te dea afară şi o să pună să te aresteze, îi tăie Marcel vorba. Nu asta voiam eu să-ţi propun, ci altceva mai interesant, mai senzaţional.

— Nu înţeleg!..

— Şi totuşi e cât se poate de simplu. Turcii sunt trei, noi de asemenea. Turcii vorbesc franţuzeşte, noi de asemenea. Nimeni nu-i cunoaşte. Nici pe noi. Bun. Atunci nimic mai natural decât să ne strecurăm în vagonul lor, să-i amenin-

ţăm, să ne îmbrăcăm în uniformele lor să şi jucăm rolul pe care-l au ei.

Nu va băga nimeni de seamă substituirea şi vom fi primiţi ca nişte prinţi de către austrieci. Şi o să vezi lucruri foarte interesante, crede-mă, domnule Wilks... Ei, ce zici de ideea mea?

— O! admirabil! Extraordinar; *It's every splendid hambug!* strigă americanul care, în entuziasmul său, uitase să vorbească franţuzeşte. Sunt al dumitale, domnule Dunot! Eu voi fi generalul Ahmet-Paşa!

— Dar tu, Amphoux?

— Eu... păi... eu voi di Mahmud-bey, nici mai mult nici mai puţin...

— Şi eu căpitanul Emin Suluf, încheie gânditor Marcel Dunot.

IV

Ca şi Marcel Dunot, Jack Wilks era omul care nu se dădea înapoi de la nimic şi-şi punea întotdeauna planurile în aplicare fără multă zăbavă. Scoase imediat din buzunar un mers al trenurilor ungare şi-l cercetă câteva momente cu atenţie.

— În apropiere de Langzai se află un tunel lung de vreo trei kilometri, zise el apoi. Vom ajunge la tunel mâine la orele şase dimineaţa. Părerea mea ar fi, domnilor, să ne folosim de prilej ca să ne punem planul în aplicare. Trenul trece apoi podul peste Tisa. Ne va fi lesne să-i aruncăm pe turci în râu.

— Nu înţeleg de ce să aşteptăm până atunci, zise Amphoux. E noapte, n-avem nevoie de întunericul din tunel ca să nu ne vadă cineva.

— Are dreptate Wilks, răspunse Marcel Dunot. Ca să ajungem până la vagonul turcilor trebuie să ne strecurăm pe afară tot trenul şi s-ar putea ca vreun călător să stea la fereastră şi să admire luna. Am putea fi văzuţi şi planul nostru ar da greş, pe când în tunel nu ne poate vedea nimeni.

— Aşa e, încuviinţă americanul. Ştiu că ne va fi greu să bâjbâim prin întuneric şi riscăm să ne frângem gâtul, dar

trebuie să ne ferim de a fi văzuți. Vom merge unul după altul pe scara exterioară până la vagonul salon, care se află lângă locomotivă. Cel dintâi dintre noi care va păși în vagon, va avea grijă ca turcii să n-aibă vreme să tragă semnalul de alarmă; pe urmă, vom mai vedea ce e de făcut. Examinați-vă cu luare aminte revolverele, domnilor, și să dormim nițel.

— Numai de nu s-ar sui cineva în compartimentul nostru în vremea asta... murmură Amphoux.

— Cu atât mai rău pentru el! zise cu hotărâre Marcel Dunot. Suntem în timp de război, așa că...

Revolverele celor trei călători erau încărcate încă de când porniseră de la Viena. Asigurați în privința aceasta, se întinseră pe canapelele compartimentului cu gând să doarmă până ce va sosi momentul. Americanul începu îndată să sforăie, dar Amphoux, nervos ca un adevărat meridional ce era, nu putu închide ochi. Luă mersul trenului de pe măsuță și se apucă să-l răsfoiască.

Nici lui Marcel Dunot nu-i era somn.

Rămâse multă vreme pe gânduri, apoi se sculă și se apropie de ușă privind la câmpul pustiu care se perinda pe dinaintea ochilor săi. Trenul se oprea la toate stațiile. Țărani cu targa așteptând pe peron trenurile cu răniți venind din Galiția. Câte un slujbaș de-al gării împingea spre vagonul de bagaje vreun cărucior încărcat cu lădițe sau cu alte lucruri mărunte, apoi la un fluierat scurt, trenul se punea iar în mișcare.

Puțin după miezul nopții, Wilks se deșteptă din somn.

— Să ne pregătim, zise el. Nu mai e decât o stație până la Langzar; după ce vom trece de stație începem.

— Eu sunt gata, răspunse simplu Marcel Dunot.

— Și eu, adăugă Amphoux căscând.

Nu trecură nici zece minute și mica gară Berchfeld, rămase în urmă.

Se ridicară toți trei în picioare.

— Am ajuns! făcu deodată Wilks, îndreptându-se spre ușa compartimentului.

— Lasă-mă pe mine întâi, zise Marcel Dunot. Unde e vorba de cale ferată mă pricep eu mai bine ca oricare. Deci, urmați-mă!

Și până să aibă americanul vreme să-l oprească, regele boxerilor trecu înainte, deschise ușa și puse piciorul pe scara vagonului.

Trenul tocmai intra în tunel. Asurzit de sunetul pe care-l făceau vagoanele, cu ochii pe jumătate închiși, care să nu-l orbească fumul, Marcel Dunot înainta pipăind în lungul trenului, păşind cu băgare de seamă ca să nu pună piciorul alături de scară.

Vedea prin geamurile aburite pe călători dormind liniştiţi pe canapelele lor. Mai greu i-a fost să treacă de la un vagon la altul. Între ele se căsca o beznă adâncă. Nimic, nici un punct de orientare. Totuşi reuşi să se prindă de tampoane şi să ajungă la vagonul următor, unde se opri câteva clipe ca să răsufle şi să lase timp tovarăşilor săi să-l ajungă.

La un moment dat văzând că nu mai vin, iar tunelul era pe sfârşite, se hotărâ să isprăvească singur ce avea de făcut.

Ajunse după mari sforţări la vagonul-salon. Era spaţios, împărţit în mai multe compartimente, dintre care unul servea de sală de mese, altul de cameră de dormit. La acesta din urmă, perdelele erau trase şi luminile stinse.

Marcel stătu puţin să-şi aştepte prietenii, dar aceştia întârziau. În cele din urmă, regele boxerilor se hotărâ să lucreze singur.

„Turcii nu sunt decât trei, le vin eu de hac!" îşi zise el.

Puse mâna pe clanţa uşii de la capătul vagonului, o deschise şi intră. La lumina unei lămpi fixate în tavan, zări o matahală neagră înaintând spre el. Lama unui pumnal sclipi, se auzi un horcăit. Marcel Dunot se aplecase cu iuţeala fulgerului şi, în clipa când matahala *(cavasul*, un fel de paznic de noapte) se repezise la el să-l înjughie, îl apucase de picioare şi-l aruncase afară pe uşa rămasă deschisă.

Apoi regele boxerilor se ridică de jos răsuflând uşurat.

„Am scăpat de unul! murmură el. Dar ce s-or fi făcut „Wilks şi Amphoux?"

Deşi îngrijorat de soarta tovarăşilor său, Marcel nu pierdu timpul degeaba. Văzu aproape de el o uşă care ducea în interiorul vagonului.

O deschise şi rămase încremenit. Într-un fel de salonaş, cei trei ofiţeri stăteau la o masă plină de sticle de şampanie şi jucau cărţi. O lampă electrică pusă între ei le lumina faţa. Nici nu întoarseră capul când auziră uşi deschizându-se — atât erau de atenţi la joc, sau poate credeau că era cavasul, care venea să primească ordine.

Deşi erau duşmanii ţării sale, lui Marcel i se părea o laşitate să-i atace pe neaşteptate. Se apropie cu revolverul întins spre ei şi cu o voce puternică şi limpede care întrecea duduitul trenului le strigă:

— Sus mâinile, domnilor, ori vă ucid!

Cei trei ofiţeri săriră în picioare! Ahmet-Paşa ridică braţele colonelul Tebib-bey făcu asemenea, numai căpitanul Emin Suluf nu.

Acesta, un băiat voinic de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu chipul aspru şi mustaţa tunsă puse mâna pe revolverul de pe masă şi trase.

Gestul fusese atât de rapid, încât Marcel nici n-avu vreme să facă o mişcare.

Glonţul îi smulse sapca de pe cap. În clipa următoare detună o nouă împuşcătură. De astă dată regele boxerilor fusese acela care trăsese, dar ceva mai jos decât adversarul său. Emin Suluf, lovit de un glonte în frunte, căzu fulgerat la pământ.

Drama aceasta de o clipă îi dezmetici pe turci, care se repeziră cu săbiile scoase la Marcel. Acesta abia avu timp să sară peste masă, ca să scape de ei. Şi iar detună revolverul: generalul Ahmet-Paşa, lovit drept în inimă, căzu. În momentul acela, Tebib-bey izbi cu sabia pe Marcel. Instinctiv, acesta ridică mâna să-şi apere capul. Lama sabiei, ciocnindu-se de revolver, îi smulse din mînă tânărului francez, lăsându-l dezarmat.

Zâmbind fioros, turcul se repezi la Marcel să-l străpungă cu sabia.

Se bucura însă degeaba. Regele boxerilor se aplecă, apucă un fotoliu greu din piele, care în mâna lui părea un fulg şi-l pocni cu el pe bey drept în creştet. Turcul se prăbuşi cu ţeasta sfărîmată.

— Sosim şi noi! îi auzî deodată pe prietenii săi care apărură în aceeaşi clipă în uşa vagonului.

Trenul tocmai ieşea din tunel.

Rămaseră amândoi încremeniţi văzându-l pe Marcel în picioare, lângă cadavrele celor trei ofiţeri.

— Bravo, Dunot! zise în sfârşit, Wilks cu admiraţie. Am sosit cam târziu, dar nu din vina mea. Mi se agăţase haina de un cârlig al lanţului dintre două vagoane şi, dacă nu venea Amphoux să mă ajute, acolo rămâneam.

— O, nici eu nu sunt vinovat, făcu Marsiliezul. Dacă nu puneam piciorul pe capul domnului Wilks habar n-aveam ce e acolo. Era să mă rostogolesc și eu pe șine de câteva ori.

— Toate bune, dragii mei, îi tăie Marcel vorba, dar acum nu e timp de pierdut; trebuie să ne încredințăm, că nu mai sunt și alți servitori prin vagon. Ar fi greu să scăpăm de ei și ne-ar recunoaște ușor.

— Bine zici, răspunse americanul. Hai să vedem, Amphoux. Dumneata, Dunot, rămâi aici.

După zece minute, Amphoux și Wilks se întoarseră zicând:

— S-a făcut, Dunot... Am dat de un soi de bandit, un kurd, care, când ne-a văzut, a scos de la brâu un cuțit cât toate zilele, dar Amphoux i-a înfipt fulgerător în piept pumnalul. Restul vagonului e pustiu. Au, domnule, o cameră de dormit minunată, o să vezi domneata... N-ai idee ce bine ne găzduiesc austriecii ăștia!

— După cum se cuvine unor aliați, răspunse foarte serios Marcel. Acum să vorbim de ce ne interesează.

Râul acela, Tisa, despre care ai pomenit dumneata, Wilks, e departe de aici?

— Vreo douăzeci de minute de mers, nu mai mult.

— Da? Atunci să ne grăbim, dragii mei. Tu, Amphoux, îmbracă-te cu hainele lui Tebib-bey...

— Ba eu zic să le ia pe ale generalului, că o să-i vină mai bine. Eu mă mulțumesc să fiu numai colonel, făcu americanul.

Observația era întemeiată. Amphoux, înalt și slab, avea aproape aceeași statură cu a generalului Ahmet-Pașa, pe când Wilks, mai mărunt și mai dolofan, semăna mai bine cu Tebib-bey.

Schimbul hainelor se făcu repede. După zece minute, Amphoux era generalul Ahmet Pașa, Wilks — colonelul Tebib-bey, iar Marcel Dunot — căpitanul Emin Suluf.

La drept vorbind, dacă Marcel Dunot avea aparența tânărului și voinicului Emin Suluf, iar Wilks putea trece oarecum drept Tibib-bey, nu tot așa era cu Amphoux mai tânăr cu douăzeci de ani decât Ahmet-Pașa.

Observația o făcu Wilks.

— Ei și? răspunse cu nepăsare Amphoux. Nu face nimic, o să am eu grijă să par mai bătrân. Ia uitați-vă la mine și spuneți dacă nu arăt cu douăzeci de ani mai vârstnic decât sunt.

Și învârtind comutatorul beculuí din tavan, marsiliezul se schimonosi în așa fel încât părea într-adevăr mult mai bătrân decât era.

— Admirabil! exclamă Wilks.

— Minunat! adăugă Marcel.

— Așa suntem noi marsiliezii, zise Amphoux cu modestie. Apoi, înfigându-se semeț în fața lor: ei, am ori n-am mutră de general, ce ziceți?

— Adevărat general! încuviință americanul.

— General neamț, băiatule, ai noștri au astfel de mutră. Îi știu eu, i-am văzut...

— Nu zic! bombăni Amphoux jignit, dar...

— Lasă dragă, ești destul de chipeș pentru un general turc, caută să-l îmbuneze Marcel.

— Luați seama! Uite podul! făcu deodată americanul.

— Gata! răspunse Marcel Dunot.

Ajutat de tovarășii săi, târâ cadavrele turcilor la ușa vagonului, după ce-i îmbrăcă mai întâi în hainele lor.

Trenul rulă pe pod. Era un fel de viaduct de fier așezat pe niște stâlpi în apa Tisei. Inginerii care făcuseră podul zicându-și probabil că nu era nevoie de nici un parapet.

— Țineți-mă bine de spate, să n-alunec! le zise Marcel celorlalți doi.

Fii fără grijă, îi răspunseră ei și-l apucară de centiromul lat de piele care-i încingea mijlocul.

Tânărul francez ridică de jos cadavrul lui Tebib-bey și-l rostogoli în prăpastie. Veni ipoi rândul lui Suluf și la urmă al generalului Ahmet-Pașa. După el urmă kurdul pe care Amphoux îl trimisese pe lumea cealaltă cu o lovitură de pumnal drept în inimă.

După ce sfârșiră, se întoarseră toți trei în salon. Marcel Dunot făcu „drepți" în fața lui Amphius și zise foarte serios:

— La ordinele dumneavoastră, domnule general Ahmet!

— Foarte bine, căpitane Emin Suluf! răspunse marsiliezul, mândru de gradul lui.

— Acum, domnilor, să ne urmăm partida, cheie Wilks, adică colonelul Tebib-bey. Știți să jucați bridge?

— Cum să nu!

— *All sight!* făcu americanul încântat și se așezară toți trei foarte liniștiți la masă.

Câștigă Marcel. După un ceas de distracție, cei trei prieteni hotărâră să se ducă la culcare.

După cum le spusese Wilks, austriecii oferiseră aliaților o călătorie cât se poate de confortabilă. Camera de culcare era mobilată cu trei paturi așternute cu cearceafuri de pânză fină. Pe jos era un covor de Smirna. Câte o lampă aurită atârna

de tavan la căpătâiul fiecărui pat. Geamantanele de voiaj erau deschise și răvășite. De ele era fixată o tăbliță cu numele proprietarilor. Cei trei prieteni își luară în primirea geamantanele, ca să vadă ce se află în ele.

Astfel, generalul Ahmet Pașa, adică, Amphoux, găsi într-al său scrisori de recomandare către diferiți generali austrieci, mai ales către generalul von Crodiek, comandantul trupelor de la Timișoara. Toate scrisorile erau scrise în franțuzește.

Se înțelege de la sine că Amphoux le citi împreună cu cei doi tovarăși ai săi. Cu toată oboseala pe care o simțeau, stătură toată noaptea să cerceteze documentele rămase de la ofițerii turci, dintre care unele erau foarte importante. Abia pe la ceasurile șase dimineața se întinseră în pat să se odihnească.

— Multă vreme n-avem pentru dormit, căci peste două ore vom fi la Timișoara, zise Wilks.

— Nu face nimic, ne vom odihni când vom ajunge la destinație, răspunse Marcel foarte liniștit.

V

Trenul care ducea misiunea turcă ar fi trebuit să ajungă la ora opt dimineața, dar, după cum se întâmplă și cu alte lucruri în vreme de război, a întârziat. Încă de la ceasurile șapte. Amphoux, Wilks și Marcel Dunot, sau mai bine zis generalul Ahmet-Pașa, colonelul Mahmut Tebib-bey și căpitanul Emin Suluf-începuseră să-și facă pregătirile.

Făcuseră baie în cabinetul de toaletă alăturat de camera de dormit și se îmbrăcaseră în uniforme de gală, după aceea se duseseră în salon să facă o partidă de bridge, ca să le mai treacă de urât.

La drept vorbind, erau cam neliniștiți de ce avea să se întâmple. Totuși, voiau să pară nepăsători. În sfârșit trenul se opri în fața peronului unei gări mari pe care scria:

Temesvar (Timișoara)

— Am ajuns, zise Amphoux vrând să se apropie de ușă.

Wilks, uitând de respectul cuvenit gradului marseiezului, îl trase de mânecă.

— Nu te grăbi așa, generale, nu trebuie să ne arătăm nerăbdători, zise el. Probabil că au ieșit în întâmpinarea noastră.

Amphoux se așeză iar pe scaun. Marcel Dunot nici nu se clintise. Privea prin geamul vagonului jos pe peron unde o companie de soldați unguri, cu pușca la picior, aștepta.

— Cred că acum ne putem arăta, zise el simplu.

— *Yes!* încuviință Wilks-Tebib-bey. Ia-o înainte, generale!

Cei trei bărbați se ridicară de pe scaune și, după ce se priviră o clipă în oglindă, se îndreptară spre ușă. Generalul Ahmet-Pașa, adică Teofil Amphoux, mergea în frunte. Călca țanțoș și fudul ca un adevărat general. Păși încet pe treaptă.

Fanfara începu să cânte imnul imperial turc și mulțimea izbucni în urale.

— Trăiască Turcia! Ura!

Generalul Ahmet Pașa păru emoționat. Se opri țeapăn și trufaș și salută milităreste. Mahmet Tebib-bey și Emin Șuluf, cel dintâi cu piciorul pe scară, celălalt în ușă, rămaseră câteva clipe nemișcați. Entuziasmul crescu.

După ce se sfârși imnul imperial turc, cei trei falși otomani păsiră spre un grup de ofițeri austrieci care le ieșea înainte. Când fură la trei pași unii de alții, turcii și aurtiecii se opriră și se salutară cu gravitate.

— *Mein general...* începu unul din austrieci, wir...

— Vă rog să mă iertați generale, îl întrerupse generalul Ahmet Pașa, dar eu nu știu nemțește. În Turcia se vorbește numai franțuzește...

Austriacul se făcu roșu ca sfecla.

— Ah... ia... da, așa e... uitasem... mormăi el.

Se întoarse apoi spre grupul de ofițeri care se ținea mai la o parte și ordonă unuia din ei în nemțește să se apropie.

Ofițerul, un căpitan tânăr și semeț, se apropie de turci.

— Domnule general, începu el într-o franțuzească destul de corectă, domnul general von Grodiek mă însărcinează să vă rog să-l scuzați că nu știe decât nemțește.

— Atâta pagubă! mormăi pentru sine Amphoux.

— Aţi spus ceva, domnule general?

— Nu, nimic! continuă!

— Îngăduiţi-mi, deci, domnule general, să fac prezentările: domnul colonel von Pruth, aghiotantul Excelenţei sale; domnul maior von Krotha şi domnul maior Ramlesch. Eu sunt căpitanul Gulas, încheie ofiţerul înclinându-se.

Ahmet-Paşa îşi prezentă la rându-i ofiţerii.

După aceea, tot prin intermediul căpitanului Gulas, von Groidiek îi înştiinţă pe turci că erau oaspeţii săi şi că automobilele îi aşteptau în curtea gării, pentru a-i duce la palatul guvernamental, unde le erau rezervate apartamentele.

— Mă rog, suntem la dispoziţia generalului, răspunse foarte demn Ahmet-Paşa.

În vremea aceasta mulţimea adunată în preajma gării sporea şi misiunea turcă fu întâmpinată cu urale nesfârşite:

— Ura! Trăiască Turcia! Trăiască aliaţii noştri!

Ahmet-Paşa şi ofiţerii săi salutară zâmbind.

În primul automobil, o limuzină luxoasă, luă loc generalul Ahmet-Paşa, generalul von Grodiek şi căpitanul Gulas.

Emin Suluf şi Mahmud Tebib-bey se urcară împreună cu ceilalţi ofiţeri austrieci în alt automobil.

Distanţa de la gară până la palatul guvernamental e destul de mare; cu toate acestea, străzile erau înţesate de lume venită să aclame misiunea turcă.

În sfârşit, automobilele se opriră înaintea unei clădiri impunătoare: era reşedinţa Excelenţei sale generalul von Grodieck, guvernatorul provinciei Timiş.

Drapelele turceşti şi austro-ungare fâlfâiau pe două prăjini înfipte în balconul casei.

Generalul Ahmet-Paşa, care nu schimbase un cuvânt de la gară până la palat cu colegul său austriac, coborâ cel din urmă din automobil şi păşi alături de von Grodieck pe peronul palatului. Urcară scara cea mare de marmură şi intrară în saloanele primului etaj, unde îi aşteptau reprezentanţii autorităţilor pentru a fi prezentaţi.

Mahmud Tebib-bey şi Emin Suluf făcură o bună impresie, iar generalul Ahmet-Paşa câştigă toate inimile. Se înclină graţios în faţa doamnelor, zâmbea cu admiraţie fiecăreia, asculta cu răbdare lămuririle pe care căpitanul Gulas, ales ca translator i le dădea asupra tuturor care îi erau prezentaţi.

În timp ce se petreceau toate acestea, mulțimea adunată în fața palatului guvernatorului nu înceta cu uralele, cerând că apară generalul turc în balcon, ceea ce acesta acceptă cu bunăvoință.

Când cei trei ofițeri turci ieșiră în balcon, uralele izbucniră și mai grozave. Era un adevărat delir.

Apoi generalul turc mai salută o dată mulțimea și se înapoiară în salon. Căpitanul Gulas închise ușile care răspundeau în balcon și-i zise generalului Ahmet că apartamentele rezervate pentru ei erau pregătite și se pot odihni dacă vor până la ora prânzului.

Propunerea fu primită. Cei trei pretinși salutară asistența și intrară în apartamentele lor. Își schimbară uniformele cu altele și mai împopoțonate și așteptară să fie poftiți la masă, ceea ce se întâmplă foarte curând.

Intrară în sala de mâncare. O masă imensă, în formă de potcoavă, aștepta pe comeseni.

Generalul Ahmet-Pașa fu așezat în fruntea mesei, între generalul von Grodiek și soția guvernatorului provinciei Timiș.

De altminteri, Ahmet-Pașa nu scoase un cuvânt cât ținu masa. Faptul a fost atribuit unei rezerve diplomatice. În realitate Teofil Amphoux — adică generalul Ahmet-Pașa — era flămând ca un lup și găsi mai nimerit să mănânce, decât să-și piardă timpul cu palavre de prisos.

La desert, generalul von Grodieck se ridică în picioare și ținu următoarea cuvântare:

— Doamnelor și domnilor, începu el, și limba i se împletici în gură, prezența vitejilor noștri camarazi dovedește încă o dată strânsa legătură dintre veneratul nostru împărat și neînfricatul sultan al Turciei.

— Hoch! Vivat! răspunse asistența.

Von Grodleck tuși ca să-și dreagă glasul, apoi urmă:

— Prezența lor printre soldații noștri va fi un îndemn plus la vitejie. De aceea, doamnelor și domnilor, beau în sănătatea înalților oaspeți și pentru viitoarele noastre izbânzi. Închin paharul meu pentru Majestatea Sa Sultanul Mahomet al V-lea și pentru victoriosul nostru împărat și rege Frantz-Iosef! Să trăiască!

Un uragan de „trăiască!" încheie aceste urări. Generalul Ahmet-Pașa socoti că a venit rândul să vorbească și el.

— E o datorie plăcută pentru mine, începu el în franțuzește, să mulțumesc viteazului general von Grodieck pentru frumoasele sale cuvinte. Niciodată până acum n-am simțit atât regretul că nu cunosc admirabila limbă germană. Dar aceasta nu împiedică sentimentele pe care le am pentru dumneavoastră. Fiți încredințați, doamnelor și domnilor, că armata turcă va ști să fie vrednică de măgulitoarele aprecieri pe care le-a făcut adineauri eminentul dumneavoastră general. Armata otomană va înainta până la Saint-Petersburg, în vreme ce armata austriacă va ajunge la Moscova, iar cea germană pînă la Paris, ba și mai departe: la Madrid, la Londra, la Roma, la Pekin dacă va fi nevoie! Pământul întreg trebuie să fie al nostru!

Mai mult încă: îndată ce nobila *kultur* germană, austriacă și turcă va da o cât mai mare dezvoltare științei, vitezele noastre armate vor cuceri lumea, stelele și soarele. Pe urmă, vom vedea noi ce mai rămâne...

Și acum doamnelor și domnilor, să bem în sănătatea aliaților noștri, în a Majestății Sale împăratului și rege și în a vitezei armate austriece, pururi victorioasă!

După ce isprăvi, generalul Ahmet-Pașa duse paharul la gură, îl dădu peste cap și se așeză.

Ceea ce urmă, fu un adevărat delir. Paharele se ciocniră, ofițerii urlau, femeile țipau... Vreme de câteva minute te-ai fi crezut într-un balamuc.

— Trăiască generalul Ahmet-Pașa! zbierau unii.

— Hoch! Hoch! răcneau alții.

— Trăiască Turcia!

— Trăiască armata turcă!

— Hoch!

Ahmet-Pașa se ridicase în picioare, pe când ofițerii săi nu mai conteneau cu strângerile de mână.

În sfârșit, gălăgia se potoli și generalul von Grodiek se îndreptă spre unul din saloanele învecinate, unde se servea cafeaua. Toți ceilalți îl urmară.

Turcii fură din nou luați cu asalt. Doamnele îi rugau să-și pună semnătura pe ilustrate, înalții funcționari care îndrugau câteva boabe franțuzește îi întrebau despre mersul luptei armatelor turcești..

— Înaintăm spre Moscova, răspundea foarte serios Ahmed-Paşa.

— Unde vom ajunge cât se poate de curând, adăugă căpitanul Emin Suluf. Nu e aşa, domnule general?

— Se înţelege! încuviinţă Paşa încruntânduse fioros.

Treptat, treptat, după cum cere protocolul, oaspeţii se retraseră. Invitaţi de generalul von Grodiek, Ahmet-Paşa, Tebib-bey şi Emin Suluf îl urmară în cabinetul lui de lucru.

Generalul era puţin cam cherchelit, totuşi se ţinea bine şi judeca destul de limpede.

— Alteţa sa, arhiducele Eugen, mi-a dat plăcuta însărcinare, dragă generale, de a vă însoţi la marele cartier al armatelor de pe frontul sârbesc, începu el foarte politicos. Aşadar, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Vom pleca îndată ce vom găsi de cuviinţă.

Căpitanul Gulas, care, în calitatea lui de interpret, nu se despărţea o clipă de general, tălmăci în franţuzeşte aceste cuvinte.

— Domnul general e cât se poate de amabil, răspunse Ahmet-Paşa, înclinându-se cu demnitate. Noi suntem la dispoziţia domniei sale, drept să vă spun, suntem întrucâtva intimidaţi — să ne prezentăm în faţa Alteţei Sale imperiale şi regale, adăugă al apoi cu o sfială prefăcută.

Vom pleca deci mâine, dacă bineînţeles, lucrul acesta vă convine, hotărî von Grodiek.

VI

Cei trei ofiţeri otomani cerură să fie lăsaţi toată după-amiaza singuri căci aveau nevoie de odihnă, ceea ce era adevărat.

A doua zi dimineaţa, pe la ceasurile opt, un fecior şchiop veni să le spună că-i aşteaptă generalul austriac la dejun.

Von Grodiek le comunică, în timp ce-şi sorbeau cafeaua că automobilele care să-i ducă la cartierul general al arhiducelui Eugen îi aşteaptă.

— La dispoziția dumitale, generale! răspunse Ahmet-Pașa, punând jos ceașca goală de porțelan de Saxa.

Generalul dădu un ordin și, după câteva minute un ofițer de ordonanță veni să anunțe că totul era gata și bagajele ofițerilor turci fuseseră încărcate în mașină.

Vreo șase limuzine vopsite cenușiu așteptau înșirate în stradă.

Turcii noștri băgară de seamă că pe ușile automobilelor era zugrăvită câte o cruce mare roșie.

— După cum văd eu, călătorim în automobilele ambulanței, generale, zise Amphoux-Ahmet-Pașa.

Când căpitanul Gulas îi tălmăci lui Grodiek aceste cuvinte, generalul râse ironic.

— Te înșeli, generale Ahmet-Pașa, răspunse el, astea nu sunt mașini de ambulanță, ci auto-mitraliere. Am prevăzut totul pentru siguranța dumneavoastră!

— Bine, dar crucea roșie de pe uși?

— Ca să-i înșelăm pe sârbi dacă le-ar veni poftă să ne bombardeze. E o invenție germană. Foarte ingenios, ce zici? Ușa pe care e zugrăvită crucea se lasă în jos și servește de suport unui tun revolver Nordenfled. De pildă, întâlnim în drum sârbi: dacă văd crucea aceea roșie, ne lasă în pace. Noi îi lăsăm să se apropie și, când credem că s-au apropiat suficient, bum! mitraliera începe să țăcăne și-i secerăm pe loc. Mai ales că în momentul când mitraliera e pusă în funcțiune, crucea roșie, dispare, așa că inamicul n-are cum să se plângă că ambulanța trage în ei, ci o mitralieră ca toate mitralierele. Datorită acestei invenții minunate, am putut extermina o mulțime de sârbi și ruși, încheie râzând von Grodiek.

— Admirabil! făcu Ahmet-Pașa încântat.

— *Kolossal!* Întări Tebib-bey.

— Și demn de viteaza armată austriacă, adăugă Emin Suluf.

Von Grodiek nu înțelese ironia și zâmbi fericit.

Invitat de el, Ahmet-Pașa luă loc în primul automobil, împreună cu nelipsitul căpitan Gulas. Colonelul Tebib-bey și căpitanul Emin Suluf, cu alți doi ofițeri austrieci, care știau câteva vorbe franțuzești, în al doilea; celelalte automobile erau pentru transportul bagajelor și al ordonanțelor.

După vreun ceas, automobilele ajunseră la malul Timișului și o luară în lungul râului.

Timpul era destul de frumos, deşi rece. Toată dimineaţa, maşinile înaintară cu o viteză de treizeci de kilometri pe oră în lungul malului stâng al Timişului, pe un drum plin de gropi şi ponoare.

Pe măsură ce înaintau spre sud, urmele războiului ieşeau mai mult la iveală; câmpuri sterpe şi pustii, casă părăsite şi mirişti uscate. La fiecare pas întâlneai şiruri nesfârşite de căruţe trase de cai mărunţi costelivi, care transportau răniţi.

Automobilul lui von Grodiek, care mergea în capul coloanei, trecu linia de santinele care înconjura armata arhiducelui Franeisc şi, după un ceas de drum printre corturi, grajduri şi barăci, misiunea intră în micul orăşel Usdin, unde se opri în faţa unei vile frumoase, împrejmuită cu un grilaj de fier.

La poartă stătea un soldat — un *honved* — în mare ţinută, cu baioneta la armă, iar pe casă fâlfâia un steag galben şi negru, împodobit cu vulturul cu două capete, pajura Austriei.

Călătorii se aflau acum la locuinţa Alteţei Sale imperiale şi regale arhiducele Francisc, comandantul armatei de pe frontul sârbesc.

Generalul von Grodiek coboră din maşină împreună cu Ahmet-Paşa, apoi, însoţiţi de colonelul Tebib-bey, căpitanul Suluf şi căpitanul Gulaş intrară pe poarta păzită de santinelă.

Cei cinci bărbaţi, străbătură în tăcere grădina şi păşi într-un fel de anticameră unde se afla un fecior îmbrăcat într-o livrea de catifea roşie, împodobită cu fireturi. Omul se înclină adânc şi-i pofti pe noii sosiţi într-un salon încărcat cu mobile de mahon.

Minutele treceau. Orologiul de pe cămin bătu ora unul după amiază. Generalul von Grodiak părea să nu bage de seamă, dar căpitanul Emin Suluf schimbă o privire cu Ahmet-Paşa. Acesta se ridică de pe scaun şi-i zise lui von Grodiak:

— Pare-mi-se că Alteţa Sa imperială e la masă. Ce-ar fi generale, să mâncăm şi noi ceva până ce va sfârşi?

Când căpitanul Gulaş traduse generalului această propunere, von Grodiak se făcu roşu-galben la faţă şi tocmai voia să răspundă cu asprime că în Austria totul era la bunul plac al Alteţei Sale serenissime, când uşa salonului se deschise şi un fecior anunţă:

— Alteţa Sa regală şi imperială!

Ca nişte paiaţe pe care le tragi brusc de sfori, von Grodiak şi căpitanul Gulas sărira drept în picioare. Ofiţerii otomani se ridicară şi ei.

Prin uşa larg deschisă apărură doi inşi. Unul era bătrân gârbov, parcă uitat de Dumnezeu. Faţa îi era sbârcită ca o smochină, ochii mici şi aproape închişi clipeau mari. Buzele subţiate i se înfundaseră în gingiile fără dinţi şi două favorite gălbui ca nişte câlţi lipiţi de fălci. Pe cap purta un chipiu plin de fireturi, care îi cădea parcă peste ochi.

Moşneagul era îmbrăcat cu o tunică de postav alb, împodobită cu o mulţime de decoraţii care se loveau caraghios unele de altele la fiecare pas.

Celălalt era un ofiţer ungur, cu faţa impasibilă, de parcă ar fi fost de lemn; ofiţerul sprijinea de subţiori această ruină omenească, care ameninţa să se prăbuşească din clipă în clipă la pământ şi clătina cu mişcări senile mereu capul său scheletic.

Cu mare greutate, arhiducele ajunse până în mijlocul salonului, unde se opri îngăimând în franţuzeşte:

— Fi-ţ, bine... bine-veniţi... dom... domnilor! Ge...ge...ne...ral... Mahomed...: Pa...pa...pa...şa... Su... sunt... în... în...cân...ta...tat... de. de... ve...ni...rea... du, .du...mi...ta .tale...

Ahmet-Paşa şi însoţitorii lui se înclinară adânc.

— Ziua aceasta va fi cea mai frumoasă din viaţa mea, Alteţă Imperială, şi nu sunt vrednic să mulţumesc pentru nobilele cuvinte pe care mi le-a adresat! răspunse el. Sunt sigur că voi fi interpretul ţării mele întregi mulţumind Alteţei Voastre imperiale pentru acest admirabil şi călduros discurs..

— Ja...ja...mul...mul .ţi...tu... gângui arhiducele.

Faţa i se schimonosi într-un zâmbet şi, întorcându-se spre ofiţerul care-l însoţea, dădu acestuia să înţelcagă că audienţa s-a sfârşit.

Ofiţerul îl duse mai mult pe sus, până la uşa prin care intrase şi dispăru cu el, în vreme ce von Grodiak şi Gulas se aplecară până la pământ.

— Alteţa Sa pare puţin cam obosită, zise generalul Ahmet-Paşa foarte serios.

— Ce să-i faci, oboselile războiului! făcu oftând generalul von Grodiak. Acum, dacă doriţi, ne putem duce la masă, încheie el vesel.

— Nobilele cuvinte ale Alteței Sale m-ar mișcat atât încât uitasem, răspunse Amphoux, care nu mai putea de foame.

Porni alături de general spre ieșire: Gulas, Emin Suluf și Tebib-bey îi urmau.

Se urcară iar în automobile care îi duseră la o fermă, unde se afla cartierul general austriac. Fură primiți cu brațele deschise.

Mai bine de un ceas și jumătate. Ahmet-Pașa, Tebib-bey și Emin Suluf fură nevoiți să primească felicitările *camarazilor* austrieci până ce putură să se ducă la masă. La sfârșitul mesei, generalul von Grodiek își exprimă părerea de rău că trebuie să se despartă de ei, pentru a se înapoia la Timișoara, și-i duse la colegul său, generalul von Klobsen, un individ înalt și deșirat, cu privirea tăioasă și părul aspru ca peria.

Von Klobsen, care locuia într-o căsuță din apropierea cartierului general, se uită la ofițerii turci cu adânc dispreț și le zise:

— A, ați venit să vedeți luptele, domnilor? Le veți vedea dar nu vă garantez că veți scăpa teferi.

— Ofițerii noștrii nu știu ce e frica! răspunse cu demnitate Ahmet-Pașa.

— N-am vrut să spun asta! făcu von Klobsen, cam stânjenit. Turcii sunt oameni viteji, știu... Uite ce e: eu plec chiar mâine să inspectez frontul nostru de pe malul Dunării. Dacă vreți, puteți să mă însoțiți. Fiți mâine dimineață la ora șase aici; vă voi opri trei locuri în automobilul meu.

Acum vă rog să mă scuzați. Muncă multă. Serviciul de pus la punct.. Vă salut, domnilor!...

— Noi de asemenea, răspunse Ahmet-Pașa foarte rece.

Plecară toți trei împreună cu von Grodiak și Gulas, care-i conduseră la o vilă mică unde le fuseseră duse bagajele

Căsuța era de altminteri, destul de încăpătoare. Avea trei camere de dormit și o sufragerie

Un soldat austriac care îndrugă câteva vorbe franțuzești îl aștepta în antreu.

Stând smirnă cu mâna la bonetă, spuse ofițerilor otomani că fusese pus la dispoziția lor de către autoritățile militare. Ahmet-Pașa îi zâmbi binevoitor și punându-i cinci coroane

în palmă, îl pofti să se ducă la plimbare, ceea ce omul făcu fără să crâncească.

Căpitanul Emin Sulut — Marcel Dunot — închise ușa după el, și după ce se încredință că în casă nu se mai află nimeni, își adună tovarășii în sufragerie ca să se sfătuiască împreună.

— Până acum, zise el, toate bune, dar nu trebuie să uităm că ofițerii turci al căror rol îl jucăm, se înapoiau de la Viena și Budapesta, unde nu se poate să nu fi cunoscut câțiva ofițeri austrieci. Dintr-un moment în altul poate să sosească aici vreunul din aceștia și dacă ne va vedea, totul va fi descoperit. Ne vom folosi deci de invitația lui von Klobsen pentru a...

— șterge putina! întregi Amphoux.

— Așa de curând? strigă Wilks, care ascultase tăcut și nepăsător, după cum îi era obiceiul. Lasă să mai stăm, Dunot. Am de gând să scriu o serie de articole extraordinare „pe care le voi intitula: *Impresiile unui turc-american printre armatele germano-austrice.* Va fi ceva senzațional. Vreau să fac și niște fotografii, dacă nu de alta, măcar ca să-mi aduc aminte mai târziu de situația înaltă la care ne-am ridicat.

— Și care poate fi și mai înaltă, dragă Wilks, adăugă Marcel Dunot.

— Cum adică... ce vrei să spui?

— Nimic alta decât că dacă vom fi descoperiți, vom fi pur și simplu spânzurați, ceea ce e o poziție și mai înaltă.

— O, n-ajungem noi până acolo!

— Să sperăm... Ca să n-ajungem până acolo — după cum spui — ar trebui să schimbăm rolurile. M-am gândit eu la asta. Ce părere ai dumneata de generalul Klobsen?

— Îmi face impresia unei secături îngâmfate.

— Așa și e. Nu ți-ar plăcea să-i iei un interviu?

— Cum să nu! Dar n-o să vrea să răspundă. Nu prea pare, vorbăreț din fire.

— O să-l facem noi să fie... Ba poți să-l și fotografiezi dacă vrei.

— Nu te înțeleg...

— Și totuși e foarte simplu. Când vom ajunge undeva pe câmp, punem mâna pe el și fugim cu automobilul lui în Rusia.

— Greu lucru! Va trebui să trecem Dunărea...

— Ascultă, Wilks, dacă ar fi ceva uşor, care ar mai fi meritul nostru? Dacă am trece Dunărea pe un pod frumos, fumând tacticos o ţigară, articolul n-ar mai avea nici un haz, cititorii dumitale nici măcar nu l-ar citi.

— Ô, cititorii din ţara mea... făcu americanul cu înţeles.

— Da, da, ştiu, citesc orice, e totuşi mai bine ca să-i intereseze ce citesc, iar eu cred că întreprinderea noastră nu e de loc banală. Voi luaţi-vă fiecare câte două revolvere încărcate şi un pumnal: restul lăsaţi-l pe seama mea!

— Am încredere în dumneata, Dunot! Să-mi iau şi aparatul fotografic?

— N-ai decât!

— Ce-ar fi să-l luăm şi pe ramolitul de arhiduce cu noi? propuse deodată Amphoux, care până atunci nu zisese nimic. Ar fi şi mai senzaţional, nu e aşa, Wilks?

— *Yes!* răspunse americanul convins.

VII

Marcel Dunot, Wilks şi Amphoux îşi petrecură după-amiaza în grădiniţa casei fumând. Pe la orele şapte seara soldatul pus la dispoziţia lor veni să le spună că masa era gata.

Intrară în casă şi mâncară cu poftă, deşi cina era foarte simplă: o ciorbă de varză, o friptură de berbec şi o bucată de brânză uscată şi tare ca un bolovan.

După ce sfârşiră masa, cei trei prieteni se duseră la culcare.

La cinci dimineaţa, soldatul veni să le spună că-i aşteaptă cafeaua. Trecură în odaia de mâncare unde cafeaua aburea în cești. Un automobil cenuşiu cu motorul duduind staţiona în faţa vilei. Aşa-zişii ofiţeri turci se urcară în maşină şi, în câteva minute, ajunseră la locuinţa generalului von Klobsen

Acesta stătea în salon înconjurat de câţiva ofiţeri cărora le dădea nişte ordine. Generalul austriac se întrerupse pentru

a saluta scurt misiunea otomană şi-şi continuă apoi instrucţiunile.

Isprăvi în cele din urmă.

— Acum sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise el lui Ahmet-Paşa, care răspunse foarte semeţ:

— Şi eu la a dumneavoastră! generale.

— Atunci, să plecăm, mormăi von Klobsen.

Urmat de cei trei turci şi încă doi ofiţeri austrieci, generalul se urcă într-o lumizină încăpătoare, cenuşie (culoare de război), care aştepta în poartă.

Von Klobsen cu Shmet-Paşa luară loc pe bacheta din spate: Emin Suluf, Tebib-bey şi cei doi ofiţeri austrieci în faţa lor, pe strapontine.

Când automobilul porni, von Klobsen îi prezentă pe cei doi ofiţeri misiunii:

— Maiorul von Kropf, căpitanul Von Polinitz, aghiotanţii mei.

Atât.

Ahmet-Paşa salută înclinându-se uşor. Tebin-bey şi Emin Suluf ceva mai mult. Câteva momente domni tăcere. Von Klobsen scoase din buzunar un portofel mare şi cercetă nişte hârtii care se aflau în el, fără să se sinchisească de ofiţerii turci.

Automobilul alerga cu viteză potrivită — patruzeci de kilometri pe oră — pe o şosea desfundată. Ahmet-Paşa schimbă o privire cu tovarăşii săi şi întoarse capul. Prin geamul din spate automobilului, zări încă o maşină, care venea la vreo sută de metri în urma lor.

Ahmet-Paşa, mai bine zise Teofil Amphoux nu era degeaba marsiliez (mai lăudăroşi ca meridionalii nu există). Văzându-l pe von Klobsen atât de fudul, se gândi să se grozăvească şi el în faţa lui.

— Şi zi, muncă, muncă multă, domnule general? începu el vesel. Eşti neobosit, după cum văd...

— Da. Da. Am mult de lucru, răspunse generalul Klobsen morocănos.

— Știu. De aceea, te rog să mă ierți că te stingheresc. Când condamn trupele în Tripolitania, mi se întâmplă să nu dorm nopți întregi. Automobilul din urma noastră e escorta, nu-i așa? Admirabilă precauție, fiindcă de, cu sârbii ăștia nu poti ști niciodată.

Von Klobsen ridică din umeri.

— Nu e nici o primejdie, răspunse el cu dispreț. Mașina care vine în spate nu e altceva decât o bucătărie ambulantă, care ne va îngădui să mâncăm omenește la prânz, pentru că altminteri am muri de foame. Ne vom opri la Vâșet, unde vom dejuna.

— Și unde va trebui să înghițim iar la discursuri... mormăi Ahmet-Pașa nemulțumit. În sfârșit, dacă nu se poate altfel...

— Nici un discurs, fiindcă nu știe nimeni de venirea noastră. Eu când mă duc în inspecție nu anunț dinainte, ca să aflu mai bine ce se petrece.

— Sunt de aceeași părere, generale, încuviință Ahmet-Pașa. Pe când eram în Cirenaica, făceam la fel: numai când nu mă puteam duce personal trimiteam în locul meu vreun ofițer de încredere. E singurul mijloc să te convingi de bunul mers al lucrurilor.

— Îmi trimit și eu uneori aghiotantul, dar e mai bine să vadă omul singur, cu ochii lui ce se petrece.

— Negreșit! Și când crezi că vom fi îndărăt la Usdin, generale? Te întreb fiindcă aș avea ceva de telegrafiat la Constantinopol.

— Mâine seară, răspunse scurt von Klobsen și, ca să-i arate că n-are chef de vorbă, se cufundă iar în citirea hârtiilor.

Colonelul Tebib-bey începuse o conversație lungă cu maiorul Kropf, căruia îi spunea că cunoaște Viena pe degete, deoarece fusese multă vreme atașat militar la ambasada turcă din acest oraș. Von Kropf era vienez, așa că aveau despre ce vorbi.

Căpitanul Pollnitz privea pe geam câmpurile pustii care mărgineau șoseaua. Cât despre Marcel Dunot, actualul căpitan Emin Suluf, acesta încrucișase brațele pe piept și-și ațintise privirile în tavanul automobilului, ca și când ar fi vrut să-l cerceteze cu de-amănuntul.

După ce merse vreo două ceasuri, mașina intră într-o pădure de stejar și fagi; alunecând fără zgomot pe covorul de frunze veștede.

Marcel Dunot socoti că a sosit momentul. Tuşi încet şi se sculă.

Era semnalul convenit.

Ca fulgerul, Amphoux se năpusti asupra lui Klobsen, în timp ce Wilks puse mâna pe beregata lui Kropf. Isprăviră repede. Cu o lovitură de pumn în creştete, Marcel îl ameţi pe Polinitz, iar Wilks sfârşi cu Kropf, care aproape sugrumat, cerea iertare.

Von Klobsen încercase în zadar să scoată revolverul de la brâu, căci Amphoux îi apucase braţele şi i le imobilizase. Ajutat de Marcel, îl legă zdravăn cu un centirom. De altminteri, cei trei prieteni avuseseră grijă să ia cu ei câteva sfori trainice, ca să le aibă la nevoie. În câteva clipe, von Kropf şi von Polinitz fură făcuţi pachet.

— Cine îndrăzneşte să strige, e omorât pe loc! făcu ameninţător Ahmet-Paşa.

Şoferii nu simţiseră nimic din cele ce se petreceau în automobil, deoarece Ahmet-Paşa, pretextind că-l supără soarele, lăsase jos perdelele.

— Ş-acum, zise Marcel Dunot, care luase comanda, să vedem ce facem cu şoferii. Dumneata, Wilks, dă-le ordin să oprească. Eu şi cu Amphoux vom lăsa jos geamul şi-i vom apuca de gât, pe la spate; pe urmă, dumneata du-te de-i leagă. Dacă încearcă să se împotrivească, sugrumă-i! Aşa e la războaie... n-ai ce face!

— Gata?

— *Yes!* răspunse americanul.

— Şi eu, adăugă Amphoux.

Lucrurile se petrecură aşa cum preconizase Marcel. Cei doi şoferi, apucaţi pe la spate de gât, nu se putură împotrivi. Din nenorocire, unul din el avusese timp să strige „ajutor!", ceea ce-l făcu pe Amphoux să-l strângă ceva mai tare de gât, şi când Wilks vru să-l lege, constată că nu mai era nevoie. Omul era mort. Americanul îl legă numai pe celălalt şi-l aruncă în maşină peste generalul Von Klobsen şi ofiţerii lui.

Dar strigătul de ajutor fusese auzit de şoferii celuilalt automobil, care, neştiind ce se întâmplă, opriră şi ei maşina. Doi soldaţi care se aflau în ea alergară să vadă despre ce e vorba.

Cu un glonţ Amphoux îi dobori şi pe aceştia.

— Neîndemânatecule! strigă Marcel necăjit; căznindu-se să pună motorul în mişcare.

— Păi... i-am omorât doar pe amândoi, zise marseiezul nedumerit.

— Da, dar mai erau şi alţii în maşină şi acum au şters-o.

Aşa şi era. Soldaţii rămaşi în maşină, văzându-i pe camarazii lor căzând, înţeleseră că nu e de glumă şi dădură drumul automobilului care alerga nebuneşte pe şosea.

Îndată, Marcel se aşeză la volan. Cele două automobile goneau ca nălucile. Maşina fugarilor era mai greoaie ca limuzina condusă de regele boxerilor, dar aceasta era în avans cu o jumătate de kilometru, iar soldaţii cunoşteau bine ţinutul.

Timp de aproape o jumătate de ceas, distanţa dintre cele două automobile rămase aceeaşi. Austriecii cotiră pe câmp, cu riscul de a răsturna maşina, în timp ce unul din ei, aşezat în fund, trăgea fără întrerupere focuri de carabină. Parte din gloanţe se înfigeau în capota motorului la numai câţiva centimetri de Marcel.

Cu toate acestea, regele boxerilor nu-i slăbea.

Într-adevăr, automobilul fugarilor ajungând la o şosea mărginită de amândouă părţile de un şanţ plin cu noroi, nu mai putu înainta atât de repede, astfel că, între cele două automobile nu mai rămăsese decât vreo sută de metri. Marcel Dunot accelera. Automobilul austriecilor era acum la cincizeci ... la patruzeci de metri....

Când cele două automobile fură la numai zece metri unul de altul, soldatul frână brusc. Marcel abia avu timp să-l ferească. Coti la câţiva metri de el, stopă şi sări jos din maşină.

Amphoux şi Wilks, care urmăriseră cu cel mai viu interes luptă, coborâră şi ei. Alergară toţi trei la austrieci. Aceştia, în număr de patru, răcneau cât îi lua gura:

— *Kamerad! Kamerad!*

— Mâinile sus! porunci Wilks în nemţeşte.

De-abia sfârşi vorba şi soldaţii ridicară mâinile — dar înarmate cu revolvere — şi traseră.

Marcel Dunot şi tovarăşii lui căzură cu faţa la pământ. Austriecii, bucuroşi de izbânda lor, se repeziră spre ei, scoţând strigăte de biruinţă, dar, când fură la numai câţiva paşi, Marcel Dunot, Amphoux şi Wilks săriră în picioare.

— Aruncaţi-i în şanţ! strigă Marcel Dunot, după ce termină, apoi adăugă: Staţi! Dezbrăcaţi-i mai întâi. Uniformele lor poate să ne prindă bine cândva...

Într-o clipă cei patru austrieci fură lăsaţi numai în cămaşă şi aruncaţi în şanţ.

Marcel cercetă automobilul lor. Găsi o maşină mică de gătit, pe care abureau câteva crătiţi, o masă şi un dulap cu feţe de masă, şervete, farfurii, pahare şi tacâmuri.

— Păcat de bunătăţile astea! făcu Marcel adulmecând cu poftă aburii de mâncare, dar n-aveam ce face... Ei, Wilks, Amphoux ajutaţi-mă să răstorn harabaua asta!

Fără să ştie ce plan urmărea Marcel, aceştia se apucară să împingă şi să tragă automobilul până ce reuşiră să-l răstoarne în şanţ.

— Aşa! Acum s-o ştergem, băieţi! Trebuie cu orice preţ s-ajungem în Serbia. Mai înainte însă, să ne schimbăm hainele. Dragă Amphoux, te anunţ cu părere de rău că nu mai eşti general turc. O să te îmbraci acum cu uniforma lunganului de colo — pare-mi-se că-i zicea căpitanul von Polinitz... Iar dumneata, Wilks, ţi-a venit rândul să fii general. Eu, ca mai tânăr, mă mulţumesc cu slujba de şofer.

— Dar la ce bun toată schimbarea asta dacă e vorba să trecem în Serbia! întrebă Wilks.

— Mai întâi, pentru că s-ar putea să ne întâlnim cu soldaţi nemţi, şi apoi am eu ideea mea şi încă una foarte bună. Acu, veniţi după mine, domnilor!

Fără a mai pune vreo întrebare, Wilks şi Amphoux îl urmară.

Marcel Dunot se apropie de limuzină şi deschise uşa.

O flacără roşie îi fulgeră pe dinaintea ochilor şi un glonţ îi smulse fesul din cap.

Se dădu o clipă înapoi. Văzu înaintea lui un ofiţer austriac — căpitanul Polinitz — cu revolverul fumegând în mână. Braţul lui Marcel lovi — de jos în sus — şi căpitanul căzu pe spate cu falca sfărâmată, urlând de durere.

Peste o secundă o altă detunătură sfâşie tăcerea. Austriecii, folosindu-se de lipsa lui Marcel şi a tovarăşilor săi, reuşiseră să se dezlege şi se pregăteau să coboare din maşină chiar în clipa când regele boxerilor deschisese uşa.

Şoferul, văzând că lucrurile iau o întorsătură urâtă şi că gloanţele lui dăduseră greş, aruncase revolverul şi căută acum să fugă pe uşa cealaltă. Nu mai avu timp. Regele boxerilor, păşind peste trupul căpitanului Von Polinitz, se repezi la el şi pumnul său de oţel se lăsă pe creştetul lui ca un ciocan pe o nicovală. Cu şira spinării ruptă, omu căzu grămadă peste generalul von Klobsen, care scoase un răget de furie.

— Mai doreşte cineva? făcu Marcel Dunot batjocoritor şi teribil. Poftiţi, domnilor, la dispoziţia dumneavoastră!

— Ah! Sunt francezi... îmi închipuiam eu... scrâşni von Klobsen.

Deşi aceste cuvinte fuseseră rostite în limba germană, cu glas scăzut, Marcel le auzi.

— Aşa e, neghiobule, râse Marcel aplecându-se spre el, suntem francezi! Ai băgat-o pe mânecă, da? Nu eşti tu general de artilerie cum nu sunt eu popă! Nu eşti, fiindcă ne-ai crezut turci şi pe artilerist nu-l tragi lesne pe sfoară... Ia uită-te bine la mine, am eu mutră de turc?

— Dar eu? făcu şi Amphoux, care stătea la uşă.

— Acum, destul cu gluma, zise Marcel serios. Amphoux dragă, ia-l pe Polinitz de aici. Îmbracă-te în uniforma lui şi dă-l pe urmă de-a berbeleacul în şanţ. Dumneata Wilks, i-al în primire pe generalul von Klobsen. Ai aproape aceeaşi statură, aşa că au să-ţi vină bine hainele lui.

— *All right!* făcu americanul impasibil. Pe urmă să-l arunc în şanţ, nu-i aşa?

— Nu, o să-l luăm cu noi, de asemenea şi pe Kropf. Ne vom sluji de ei ca ostateci. Grăbiţi-vă însă, să nu pierdem vremea în zadar.

— Am înţeles.

După ce se sfârşi substituirea, von Kropf şi von Klobsen fură târâţi sub canapeaua din spatele automobilului.

— Gata? întrebă Marcel pe tovarăşii lui, aşezându-se la volan.

— Gata! răspunseră ei.

Automobilul porni.

VIII

Vreme de două ceasuri nu se opri din drum. În buzunarele generalului, Jack Wilks găsise printre ale documente şi şi o hartă a statului major unde era arătat amănunţit cursul Dunării ce mărginea Serbia. Automobilul, o maşină mare de şaizeci de cai putere, mergea de minune. Cu o mână pe volan, conducând cu îndemânare, Marcel schimba din când în când câteva cuvinte cu Wilks şi Amphoux.

Aproape de prânz, automobilul ajunse în oraşul Vârşet şi se opri în faţa primăriei, uşor de cunoscut după tabla cu vulturul cu două capete, bătută deasupra uşii.

La vederea steagului galben cu negru fâlfâind la automobil, primarul și consilierii săi, anunțați îndată, ieșiră în întâmpinarea înaltului oaspete cu capetele descoperite. Wilks, bine strâns în uniforma lui de general, coborâ din mașină.

Păși mândru și semeț spre el. Primarul, un om gras și chel, roșu la față și bărbos, se dădu la o parte să-i facă loc.

— Mă rog, unde e biroul dumitale? îl întrebă cu glas aspru Wilks pe primar, oprindu-se în mijlocul anticamerei.

— A... aici... domnule general, poftiți... răspunse el bâlbâindu-se și arătând spre o ușă alăturată.

Wilks păși pragul.

— Închide ușa, îi porunci el după ce intră, apoi continuă: Îmi faci imediat un bon de rechizitie pentru o sută de mii de coroane, pe care ți-l voi semna și pe care ți-l va achita cartierul general. Dar repede, fiindcă sunt grăbit, ai înțeles?

— O... sută de mii de coroane, domnule general? Nu cred să se găsească o astfel de sumă în casa primăriei.

— Cum? Să nu se găsească o sută de mii de coroane când e nevoie de ele pentru serviciul Majestății Sale? Ia seama la ce vorbești, domnule primar! făcu Wilks cu glas aspru.

Palid și speriat, primarul bâigui:

— O... o să fac... tot ce-mi va sta în putință, domnule general... vă rog s-așteptați puțin...

— Îți dau timp douăzeci de minute... Hai, du-te! îi porunci „generalul" așezându-se într-un fotoliu.

Nu-i trebui atât primarului! Nici n-apucase americanul să-și isprăvească țigara și acesta se întoarce cu un teanc de hârtii de câte o sută de coroane.

— Abia am putut aduna suma, domnule general. Când e vorba să facem ceva pentru Majestatea Sa împăratul, nu ne dăm înapoi de la nimic.

— Bine. Fă bonul să-l iscălească, zise Wilks băgând banii în buzunar fără măcar să-i numere.

Cu mâna tremurântoare, primarul scrise bonul pe care americanul îl semnă, fără să se tulbure, cu numele său, dar cu un scris neciteț.

— Bună ziua, domnule primar, zise el apoi și se sui în automobilul care porni numaidecât.

Peste puțin timp se aflau iar în câmp, spre sud, urmărind linia ferată. La Univașfalău fură siliți să se oprească, orașul fiind ocupat de o parte a armatei austriece care se afla în cantonament. Era însă de ajuns ca Wilks să se arate și senti-

nelele se dădeau la o parte. Totuşi automobilul trebui să încetinească pentru că străzile erau pline de ţărani şi soldaţi, şi pe măsură ce înainte, mulţimea pestriţă devenea tot mai numeroasă.

Wilks îl întrebă pe un soldat ce însemna înghesuiala asta.

— Trăiţi, domnule general! Duc trei spioni la spânzurătoare, răspunse soldatul.

Auzind, Marcel Dunot începu să claxoneze lung şi, cu riscul de a strivi mulţimea, mări viteza. Totuşi, nu putea înainta decât foarte încet.

Soldaţii şi civilii se dădură la o parte. Marcel Dunot putut vedea atunci o piatră mare în mijlocul căreia pe un fel de platformă se ridicaseră trei spânzurători. Sub ele străteau şapte inşi. Unul din el, îmbrăcat într-o uniformă plină de fireturi, trebuie să fi fost însărcinat cu supravegherea execuţiei.

Alţi trei, numai în cămaşă şi izmană, desculţi, cu mâinile legate la spate, dar cu capul sus, ascultau foarte liniştiţi rugăciunea unui popă cu părul mare. Ceva mai departe, ceilalţi aşteptau nepăsători, rezemaţi de scara uneia din spânzurători.

Un cordon de trei rânduri de soldaţi unguri, cu baioneta la armă, înconjura eşafodul.

Marcel Dunot încetini iar. Se întoarse spre cei din maşină şi zise numai atât:

— Îi salvăm, nu-i aşa?

— *Yes!*

— Da, spuse şi Amphoux.

Americanul şi marseiezul erau însufleţiţi de acelaşi gând şi de acelaşi curaj.

— Lăsaţi pe mine, făcu Wilks. Ştiu eu ce trebuie să fac, sunt doar general, ce naiba!

Marcel Dunot înţelese.

— Bine, spuse el dând din cap mulţumit.

— Apropie-te de eşafod comandă americanul. Marcel sună cu putere. Toate capetele se întoarseră spre automobil şi la vederea steagului i se deschise calea. Şi iarăşi iuţi Marcel mersul; trebuia lucrat rapid. Preotul îşi isprăvise rugăciunea şi săruta pe condamnaţi.

Automobilul opri lângă cordonul de soldaţi.

— La o parte, nemernicilor! strigă Amphoux scoţând capul prin uşă.

La vederea uniformei austriece soldaţii făcură loc. Atunci, automobilul, condus cu dibăcie, descrise o curbă şi se opri lângă eşafod. Uşa se deschise şi Wilks apăru.

Călăul, care împingea pe unul din condamnaţi spre scară se opri.

— Cine comandă aici? întrebă Wilks aspru.

Un căpitan de honvezi veni în fugă.

— Eu, domnule general!

— Unde e actul de executare al condamnaţilor?

— Nu avem, domnule general! au fost condamnaţi de Curtea Marţială.

— Numele lor?

— Stefanovici, Bulvăţ şi Lernief. Cred însă că nu e numele lor adevărat. Au vrut să arunce în aer podul de pe Karas.

— Ştiu. Au mărturisit?

— Nu, domnule general.

Wilks râse dispreţuitor.

— Şi, dumneata îi spânzuri aşa, prosteşte, fără să fi aflat de la ei numele complicilor lor? Cum te cheamă, căpitane?

— Jurcaci, ordonaţi, domnule general!

— Eşti ungur?

— Da, domnule general.

— Norocul dumitale, fiindcă nu-mi pot închipui că un ungur poate fi trădătorul ţării sale. Vreau mai bine să cred că ai procedat cu prea multă uşurinţă. Porunceşte să se amâne execuţia şi adu-mi pe condamnaţi. Să-ţi arăt eu cum trebuie interogaţi ca să-i sileşti să mărturisească.

— M-am gândit şi eu să-i pun la chinuri, domnule general, dar sunt aici nişte ziarişti elveţieni şi...

— Bine... bine... ziariştii n-au să afle nimic. Hei, du-te!

Asudând de teamă, Jurcaci se repezi la eşafod şi răcni un ordin ofiţerului, care, la rândul lui dădu ordin călăului să aducă pe condamnaţi.

— Tăcere! tună Jurcaci, dornic să intre în graţiile generalului. Tăcere, ori pun să tragă cu mitraliera în voi, ticăloşilor!

Murmurele se potoliră ca prin farmec. Urmat de câţiva soldaţi, care împingeau cu patul puştii pe condamnaţi, Jurcaci se apropie de Wilks, care aştepta impasibil.

— Aștia sunt spionii, domnule general, zise ungurul ducând mâna la chipiu.

— Bine. O să-i duc la cartierul general. Urcă-i în mașina mea, e mai sigur așa. Spionii sunt oameni primejdioși. Pe urmă, împrăștie mulțimea. Grăbește-te, n-am timp de pierdut.

— Ordonați, domnule general! răspunse Jurcaci pe fața căruia se putea citi o adâncă uimire la ordinul lui Wilks.

Dar cu un superior nu se discută.

Se întoarse spre soldați și le porunci să bage pe spioni în mașină. Înghiontiți cu patul puștii, prizonierii, care aveau picioarele legate și de-abia se puteau mișca, fură în sfârșit urcați în automobil. Amphoux îi împinse cu brutalitate — așa era rolul — pe canapeaua din fundul mașinii, sub care zăceau legați fedeleș generalul von Klobsen și maiorul von Kropf.

Afacerea părea să se sfârșească spre mulțumirea lui Wilks și a tovarășilor săi când, deodată, von Klobsen, care reușise să-și scoată călușul din gură, începu să strige cu disperare.

— Ajutor! Ajutor! Sunt niște trădători! Puneți mâna pe ei!

— Taci, nemernicule! scrâșni Amphoux și-i puse mâna pe gură.

La vederea bătrânului îmbrăcat în uniformă de general turc, Jurcaci se dădu înapoi speriat neștiind ce să creadă.

Wilks se folosi de prilej și trânti repede ușa în vreme ce automobilul pornea. Dar Amphoux scoase un țipăt de durere.

— Ah, ticălosul! M-a mușcat de mână!

— Ajutor! urla generalul, eu sunt generalul von Klobsen... Am...

Amphoux îl pocni cu tocul în falcă și-l făcu să amuțească.

Dar Jurcaci auzise destul. Cererea lui Wilks de a i se preda prizonierii îl cam făcuse bănuitor; acum înțelese că a fost tras pe sfoară. Scoase revolverul de la brâu și trase înspre automobil strigând:

— Puneți mâna pe ei! Puneți mâna pe ei!

Automobilul, care înainta cu greu prin mulțime, își iuți mersul. Marcel Dunot înțelese că se strică treaba. Glonțul lui Jurcac, se înfipse în caroserie.

Ofițerul ungur văzând că mașina în loc să oprească o ia la fugă, își chemă oamenii. Aceștia se repeziră ca înebuniți

după automobil, dar braţe înarmate cu revolvere apărură în uşile maşinii. Se auziră împuşcături. Wilks şi Amphoux trăgeau de zor.

Câţiva soldaţi căzură în răcnetele de furie ale camarazilor lor. Automobilul zorea. Sirena urla şi, fiindcă gloata nu se dădea destul de repede la o parte, Marcel mări viteza maşinii. Urmă o învălmăşeală de nedescris; câţiva oameni fură călcaţi de roţile automobilului, iar alţii se prăbuşiră la pământ loviţi de gloanţele soldaţilor unguri, gloanţe destinate fugarilor, dar care nu-şi nimereau ţinta.

Deşi Wilks şi Amphoux nu se lăsau mai prejos şi trăgeau şi ei de zor, situaţia se înrăutăţi din ce în ce. La fiecare cotitură maşina trebuia să-şi încetinească mersul şi ungurii se apropiau tot mai mult. Deodată, lui Marcel îi veni o idee genială.

Întoarse capul şi strigă lui Wilks:

— Hârtiile!

— Care hârtii?

— Bancnotele!

— Vrei să ţi le dau? întrebă mirat americanul.

— Nu, aruncă-le oamenilor. Se vor repezi după ele şi ne vor lăsa să ne vedem de drum.

— Yes! Minunată idee! exclamă Wilks care scoase din buzunar un pumn de bancnote şi scoţând capul din maşină, strigă în nemţeşte:

— Cine vrea parale? Na-vă, săturaţi-vă! şi aruncă un teanc de hârtii de câte o sută de coroane, care se risipeau în vânt.

Soldaţii, văzând că banii sunt buni, se repeziră după bacnotele pe care Wilks le arunca mereu.

— Laşi! Bandiţi! Porci! Înainte! răcnea Jurcaci scos din fire văzând că automobilul se îndepărta.

Dar soldaţii nu-l ascultau. Wilks înveselit de priveliştea pe care o avea înaintea ochilor, azvârlea mereu bacnotele.

În vremea asta, automobilul înainta nesupărat de nimeni. Jurcaci, ca ieşit din minţi, apucă de guler un soldat şi-i răcni:

— Înainte, ticălosule, că te omor!

Soldatul, care se aplecase în clipa aceea să ridice o bancnotă, întoarse capul şi o scăpă din mână.

— Ia slăbeşte-mă! se răsti furios el nemaidându-şi seama cu cine vorbeşte.

Jurcaci nu se mai putu stăpâni, îi puse revolverul la tâmplă și-i zbură creierii. Soldatul căzu fulgerat la pământ.

— Voi ceilalți luați-o înainte ori vă împușc pe toți ca pe niște câini! zbieră el cu revolverul fumegând încă în mână.

Soldații șovăiră o clipă.

— Înainte! răcni iar Jurcaci amenințător, că vă...

Nu-și sfârși vorba: unul din soldați îi înfipse baioneta în piept. Căzu, cu fața la pământ și nu mai mișcă.

Urmă atunci o luptă adevărată pentru bani. Wilks care, cu toată distanța care-i despărțea, văzuse drama, aruncă rând pe rând vreo cincizeci de bancnote. Înebuniți de lăcomie, ungurii se repeziră ca turbați.

Americanul râse pe-nfundate și încetă risipa de bani, care devenise acum de prisos.

După ce mai străbătu câteva străzi la întâmplare, Marcel Dunot ieși din oraș. Mări viteza și trecu ca o nălucă pe dinaintea unui post de soldați care deabia avură vreme să prezinte arma ca să salute automobilul.

Șoseaua se întindea drept înainte.

Toate satele erau pline de soldați austrieci sau unguri, dar steagul generalului von Klobsen ocrotea pe fugari. În sfârșit, Marcel zări la orizont o întindere mare de apă.

Era Dunărea.

IX

În vremea aceasta Amphoux își pansase cum se pricepuse și el rana făcută de mușcătura lui von Klobsen, iar Wilks dezlegase pe sârbii salvați de la spânzurătoare. Aceștia erau niște tineri între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Unul dintre ei, care auzise pe Marcel strigând lui Wilks să arunce bancnotele, zise în franțizește:

— Sunteți francezi, nu-i așa domnilor? Atunci nu mă mir nici eu, nici prietenii mei de cele ce-ați făcut. Numai niște francezi au putut da dovadă de atâta curaj...

— Și americani, întrerupse Amphoux, arătând spre Wilks. Domnul e cetățean al Statelor Unite, eu și șoferul suntem francezi.

Sârbul se înclină.

— Dumneavoastră, domnilor, zise el, aţi avut norocul să vedeţi lumina zilei în ţări care se bucură de toată libertatea, de aceea simpatizaţi pe cei care luptă pentru neatârnare. Dacă devotamentul a trei oameni de inimă vă poate fi de folos, vi-l oferim din tot sufletul.

— Trăiască Franţa şi libera Americă, strigară ceilalţi doi sârbi.

Cel care vorbise întâi făcu prezentările. El se numea Stefanovici, iar tovarăşii lui, unul Lernief iar celălalt Bulvăţ Toţi trei vorbeau perfect limba franceză, căci îşi făcuseră studiile în Franţa. Ofiţeri în arma geniului la sârbi, izbutiseră să treacă Dunărea într-o noapte pe furtună şi înaintaseră urmând malul râului Karas, până după Ujvasfalău unde aruncaseră în aer podul de cale ferată. Aproape striviţi sub dărâmături, răniţi, fuseseră luaţi prizonieri, acum o lună şi ţinuţi în spital până ce s-au vindecat, ca să fie apoi condamnaţi la moarte prin spânzurătoare.

La rândul său, Amphoux le povesti aventurile lor, plecarea din Viena şi încheie exprimându-şi dorinţa lui şi a tovarăşilor săi ca să treacă Dunărea, pentru a intra în Serbia şi a se îndrepta de acolo spre Franţa.

— O să fie greu, răspunse Stefanovici, îngândurat. Malul e păzit cu străşnicie, mai mult de sârbi decât de austrieci. Nu-i aşa Lernief?

Lernief şi Bulvăţ, care ascultaseră în tăcere, încuviinţară dând din cap.

— Ar fi mai uşor de trecut prin România, făcu Bulvăţ.

— Nu e sigur... murmură Lernif.

— Aşi-O să trecem pe unde vom vrea noi, fiindcă pentru Marcel Dunot nu e nimic cu neputinţă! zise Amphoux. Am văzut eu ce poate, când am fost în China. Heheil

Şi marseiezul povesti cu de-amănuntul isprăvile regelui boxerilor în Mongolia. Sârbii ascultau cu gurile căscate în vreme ce Wilka stenografia liniştit într-un carnet cele ce auzea.

Automobilul ajunse în apropierea Dunării. Când zări râul, Marcel Dunot, încetini viteza.

Pe câmp se desluşeau lămurit nişte muşuroaie regulate: erau tranşeele.

Până a merge mai departe, trebuia luată o hotărâre. Ofiţerii austrieci puteau să se ivească din moment în moment, crezând că a sosit generalul Klobsen. Situaţia ar fi atunci

cât se poate de primejdioasă dat fiind că înăuntru se aflau cei trei prizonieri sârbi care n-aveau ce căuta acolo.

Marcel Dunot cumpăni toate acestea și îndreptă automobilul spre o pădure de brazi unde se opri. Locul era pustiu și tăcut. Regele boxerilor pofti pe cei din mașină să coboare.

Mai întâi, domnilor, se adresă el sârbilor, trebuie să vă schimbați hainele, le zise el. O să vă faceți soldați austrieci. Vezi, Amphoux, că am avut eu dreptate când ți-am spus să păstrăm uniformele austriecilor?

Și acum, repede, n-avem timp de pierdut.

Fără să murmure, deși cu dezgust, Stefanovici și tovarășii săi se îmbrăcară la iuțeală cu uniformele date de Amphoux.

— Așa! făcu Marcel mulțumit. Va fi mai greu să ne recunoască. În orice caz, dacă ne oprește cineva, vom spune că von Klobsen și ceilalți sunt spioni sârbi în haine de ofițeri otomani pe care i-am prins noi în drum. Scopul meu e să ajungem la tranșeele austriece de colo. Nu se poate să nu dăm peste santinele de-ale lor. *Generalul* Wilks va cere să fie dus la comandantul sectorului și peste noapte își va exprima dorința să facă singur o recunoaștere pe malul sârbesc.

— Or austriecii or să suspecteze numaidecât așa ceva! strigă Bulvăț! La ei generalii nu-și pun viața în pericol...

— Nu face nimic, al nostru o să facă excepție! răspunse Marcel. Și austriecii or să ne dea singuri bărci și tot ce ne trebuie pentru întreprinderea noastră.

— Dar au să tragă sârbii în noi! zise Amphoux.

— Așa e, făcu serios Stefanovici. Vom fi cu toții uciși de gloanțele lor.

— Nu se știe! zise Marcel, tot atât de serios, pentru că am putea foarte bine, o dată ajunși la mijlocul fluviului să ne lăsăm duși de curent până s-ar lumina de ziuă, când am înălța steagul alb și ne-am preda sârbilor.

— Dacă nu ne-or omorî până atunci! Au proiectoare..., murmură Lernief.

Marcel Dunot zâmbi.

— Dar nu ne vor omorî... Sau poate aveți dumneavoastră o altă idee se adresă el sârbilor.

— Nu, mărturisiră ei.

— Nici dumneata, Wilkes?

— Ai dreptate, Dunot, riscul e singurul farmec al vieții, răspunse americanul.

— Dar tu, Amphoux?

— Eu? Știi tu bine, Dunot, că te-aș urma și în iad! strigă cu înflăcărare marseiezul.

— Atunci, la drum, domnilor! Trebuie să fie ora 4 și mi-e o foame cumplită.

Automobilul ieși din pădure și porni spre mal.

Zărind la o depărtare de câțiva kilometri niște acoperișuri de case, Marcel se îndreptă într-acolo. Și aici erau câțiva soldați în cantonament. Pe coasta care ducea din sat până la malul Dunării erau săpate și cimentate tranșee adânci, pline cu mitraliere și mortiere. Deocamdată artileria aceasta tăcea.

Pe malul drept al fluviului se ghiceau tranșee sârbești printre copacii doborâți de obuze. Și aici liniște; așteptau probabil noaptea, ca să tragă. Marcel socoti că locul nu era bine ales pentru a trece Dunărea, și-și văzu de drum. Acestă urca mereu: Dunărea făcea un cot ca un pinten și tânărul credea că va găsi după cotitură un loc mai prielnic.

Automobilul fusese văzut din tranșeele austriece, dar steagul generalului von Klobsen, fâlfâind în dreapta șoferului, nu dădea nimic de bănuit. Marcel Dunot zări câțiva ofițeri austrieci care urmăreau prin ocheane trecerea automobilului. În depărtare se auziră detunături de armă: sârbii văzuseră și ei mașina și trăgeau. Patru gloanțe șuierară pe lângă ea, fără s-o atingă.

Peste puțin timp, automobilul fu în vârful pintenului de stâncă. După ce străbătu un fel de tunel săpat în piatră, Marcel Dunot zări iar fluviul și în mijlocul lui, un spectacol atât de neașteptat, încât era cât pe ce să răstoarne mașina. Ancorat lângă malul austriac, aproape lipit de stâncă, se afla un mic cuirasat cenușiu, părând din depărtare o enormă broască țestoasă. O trâmbă subțirică de fum se înălța pe coș. La amândouă capetele vasului, două turle de oțel sclipeau în bătaia soarelui adăpostind câte un tun de mare calibru. Pe punte forfoteau marinari în uniforme albastre, pe când la pupă câțiva ofițeri austro-ungari păreau să stea de vorbă.

Marcel Dunot avea în fața lui unul din acele *monitoare* mici cuirasate de apă mică pe care austriecii le au pe Dunăre. Foarte bine înarmate, aceste vapoare pot bombarda cu eficacitate chiar și cele mai apărate forturi. Datorită mobilității lor și faptului că se ridică foarte puțin deasupra apei, ele sunt aproape invulnerabile.

Automobilul alerga mereu. Acum însă, Marcel uitase toate planurile de mai înainte. Un singur gând i se înfiripase în minte: să pună mâna pe monitor, și cât mai repede cu putință. La cea dintâi cotitură a drumului, opri brusc mașina.

— Ați văzut vasul de colo? întrebă el pe tovarășii lui.

— *Yes!* răspunse Wilks. Vrei să spui monitorul? E „Druia" unul nou de tot. Frumos vas, ce zici?

— Zic că vreau, să punem mâna pe el.

— Nu cred că e cu putință, Dunot. Am văzut anul trecut aceste vase; au câte două tunuri de 240, șase mitraliere și 50 până la 60 de oameni în echipaj.

Noi suntem numai șase și singurele arme pe care le avem: săbii și revolvere. Și-apoi, monitorul e foarte bine păzit.

Totuși, eu îți spun că o să punem mâna pe el, făcu Marcel foarte serios.

Și tânărul francez lămuri pe scurt, cu glas potolit, ceea ce plănuise.

— Bine, spuse Wilks după ce Marcel sfârși; lucru se poate face, dar există două deznodăminte posibile: ori peste un ceas am reușit, ori suntem morți cu toții. Totuși, sunt de părere să încercăm lovitura; merită osteneala. De aceea, dragă Dunot, sunt al dumitale!

— Și noi! strigară sârbii.

Amphoux găsi de cuviință că nu e nevoie să spună ceva, Marcel Dunot știa și așa că era trup și suflet pentru idee.

— Care dintre dumneavoastră știe să conducă un automobil; întrebă regele boxerilor.

— Eu! răspunseră în același timp Stefanovici și Lernief.

— Bine. Atunci dumneata, Lernief, vrei trece în locul meu la volan și vei opri în fața monitorului. Altceva nu mai ai de făcut, decât să supraveghezi pe prizonieri. La cei dintâi gest suspect ucide-i!

— Cum adică, eu să rămân în mașină pe când dumneavoastră. strigă Lernief îngălbenindu-se.

— Trebuie să rămână cineva, dragul meu.

Fără să spună un cuvânt Lernief se așeză la volan și automobilul porni.

La drept vorbind, Lernief nu era un șofer prea priceput și mașina făcu fel de fel de zigzaguri la coborât, dar ajunse cu bine la mal și se opri înaintea monitorului.

Locul era bine nivelat și la adăpost de bombele sârbești: de aceea austriecii căraseră aici tot felul de materiale, tablă

de zinc pentru tranşee, brichete de cărbuni, luntri întoarse cu fundul în sus pentru a fi lăsate la apă la caz de nevoie, proiectile etc.

Printre toate acestea, aşezate cu rost, soldaţii loi forfoteau de colo până colo. Nici unul nu cuteză să se apropie de automobil. Wilks şi Amphoux, cel dintâi ţeapăn în uniforma lui von Klobsen, cel din urmă în a lui von Polinitz, coborâră urmaţi de Marcel Dunot şi de cei doi sârbi, care jucându-şi foarte bine rolul de soldaţi austrieci, veneau la oarecare distanţă după aşa zişii lor superiori.

Perpendicular cu malul, fusese ridicat un fel de chei plutitor din butoaie goale, pe care fuseseră aşezate câteva scânduri. O barcă mare, aparţinând probabil monitorului, era acostată la mal.

Wilks şi Amphoux se îndreptară într-acolo.

Văzându-i venind, soldaţii care se aflau în barcă săriră în picioare, salutând. Wilks nu răspunse la salut, ci se răsti aspru la ei:

— Drepţi! Puneţi mâna pe lopeţi şi duceţi-mă repede la monitor. Ei, ce staţi?

Zicând acestea, Wilks sări în şalupă urmat de tovarăşii săi.

Soldaţii se aşezară la lopeţi şi, în mai puţin de două minute se şi opriră la scăriţa vasului de război. Urmat de Amphoux şi „soldaţii" săi „generalul" se sui la bord.

Santinela prezentă arma, în timp ce un ofiţer, anunţat de sosirea generalului, îi ieşea în întâmpinare.

Se opri la trei paşi de Wilks şi duse mâna la chipiu.

— Sunt generalul von Wilks, zise cu răceală americanul privind cu dispreţ pe ofiţer. Unde e comandantul?

— Cred ordonaţi, domnule general... că e... la pupă.

— Crezi. Dumneata pari să fi uitat că ne aflăm în timp de război, domnule... Condu-mă la cabina lui poftеşte-l să vină la mine... dar acum!

— Ordonaţi, domnule general!

Voi staţi aici, zise el apoi „soldaţilor" săi. Şi dumneata căpitane, adăugă el, adresându-se lui Amphoux.

— La ordin, domnule general! răspunse acesta fără să clipească.

Ţeapăn, cu capul sus, cu sprâncenele încruntate şi aerul dispreţuitor, von Wilks făcu semn ofiţerului austriac s-o ia înainte. Coborâră amândoi scara care ducea înlăuntrul

vasului, unde se afla cabina comandantului. Intrară într-o cameră mică cu două hublouri și cu mobile de mahon.

Von Wilks se așeză într-un fotoliu și zise aspru și poruncitor ofițerului:

— Acum du-te și cheamă-l pe comandant!

— Ordonați, domnule general, făcu austriacul și pieri cu iuțeala fulgerului.

Rămas singur, americanul se duse la *tabloul de luptă*, agățat în perete, pe care era însemnate posturile care trebuiau să fie ocupate în cazul unei bătălii de către ofițerii de pe vas. Citi:

„Spurtzen, căpitan: Blockhaus,
Von Tunnein, prim locotenent, turla de la proră.
Batory, secund, turla de la pupă.
Von Letoch, aspirant, grupul de mitraliere"

Wilks își însemnă repede aceste patru nume în carnet, se așeză iar în fotoliu și-și aprinse foarte liniștit o țigară

Dar de-abia apucă să tragă de două ori din ea că ușa cabinei se deschise. În prag, se ivi un om de vreo cincizeci de ani, cu favoriți roșcați, îmbrăcat într-o uniformă de postav negru, plină cu fireturi. Zise, abia trăgându-și sufletul:

— Iertați vă rog, domnule general.. eu... eram... mă dusesem să inspectez depozitul de muniții când ați sosit dumneavoastră. Nu știam... vă rog să mă...

— Bine, bine, îi curmă Wilks potopul de vorbe. Ia loc. Sunt generalul von Wilks de la secțiunea a treia a statului major.

Americanul făcu o pauză, apoi fixând pe comandant cu severitate, urmă:

— Nu s-a petrecut nimic anormal pe vasul dumitale, domnule comandant? N-ai băgat de seamă nimic?

— Dom... domnule general... nu cred... nu cred că...

— Paza e prost făcută atunci. Sunteți înconjurați de trădători.

— Domnule general! făcu ofițerul îngălbenindu-se.

Wilks scoase din buzunar carnetul în care își însemnase numele principalilor ofițeri ai monitorului.

— Locotenentul secund Batory e un trădător, aspirantul von Letoch de asemenea. Primul locotenent, con Tunnein, trebuie dat în judecata consiliului de război. A fost văzut stând de vorbă cu niște ofițeri boemi al căror regiment a fost

decimant. Cât despre marinarii dumitale, mulți din ei sunt suspecți. Sunt slavi și simpatizează, firește cu sârbii. Câți oameni ai la bord?

— Dalmații... vreo patruzeci, domnule general.

— Să fie trimiși imediat la Ufvașfalău.

— Dar bine, domnule general, echipajul e de numai 62 de oameni, cu ce mai rămân eu atunci? Și misiunea mea?

Wilks ciuli urechile. Ar fi vrut să afle despre ce misiune e vorba, își dete însă seama că o întrebare nelalocul ei ar fi trezit bănuiala și totul ar fi fost pierdut.

— N-am venit aici ca să ascult văicărelile dumitale, domnule comandant, zise el aspru.

Îți dau patru zile de arest, fără să-ți ascund sancțiunile care vor urma pentru ușurința dumitale. Află de la mine, fiindcă trebuie să ți-o spun, că dalmații dumitale au pus la cale să predea monitorul sârbilor, după ce vor fi ucis mai întâi pe puținii marinari credincioși Austriei. Generalul von Klobsen, care se află la Uivașfalău, îți va spune restul. Am adus cu mine trei soldați și un ofițer, care vor păzi vasul până la venirea noului echipaj, care trebuie să sosească din moment în moment de la Uivasfălău.

Cred că nu e nevoie să te întreb dacă vasul e adăpostit la loc bun, deși neglijența de care ai dat dovadă m-ar îndritui să mă îndoiesc...

— *Drula* nu e în nici un caz în primejdie, domnule general. Punctul Knejevat o ocrotește împotriva curentului, lanțul ancorei e solid și fundul apei prielnic.

— Foarte bine. Dă ordin să se adune marinarii pe punte și trimite-i pe toți pe uscat. Acum, imediat! Vei pretexta o corvoadă sau inspecție pentru ca trădătorii să nu bănuiască nimic.

— Pe dalmații, numai, nu e așa, domnule general?

— Nu, pe toți! Trebuie să curățăm locul cu măturoiul. Pe urmă, dumneata vei binevoi să treci în cabina dumitale până la noi ordine.

— Și ofițerii, domnule general?

— Să debarce și ei împreună cu marinarii. Se vor duce toți la Bavănești unde vor mânca și de acolo vor lua trenul pentru Uivasfalău. Cred că nu e nevoie să-ți mai spun: nici un cuvânt despre adevăratele motive ale plecării — ne-am înțeles?

Galben ca un mort, comandantul, care-și vedea cariera zdrobită, urcă pe punte urmat de Wilks.

Americanul își alesese bine argumentele; se știe că mare parte din marinarii austrieci erau dalmațieni, care, ca și croații și slovenii aparțineau grupului iugoslav slavii de la sud și aceștia nu iubeau deloc pe austrieci. De aceea complotul născocit de Wilks era crezut. Și-apoi, cum s-ar fi putut austriecii îndoi de spusele unui general de-al lor?.

Căpitanul monitorului nu avea nici cea mai mică bănuială. Vrând să-și câștige bunăvoința teribilului general, printr-o supunere desăvârșită, chemă imediat pe locotenent și-i transmise ordinul „generalului"

Ofițerul nu-și putu stăpâni mirarea pe care Spurtzen o luă drept turbare, ceea ce îi întări părerea că într-adevăr, complotul despre care îi vorbise Wilks exista cu adevărat. Zorii deci plecarea marinarilor.

Toți marinarii fură adunați pe punte unde li se spuse că aveau răgaz zece minute pentru a-și face bagajul și a se îmbrăca în uniforma de paradă, ca să coboare pe uscat.

Se auziră murmure. Spurtzen, furios, se uită cu coada ochiului la Wilks și-l văzu încruntându-se.

Vru să se reabiliteze dovedind cât mai multă râvnă.

— Tăcere! tună el. Cel dintâi care va crâcni va fi împușcat pe loc, ați înțeles?

Marinarii nu mai ziseră nimic și se supuseră. Într-o tăcere adâncă coborâră toți în șalupă, care-i duse, pe rând, în grupuri de câte cinsprezece la mal.

Comandantul Druiei, cu buzele strânse, clocotind de o mânie stăpânită, supraveghea debarcarea.

Generalul von Wilks, fără să se mai sinchisească de el, se duse la tovarășii săi care așteptau pe puntea de comandă.

— S-a făcut! șopti americanul repede lui Marcel, Ideea dumitale e minunată, Dunot.

— Zi mai bine că austriecii sunt niște neghiobi! răspunse el. Acum să ne pregătim cât mai repede de plecare.

— Cred și eu! făcu Wilks, apoi cu voce tare porunci lui Marcel Dunot în limba germană să se ducă pe puntea de comandă, iar cei doi sârbi să coboare la mașini.

Cei trei *soldați* ascultară. Wilks și Amphoux, începură să se plimbe de colo până colo pe punte.

În curând veni și căpitanul monitorului.

— Tot echipajul a plecat, domnule general. N-au mai rămas decât patru oameni în șalupă, ca să vă ducă pe uscat când veți dori, zise el.

— Înainte de asta, am ceva *de vorbit* cu dumneata. Aghiotantul meu se va duce să-mi aducă niște hârtii rămase în automobil. Ai auzit, căpitane? întrebă americanul pe Amphoux care salută. Du-te imediat și întoarce-te cu șoferii. Dumneata, domnule, coboară în cabina dumitale, zise el apoi lui Spurtzen, vin și eu îndată.

— Am înțeles, domnule general! răspunse austriacul tremurând de frică, deoarece nu știa ce-l așteaptă.

Rămas singur pe punte, Wilks își aprinse o țigară. Cu toată nepăsarea lui de yankeu în fața primejdiei, ar fi vrut ca lucrurile să se sfârșească mai repede. Văzu barca în care era Amphoux trăgând la mal și pe marseiez mergând grăbit spre automobil. Îl văzu apoi schimbând câteva cuvinte cu Lernief și urcându-se amândoi în barcă.

— Vezi că n-aveai de ce te mâni că te-am lăsat în mașină, îi zise zâmbind Wilks când sârbul urcă scara. N-a fost nici o bătălie! Du-te acum cu Amphoux la tunurile de la prora și fiți gata să trageți în caz de nevoie.

— Am înțeles! răspunse sârbul cu ochii scăpărători. Americanul se apropie de Marcel.

— Gata și asta, Dunot! Acum s-o ștergem! îi zise el.

— Ceea ce o să și facem? răspunse regele boxerilor. Cazanele vaporului sunt încălzite cu petrol; am telefonat jos lui Stefanovici ca peste zece minute să dea presiune mașinii.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Evident. Unde e Amphoux și Lernief?

— La tunul din capătul vasului ca să bombardeze pe austrieci, dacă vor prinde de veste. Ar fi de ajuns să se uite cineva în automobil și totul s-ar descoperi într-o clipă.

— N-au să îndrăznească. În orice caz, dumneata uiți un lucru, dragul meu. Ca să putem pleca ar trebui să fim liberi și ancora ne ține încătușați. Du-te deci și spune lui Lernief și Amphoux să ridice ancora. E un lucru de nimic, mai ales pentru un ofițer de geniu.

— Așa e, bine zici, uitasem, făcu americanul, bătându-se peste frunte, apoi încet, semeț — puteau să-l vadă cei de pe mal — se duse să transmită ordinul lui Marcel Dunot celorlalți doi.

— S-a făcut! zise el vesel, întorcându-se la Marcel. În ce privește automobilul, nici o primejdie. Pișicherul ăsta de Amphoux a pus un soldat să-l păzească cu ordinul să tragă în oricine s-ar apropia de el.

— Totuşi au s-o facă în curând, răspunse Marcel. Acum du-te şi vezi ce e cu domnul comandant al vasului. S-ar putea să ne facă vreun pocinog.

— Aşi! E în cabina lui. Nu se mişcă de acolo de frica mea. Cu toate astea, hai să mă duc...

Wilks se înapoie după câteva momente...

— L-am încuiat pe individ înăuntru şi am cheia la mine, zise el.

—*It's all right!* răspunse imediat Marcel Dunot zâmbind.

Zgomotul pe care-l făcea ancora desprinzându-se îi acoperi glasul. Aproape imediat, monitorul, nemaifiind reţinut de ancoră începu să se mişte uşor, mânat de curent. Marcel Dunot alergă la porta-voce, care comunica cu sala maşinilor, şi întrebă:

— Gata?

— Da, răspunse Stefanovici.

— Atunci, înainte! comandă regele boxerilor care se postă apoi la cârmă.

Numai aceia care au asistat la ea, de pe promontoriul din Knejevăţ, la poalele căruia fusese oprit automobilul, ar putea povesti scena care a urmat. Cei mai mulţi din ei sunt însă morţi astăzi, căzuţi pe câmpul de luptă din Galiţia, cu cele mai viteze trupe ale armatei austriece. Trebuie deci, să ne mulţumim cu amintirile lui Marcel Dunot şi cu articolele pe care le-a scris mai târziu Jack Wilks în ziarele americane, articole socotite la vremea aceea drept simple născociri.

După ce coborâră în sala cazanelor, Stefanovici şi Bulvăţ aţâţaseră focul, lucru lesne de făcut, deoarece *Drula*, ca multe vase moderne, se încălzea cu petrol. Nu se cerea deci decât să întorci nişte robinete. Datorită acestui fel de încălzire, fumul subţire şi străveziu care ieşea pe coşul vaporului nici nu fusese luat în seamă.

Ofiţerii austrieci care comandau trupele cantonate în jurul Knejevatului fură foarte miraţi de debarcarea neaşteptată a echipajului de pe monitor. Dar, deoarece aşa ordonase generalul, trebuiau să se supună ordinului.

Totuşi, evenimentul rămânea inexplicabil: un monitor fără echipaj, în plin război, faţă în faţă cu inamicul, stârnea curiozitatea.

„Care să fie pricina acestei debarcări neaşteptate?" se întrebau ofiţerii adunaţi pe mal şi privind prin ocheane

la ce se petrece pe bord între generalul acela necunoscut și comandantul vasului.

Ar fi greu de descris uimirea austriecilor când văzură ancora ridicată și monitorul îndepărtându-se încet de mal.

— Drula pleacă! strigară unii.

— Nu, nu, nu se poate, nu mai e nimeni pe ea decât căpitanul Spurtzen și câțiva soldați.

— Da, da, dar a plecat, nu vedeți?

— Nu-i lucru curat la mijloc...

Se auziră apoi cuvintele „trădare", „complot", spuse pe șoptite. Atât de mare era însă respectul față de autorități în monarhia imperială și regală austro-ungară, încât ofițerii n-ar fi cutezat multă vreme să cârtească, dacă o bubuitură n-ar fi sfâșiat deodată aerul — bubuitură urmată imediat de căderea unui obuz pornit de pe monitor și care ucide jumătate din cei de pe mal. Ceilalți o luară la fugă dar n-apucară să se îndepărteze și o altă bombă de 240 mm, îi culcă la pământ aproape pe toți.

Locotenentul Lernief era bun ochitor.

Cei câțiva austrieci scăpați cu viață înțeleseră adevărul. Urlând de furie, se repeziră la automobilul „generalului" von Wilks; soldatul pus aici de pază de către Amphoux, sclavul datoriei sale, vru să-i împiedice, și fiindcă nimeni nu-l ascultă, descărcă arma. Un ofițer căzu. Ceilalți, crezând pe nenorocitul soldat în înțelegere cu „trădători sârbi" îl uciseră cu focuri de revorver și dădură buzna cu toții la limuzină. Furia lor se prefăcu în groază când dădură cu ochii de cei doi ofițeri turci legați cobză și cu căluțe în gură.

După ce fură dezlegați, generalul von Klobsen și maiorul Kropf izbutiră în sfârșit să povestească tot ce li se întâmplase. Era însă prea târziu: Druia care se îndepărtase spre vest, se afla acum departe.

Pe punte, Marcel Dunot stătea de vorbă cu Wilks, Lernief și Amphoux. Totul mergea de minune; să treacă în Serbia era o jucărie. Trebuiau numai s-ajungă la Belgrad, situat la vreo cincizeci de kilometri la vest și să înalțe în vârful catargului steagul alb.

Lernief, care le dădea sfatul, zicea că sârbii vor fi foarte mulțumiți de această „achiziție" — adică de monitor.

— M-aș mira, să nu fie! râse Marcel cu poftă. Dar nu cred că trebuie să ne grăbim să ajungem la Belgrad. Aș

vrea mai curând să acționăm pe cont propriu, ceea ce îi va prilejui și prietenului Wilks câteva articole interesante pentru gazeta lui, iar lui Lernief, fiindcă e foarte bun ochitor, câteva isprăvi pentru țara sa.

Deocamdată să vedem ce-i cu căpitanul vasului. Wilks l-a încuiat în cabină, dar nici o broască nu-i destul de sigură.

Wilks și cu Amphoux coborâră în cabina căpitanului și se întoarseră după o jumătate de oră.

— Căpitanul „nostru" e legat burduf. Habar n-are ce se petrece afară. Crede că va fi împușcat și m-a rugat să-l cruț, că are copii. Am răscolit toată cabina, dar n-am găsit mare lucru; doar plicul ăsta, în care poate fi vorba de o misiune pe care trebuia s-o îndeplinească și despre care, ne-a vorbit când am venit la bord. Eu și uitasem de ea...

Dacă ai nevoie de ceva lămuriri, omul nostru e aici, uite plicul, Dunot. În vremea asta o să m-așez eu la cârmă, căci mă pricep și eu nițel; nu degeaba am făcut trei ani școala de marină!

Și zicând acestea, americanul întinse lui Marcel plicul sigilat cu cinci ștampile pe care se afla vulturul cu două capete. Pe plic scria:

„Pentru căpitanul monitorului 1. și R. Druia.
Să se deschidă în ziua de 19 decembrie, ora 6 seara
Strict confidențial"

— Bine s-a nimerit! murmură Marcel rupând plicul. Nouăsprezece decembrie e chiar astăzi. Ia să vedem ce scrie...

În plic se afla o hârtie cu ștampila ministerului de război austro-ungar și următoarele rânduri:

„Căpitanul monitorului DRUIA va porni în noaptea de 19 decembrie, cu toate luminile stinse, ca să nu poate fi văzut de pe malul sârbesc, de la punctul Knejevat și va căuta să fie la miezul nopții în fața lui Panestovo, pentru a apăra trecerea Dunării de către diviziile 23, 17 și 21 ale armatelor Excelenței Sale generalul Scheffer, care îi va da instrucțiunile necesare.

Marele Cartier General al armatei pentru Serbia P.O.
Colonel șef de Stat Major,

VON MACKSTEIN"

X

După ce citi, Marcel Dunot se uită la tovarăşii săi.

— E limpede ca ziua, nu-i aşa? zise el. Cred că nu-i nevoie să vă mai spun că vom fi punctuali la întâlnire, nu-i aşa?

— Am înţeles! strigă Amphoux entuziasmat. E o afacere cu care nu te întâlneşti în fiecare zi!

— Al naibi Amphoux! Mă, tu te crezi şi acum tot negustor..., zise în glumă regele boxerilor. Dar ai dreptate: prilejul e într-adevăr minunat. Vom fi deci prezenţi la întâlnire, după cum v-am spus. Vom da semnalul, şi când va veni trimisul generalului ăla Serf... ori cum îi zice... îl vom lega zdravăn, după ce vom afla de la el „instrucţiunile".

Pe urmă, vom lăsa tunurile să vorbească...

Până atunci, tu, Amphoux, pregăteşte câteva rachete din depozitul de muniţii. Dumneata, Wilks, calculează cam la ce depărtare de Paneslovo ne aflăm.

— O, nu-i nevoie, zise Lernief, cunosc malul Dunării foarte bine şi vă pot spune că suntem la mai puţin de treizeci de kilometri de Peneslovo.

— Atunci avem timp, murmură Marcel Dunot apropiindu-se de porta-voce şi dând ordin la maşini să micşoreze viteza. Acum să mâncăm, fiindcă, drept să vă spun, nu mai pot de foame. De azi dimineaţă n-am băgat nimic în gură, adăugă el.

— Mă duc eu la bucătărie, să văd dacă găsesc ceva, zise Lernief. Am fost şef de popotă la Kracujevat, aşa că mă pricep niţel.

— Dar vezi, mai repede, strigă Marcel după el.

Amphoux, care plecase după rachete, se întoarse numaidecât cu un set întreg pe care-l puse într-un colţ al punţii de comandă.

— Am adus destule, ca s-avem cu ce lumina pe nemţi. Magazia cu muniţii e plină: bombe, cartuşe, rachete. N-o să ducem lipsă de material.

— Foarte bine Amphoux, răspunse Marcel grav. Deocamdată să îmbucăm ceva. Ia vezi ce face Lernief şi dă-i o mână de ajutor.

— Îndată!

Marcel Dunot se apropie de cârmă, unde se afla Wilks, şi-i ceru o ţigară.

Se însera. Un vânt rece clătina plopii despuiați de frunze, de pe mal, încrețea undele gălbui ale apei, în care se răsfrângeau cele din urmă raze ale soarelui în asfințit. Câțiva norulețî subțiri se fugăreau pe cerul cenușiu și nu se auzea decât clipocitul apei lovindu-se de bordajul monitorului și duduitul înăbușit al mașinilor. Când și când un bubuit îndepărtat; artileria austriacă bombarda malul sârbesc.

Cerul se întuneca treptat, apa râului devenea tot mai neagră, malurile se pierdeau în depărtare, se făceau aproape nevăzute.

Druia, care mergea împotriva curentului, înainta încet.

— S-a lăsat frigul... murmură Wilks înfiorându-se.

— Puțin... răspunse Marcel deprins cu schimbarea temperaturii. Tocmai mi-am adus aminte că trebuie să ne schimbăm iar hainele, căci, dacă trimisul generalului Schaeffert va vedea că un general la comanda monitorului, va intra la idei.

— Dumitale nu-ți scapă nimic, Dunot!

— Ce să-i faci, dragul meu, trebuie să ne gândim la toate, mai ales că nu se poate ști dacă austriecii din Knejevaț n-au și telegrafiat de acum la Panestovo despre fuga monitorului.

— Drace! Asta ar fi grav!...

— Dar nu cred, deoarece nimeni, nici chiar Spurtzen nu știa unde trebuie să se ducă monitorul. Numai deschizând plicul confidențial putea s-o afle. Până să ajungă povestea La Marele Cartier General și acesta să înștiințeze Panestovo, afacerea noastră va fi de mult încheiată. Acum mă duc să-mi schimb hainele. Pe urmă vei face și dumneata la fel.

— Dar ofițerii și-au luat cu ei uniformele...

— Nu-i nimic. Căpitanul navei e aici și, deși ofițerii austrieci nu sunt prea procopsiți, trebuie să aibă el două-trei costume mai vechi. Mă duc să văd. Ține drept firul apei, Wilks, să nu ne împotmolim.

— O să deschid bine ochii, făcu foarte liniștit americanul. Uite cheia de la cabina comandantului și cutia cu chibrituri.

Marcel Dunot îi mulțumi și coborî pe punte, unde îl întâlni pe Lernief care venea foarte grav cu un castron mare de ciorbă fierbinte.

— Mă întorc imediat! îi zise regele boxerilor. Dumneata fii atât de bun și du-te sus la cârmă să nu pățim ceva.

— O, nu-ţi fie frică, apa e aici adâncă de peste patru metri şi monitorul poate suporta şi o adâncime de un metru, răspunse sârbul.

— Cu atât mai bine, făcu Marcel şi-şi văzu de drum spre cabina comandantului.

În semiîntunericul care domnea în cabină, zări pe comandant legat burduf întins pe pat.

Marcel lăsă jos perdelele de la hublouri, trase un chibrit şi aprinse lampa de petrol care se afla pe masă. Apoi, fără să se sinchisească de privirile furioase ale lui Spurtzen, se apropie de dulap, îl deschise şi avu plăcuta surpriză să găsească câteva uniforme în perfectă stare. Se dezbrăcă imediat, îşi schimbă hainele lui soioase cu o uniformă de mare ţinută sclipitoare de fireturi şi se întoarse iar pe puntea de comandă.

În timpul acesta, Wilks, Amphoux şi Lernief înfulecau de zor bucăţile de carne din ciorbă, sorbind din când în când câte o înghiţitură de vin de Tokay, pe care sârbul îl găsise în cămară. Sosirea lui Marcel făcu senzaţie.

— Parcă ai fi un ofiţer din marina americană! zise cu admiraţie Wilks, pentru care acest compliment era cel mai mare din câte se putea face cuiva.

— Se mai găsesc şi pentru dumneavoastră, domnilor! făcu Marcel râzând. Va trebui însă să daţi jos câte un galon de pe mânecă, fiindcă nu se poate să avem acelaşi grad.

— Aha! acum vrei să fii tu şeful! glumi Amphoux.

— A venit şi rândul meu, băiete! Faceţi-mi şi mie loc la masă că mi s-au lungit urechile de foame.

Masa se sfârşi repede; Amphoux şi Lernief se duseră să ia locul celor doi sârbi de la maşini ca să poată mânca şi ei, iar Wilks ca să-şi schimbe hainele lui de general cu o uniformă de căpitan de marină, după care se întoarse la cârmă.

După ce isprăviră de mâncat, cei doi sârbi coborâră iar la maşini.

— Înainte de a vă schimba hainele, zise Marcel lui Lernief şi Amphoux, trebuie să căraţi sus cartuşe pentru mitraliere şi obuze pentru tunuri. Vom avea în curând nevoie de ele şi n-o să avem vreme atunci să ne ţinem de asta.

Programul fu executat numaidecât. În mai puţin de o oră, Amphoux şi Lernief îngrămădiră peste trei sute de benzi de cartuşe lângă mitralierele de pe puntea de co-

mandă, iar turela de la pupă, cu un tun mare de 424 mm, fu umplut cu obuze.

După ce sfârșiră, se duseră și ei să-și schimbe uniformele, apoi se întoarseră la cei rămași la timonă.

Erau ceasurile opt. Lernief cercetă prin ochean malul și spuse că monitorul se află la vreo douăzeci de kilometri de Paneslovo, ceea ce făcu pe Marcel să încetinească și mai mult viteza vaporului.

Druia înainta acum cu patru noduri pe oră.

În vremea asta, cerul se acoperi de nori și începu să plouă — ploaie rece, măruntă și deasă. Amphoux se gândi să aducă niște mantale de ploaie și alergă în cabina lui Spurtzen. Din nenorocire nu găsi decât o singură pelerină de cauciuc; aceasta fu hărăzită timonierului, adică lui Lernief care luase locul lui Wilks la cârmă.

În orele care urmară, monitorul alunecă încet pe apă, bătut de ploaia care nu mai contenea. Pe la ceasurile unsprezece, Marcel Dunot cu ocheanul în mână, zări colina care domina orășelul Paneslovo. Din pricina ploii nu se deslușea însă nimic, dar pe măsură ce monitorul se apropia de mal, Marcel văzu lămurit niște platforme pătrate, pe care se agitau forme întunecate cu sclipiri de oțel: erau soldați cu baioneta la armă.

Pe uscat, se zărea o mișcare nelămurită. Se întoarse spre malul sârbesc. Nimic. Întuneric și tăcere.

— Cred că a venit momentul, zise Marcel Dunot lui Amphoux. Ia-ți rachetele. Vezi să nu se fi udat!

— Nu se poate, le-am pus la adăpost, răspunse marsel ezul și alergă la locul unde așezase pachetul cu rachete.

Aprinse una și, cu toată ploaia care se cernea mereu, o lansă în aer. Racheta, pocni lăsând în urma ei o dâră lungă roșie.

Marcel porunci stop la mașini; monitorul era acum la vreo cinci sute de metri de Paneslovo.

— Wilks, strigă regele boxerilor, vei aștepta la scară sosirea generalului austriac, îl vei conduce în cabina comandantului... a, uitasem că e Spurtzen acolo!

— Îl transfer eu în altă cabină, zise flegmatic americanul.

— Bine. Să afli de la austriac ce trebuie să știm, pe urmă, încuie-l în cabină, dacă se poate. După aceea, întoarce-te aici, ca să-mi dai ajutor la mitraliere.

— Am înțeles! răspunse Wilks și plecă imediat.

— Tu, Amphoux, urmă Marcel, te vei așeza cu Lernief la tunul de la proră, gata să trageți când va fi nevoie!

Marcel rămase singur pe punte. Se așeză la timonă, și așteptă.

Monitorul înainta încet de tot.

Regele boxerilor scoase deodată un țipăt înăbușit; dinspre vest aluneca încet pe apă o formă mare neagră și Marcel recunoscu în forma aceea un monitor asemănător celui pe care se afla el.

Druia nu era deci singurul la întâlnire!

Monitorul necunoscut avansa, mânat numai de curent. Ofițerii de la bordul lui trebuie să-i fi observat, căci monitorul lor coti la dreapta ca să-i facă loc *Druiei* să treacă.

Regele boxerilor se încruntă, cum avea obiceiul de câteva ori se găsea în mare încurcătură. Sosirea monitorului complica situația. Nu cumva aflaseră austriecii ce se petrecuse? În cazul acesta afacerea lua o întorsătură urâtă.

N-avu timp însă să-și răspundă, căci văzu o barcă desprinzându-se de mal și înaintând repede spre monitor. Nu trecură nici cinci minute și barca acostă la scara pilot.

Doi inși, înfășurați în pelerine de ploaie urcară pe punte. Wilks îi aștepta.

— Du-mă la căpitan! mormăi unul din ei cu glas aspru.

— Eu sunt, răspunse americanul fără să se tulbure.

— Dumneata? N-aveți marinari care să facă de santinelă?

— Echipajul e la postul de luptă, domnule.

— Eu sunt colonelul von Lerda, ofițer de stat-major. Să mergem în cabina dumitale.

— Poftiți după mine, domnule colonel, zise Wilks cu răceală și porni înainte.

Când văzu lampa de petrol pe masă, colonelul întrebă răstit:

— Mă rog, ce-i asta, n-aveți electricitate pe bord?

— Ba da, domnule colonel, dar n-am aprins-o ca să nu fim văzuți de sârbi. N-am făcut altceva decât m-am conformat ordinului confidențial care...

— Bine, bine, făcu von Lerda, care nici nu-l asculta, dar știam că Spurtzen comandă monitorul, ce-i cu el?

Wilks nici nu clipi.

— Aveți dreptate, domnule colonel, a fost însă rechemat de domnul general von Klobsen și trimis cu în locul lui. Numele meu e căpitan von Wilks.

— Așa? Atunci, căpitanul Plusch, aici de față, îți va da instrucțiunile trebuitoare. Sârbii bănuiesc planul nostru dar n-are a face. Te vei alătura monitorului care a sosit a um și vă veți menține în mijlocul fluviului. Îndată ce ai noștri vor părăsi malul, se va arunca o rachetă verde. La semnalul acesta, veți bombarda fără întrerupere sectorul pe care vi-l va indica von Plusch și care constituie principala lucrare de apărare a dușmanului. Când veți socoti apoi că a sosit momentul, veți pune în funcțiune proiectoarele pentru a da posibilitatea trupelor noastre să înainteze și să orbiți pe sârbi. O nouă rachetă verde vă va arăta că trebuie să încetați tirul.

După cum vezi, operația e cât se poate de simplă. De altminteri, eu voi rămâne la bord, pentru a urmări executarea ordinelor.

— Foarte bine, domnule colonel! răspunse Wilks, care privea cu coada ochiului la cei doi austrieci și se gândea că fiind foarte voinici, cu greu le-ar putea veni singur de hac.

— Unde-ți sunt hărțile? întrebă căpitanul Plusch.

— Sus pe puntea de comandă. Le-am dus acolo, ca să-mi fie mai la îndemână.

— Precauțiune înțeleaptă, încuviință von Lerda, uitându-se la ceas.

— Douăsprezece fără un sfert! zise el. Haidem pe puntea de comandă.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel, răspunse Wilks care își zicea în gând: „V-ați dus pe copcă!".

Urcară toți trei pe punte.

Ploaia cădea cu nemiluita.

— Ce vreme! Să nu dau un câine afară! bombăni von Lerda. E vreun adăpost aici?

— Da, mai încolo, răspunse Wilks, îndreptându-se spre timonă, unde-l știa pe Marcel.

Regele boxerilor trecuse prin câteva minute de groază de teamă ca tot ce pusese el la cale să nu fi fost descoperit de austrieci.

Cu tot întunericul care domnea în juru-i, recunoscu pe american și se liniști.

Von Lerda, nevăzând pe nimeni pe punte, bombănea mereu:

— Unde e ofițerul de cart? Nici un marinar? Ce va să zică asta, căpitane? Voi...

Wilks îi rămase dator cu răspunsul, căci Marcel, care îl auzise, se repezise ca fulgerul şi-l pocnise pe colonel cu pumnul în falcă, scoţându-i câţiva dinţi din gură. Von Lerda căzu grămadă şi leşină.

Căpitanul Plusch se dezmetici repede şi vru să tragă sabia din teacă, pentru a-şi apăra superiorul, dar n-avu când. Wilks îl apucă de gât şi-i lipi ţeava revolverului de tâmplă.

— Un cuvânt... şi trag! îi şopti americanul.

Deşi nu era fricos din fire, căpitanul Plusch socoti mai nimerit să se aştâmpere.

Marcel Dunot, care în vremea asta legase pe von Lerda leşinat, legă şi pe Plusch, apoi, se apropie de scara pilot, unde era acostată barca.

— Înapoi la mal! strigă el. Să veniţi mâine dimineaţă la şase să-l luaţi pe domnul colonel.

Deşi cuvintele acestea fură spuse într-o germană stricată, niciunul din austrieci nu se sesiză. Amestecul de naţionalităţi era atât de obişnuit în Austro-Ungaria, încât mulţi soldaţi vorbeau o limbă amestecată sau deloc nemţeşte. Barca se îndreptă deci imediat spre malul austriac.

Întors pe puntea de comandă, Marcel Dunot scoase o exclamaţie de mânie: *Druia*, pierzându-şi viteza fusese târâtă de curent şi se apropia din ce în ce de malul sârbesc.

Tânărul francez alergă la porta-voce şi strigă lui Ştefanovici să pună elicele în mişcare ceea ce făcu ca monitorul să rămână pe loc.

La nici cinci sute de *Druia*, monitorul celălalt, înţepenit în ancorele sale, nu se clintea.

Pe malul austriac, se zărea o mişcare neobişnuită. Austriecii se îmbarcau pe bacurile şi bărcile cu care trebuiau să treacă Dunărea. Totul se făcea în tăcere. Nu se auzea decât zgomotul monoton al ploii.

Câteva minute Marcel rămase nemişcat, cercetând cu luare-aminte poziţia monitorului. Reuşi să stabilească repede mersul maşinilor ca să împiedice vasul să nu fie târât de curent şi putu ţine monitorul pe loc. Nu voia să arunce ancora vrând să rămână stăpân pe manevră.

Se apropie apoi de Wilks, care luase la cercetări pe Plusch.

— Ei, e interesant ce spune? îl întrebă el.

— Nu prea. Austriecii vor să încerce să treacă Dunărea şi să acosteze între movilele de colo — şi americanul arăta un punct, la vreo câteva sute de metri de mal — şi se bizuie

pe curent ca să-i ducă repede la vale. Aeroplanele au zburat ieri deasupra malului sârbesc, până la vreo două sute de kilometri și n-au văzut trupe, așa că se cred siguri pe ei.

— Da, dar mai suntem și noi pe aici... glumi Marcel. Ai aflat la cât se ridică numărul austriecilor?

— Plusch zice că ar fi cinci mii! ei vor numai să ocupe un cap de pod pentru viitoarele debarcări de trupe și se folosesc de cele două monitoare ca să împiedice pe sârbi să le înece trupele în Dunăre.

— Și au să deà — vorba aceea: din lac în puț. Mulțumesc pentru informațiile pe care mi le-ai dat, căpitane Plusch, adăugă el întorcându-se spre austriac. Nu mă îndoiesc că sunt exacte, dar te avertizez că mai e timp să le retractezi, dacă sunt cumva false, căci în cazul din urmă, nu dau două parale pe pielea dumitale.

— Știu, căpitanul Wilks mi-a spus același lucru, mormăi austriacul. De ce să vă înșel? Tot degeaba ar fi. Am spus adevărul.

— Cu atât mai bine, încheie Marcel și se duse să vadă ce e cu colonelul von Lerda.

Acesta era tot leșinat. De altminteri, legat cobză cum era, Marcel putea fi liniștit despre partea asta.

Regele boxerilor se apropie de porta voce, care răspundea în turela în care era tunul unde se afla Lernief și Amphoux și, în câteva fraze scurte dar hotărâtoare, le comunică să fie gata să tragă în ambarcațiunile cu soldați de îndată ce acestea vor ajunge la mijlocul fluviului.

— Totul e gata, răspunse sârbul.

Marcel Dunot dădu același ordin lui Stefanovici și Bulvăț. De-abia sfârși vorba și o lumină verde sfâșie întunericul.

Era semnalul cuvenit.

— La bară, Wilks! strigă el americanului.

Acesta ascultă fără să spună un cuvânt.

Tânărul francez alergă la locul unde era atârnat ocheanul cel mare și privi spre malul austriac. Desluși bine ambarcațiunile încărcate cu soldați, ale căror baionete sclipeau în noapte. Bacurile erau trase de bărci cu motor, dar în curând curentul le luă la vale și le târî înspre punctul arătat de Plusch.

Marcel aștepta numai momentul când vor ajunge la mijlocul apei, pentru a bombarda și scufunda cât mai multe din ele. Dar deodată se auzi un bubuit de tun. Monitorul

celălalt bombarda malul sârbesc, ceea ce ar fi trebuit să facă acum și *Druia*.

Căpitanul Plusch spusese deci adevărul. Detunăturile urmau fără întrerupere. O clipă Marcel șovăi. Se temea că dacă nu va trage și el, va stârni bănuielile austriecilor.

Într-adevăr — trebuia s-o recunoască — austriecii puseseră bine la cale operațiunile. Într-o ordine perfectă, bacurile porneau unele după altele de la mal, remorcate de șalupe și alunecau tăcute pe undele negre ale fluviului.

În curând șirul ajunse lung de peste cinci sute de metri; Dunărea era plină de bacuri. Proiectoarele monitorului se puseră în funcțiune și o lumină violentă izbucni spre cer, se lăsă spre pământ și se opri pe malul sârbesc.

Marcel Dunot socoti că a venit momentul.

— Foc! strigă el prin porta-voce lui Lernief. Foc! Foc!

Bubuitul tunului îl acoperi glasul. Lernief, care își pregătise totul de mai înainte, trase. Obuzul enorm se sparse pe unul din bacuri, pe care îl făcu praf, în vreme ce schijele care săreau în toate părțile uciseră zeci de inși de pe cele care veneau în urma lui.

Urlete de groază și durere spintecară văzduhul.

— Trage în grămadă! răcni Marcel, care privea prin ochean șirul de ambarcațiuni.

Bărcile-remorchere se opriseră brusc. Bacurile se izbeau acum unele de altele, se sfărâmau turtind pe nenorociții soldați care căutau să scape înot.

Dar oricât de plăcută ar fi fost această privelițe, Marcel Dunot fu nevoit să mai vadă și de altele, căci proiectorul izbucni acum drept deasupra monitorului său și o ghiulea trecu șuierând deasupra capului lui.

— Au înțeles în sfârșit! mormăi Wilks, care rămăsese nepăsător la cârmă.

Fără să-i răspundă, Marcel se aplecă peste porta-voce, care da la mașini și răcni:

— Dați înapoi! La drum! Bara la tribord!

Sub întreita putere a elicelor, a cârmei și a curentului apoi, *Druia* care se afla paralel, deși ceva mai la dreapta celuilalt monitor, descrise o curbă și veni drept în spatele lui.

— Stop! comandă Marcel Dunot.

Dar, mânat de viteză, monitorul înainta mereu. Totuși în poziția în care se afla monitorul, având tunurile în față,

nu mai putea bombarda pe *Druia*, căci aceasta îi venea în spate.

— Atenţiune! strigă iar Marcel lui Lernief. După ce mai descarci o dată tunul, vino repede pe punte. Acum, trage!

Pe urmă alergă la tubul acustic care răspundea jos la maşini. *Druia* era acum la numai câţiva metri de malul austriac. Încă vreo câteva secunde, poate nici douăzeci, şi se va împotmoli.

— Înainte! strigă el iar. Lăsaţi maşina în voie şi veniţi repede sus!

Maşinile monitorului se zguduiră cu putere. *Druia* se cutremură, şi o luă iar înainte, în vreme ce apa biciuită de gloanţe, clocotea în juru-i.

Tunul bubui. Bine ochită, bomba se sparse peste proiectoarele monitorului duşman, care dispărură într-o fracţiune de secundă.

— Wilks, strigă Marcel. Atenţiune! Cârmeşte la dreapta.

— *All right!* făcu simplu americanul, fără să se tulbure.

Şase sute de metri cel mult despărţeau acum cele două monitoare. Tunurile celui austriac, bubuiră iarăşi. Unul din obuze lovi apa foarte aproape de *Druia*.

— Cârmeşte bine, Wilks! Trebuie să-l izbim chiar în mijloc. Mă întorc numaidecât... zise iar Marcel şi pieri în întuneric.

Druia gonea ca şi când ar fi alunecat pe roate.

Rând pe rând se adunară şi ceilalţi pe punte, după cum le dăduse ordin Marcel.

Optzeci de metri, cincizeci, treizeci, douăzeci... De pe bordul monitorului duşman se auzeau înjurături, răgete. Detunături scurte izbucniră. O mitralieră pârâi. În juiul punţii de comandă a *Druiei* gloanţele şuierau.

Numai zece metri...

Gâfâind, Marcel apăru iar pe punte. Alergă la căpitanul Plusch, care, în picioare într-un ungher, îşi aştepta moartea, şi-i tăie legăturile.

— Eşti liber, căpitane! îi zise el. Descurcă-te şi dumneata cum vei putea. Să sară toţi în apă! tună el apoi luând pe von Lerda în cârcă; trecu peste parapet şi sări în Dunăre. Wilks, Amphoux, Stefanovici şi Bulvăţ îl imitară. Numai bietul Lernief nu; un glonţ îl lovi în frunte şi muri ca un viteaz.

În clipa în care cei cinci oameni săreau în apă, ciocul ascuțit al cuirasatului *Druia* se repezi cu toată puterea în flancul monitorului. Se auzi un zgomot grozav de tablă care se turtește una după alta, amestecat cu răcnetele marinarilor austrieci, pe urmă o tăcere scurtă urmată de salve repetate cu furie îndreptate spre Marcel Dunot și tovarășii săi, pe care austriecii îi văzuseră înotând.

Un horcăit de moarte:

— M-au răpus! Rămâneți cu bine, voi cei dragi ai mei.. cu...

Era Bulvăț... Apa îi năvăli în gură... pieri în adânc.

— Curaj, curaj! strigă Marcel celorlalți! Nu pun ei mâna pe noi... S-a isprăvit cu el!

Întoarse capul. Cele două monitoare, lipite unul de altul, alcătuiau acum o grămadă enormă neagră, din care țâșneau scântei roșii de descărcări de pușcă, trase după fugari. Dar din pricina curentului care-i mîna la vale, aceștia se îndreptau cu repeziciune. Bombardamentul începu acum și de la un mal la altul. Austriecii și sârbii neștiind ce se întâmplase, trăgeau la întâmplare.

Deodată o bubuitură grozavă cutremură văzduhul. O văpaie roșie, grozavă, ca la porțile deschise ale iadului, lumină o clipă fluviul. Pieri însă într-o clipită și o grindină de sfărâmături se împrăștie în apă.

Druia sărise în aer, trăgând după sine și celălalt monitor. Din cele două puternice vapoare nu mai rămase nimic. Nimic...

Ca și când înspăimântătoarea catastrofă i-ar fi trăsnit și pe ei, fugarii se opriră în loc.

Câteva clipe nu se auzi decât murmurul monoton al ploii.

— Eu am dat foc vasului, zise Marcel Dunot celorlalți. Credeam însă că fitilul va arde mai repede, dar n-am avut timp să-l măsor.

Și Spurtzen? întrebă Wilks.

— L-am dezlegat și pe el ca și pe Plusch; tot degeaba, cred că a sărit și el în aer ca și ceilalți. Noi s-o ștergem acum în grabă și să încercăm să ajungem cât mai curând pe malul sârbesc fiindcă sunt sigur că austriecii au să trimită bărci ca să culeagă din apă pe cei scăpați cu viață. Dacă ne prind, ne-am dus pe copcă!

Ca s-ajungă pe malul sârbesc era mai greu decât își închipuiau Marcel și tovarășii săi. Apa era foarte repede în

locul acela și plină de bulboane, așa că înotau anevoie și oboseau repede.

Vreme de peste două ceasuri fugarii se trudiră zadarnic să ajungă la mal. Dar curentul îi îndepărta de locul luptei. Când se uitară înapoi, zăriră la lumina lămpilor cu acetilenă șalupele austriecilor alergând de colo până colo pe apă în căutarea soldaților și marinarilor care scăpaseră cu viață.

Ploaia încetase și aerul saturat de apă aducea până la fugari ecoul strigătelor austriecilor care își vorbeau de la o barcă la alta, înjurăturile ofițerilor, gemetele răniților luptându-se să scape de înec.

Împușcături răzlețe acopereau când și când vuietul, erau sârbii care trăgeau de pe mal în inamic, fără să știe hotărât unde și ce se întâmplase.

În cele din urmă fugarii izbutiră să se apropie de malul drept al Dunării. O salvă de pușcă din fața lor îi vesti că fuseseră zăriți de sârbi.

— Sârbi! Sârbi! Prieteni! Aliați! răcni din toate puterile Stefanovici.

Împușcături și mai aprige îi răspunseră. În jurul celor patru cameni apa fâșnea sub ploaia gloanțelor.

— Sârbi! Sârbi! Sârbi! răcni iar Stefanovici, crezând că n-a fost auzit! Sârbi! Locotenentul Stefanovici, Locotenentul Stefanovici! Sârbi! repeta el ca nebun.

— Ce dracu, doar n-or fi surzit! bodogăni Marcel Dunot cu ciudă, necutezând să se apropie și luptându-se din răsputeri, ca și ceilalți, să nu se ducă la fund.

Simțea cum puterile îl părăsesc; trupul colonelului von Lerda pe care-l ținea pe brațul stâng i se părea tot mai greu, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi dat drumul în apă acestui dușman rănit și leșinat.

Curentul îl târa din ce în ce mai repede.

— Stefa-no-vici! zbieră locotenentul cu disperare.

Împușcăturile amuțiră. Lumina unui felinar apăru printre trestiile de pe malul râului.

— Apropiați-vă, dar pe rând, unul după altul, se auzi un glas răstit. Câți sunteți? întrebă apoi glasul în sârbește.

— Patru și un prizonier austriac, răspunse Stefanovici.

— Sunteți sârbi?

— Numai eu, sunt locotenentul Stefanovici din regimentul 7 de pionieri. Mai sunt și doi france zișI un american cu mine.

— Bine, apropiați-vă.

Fugarii prinseră parcă puteri la auzul acestor cuvinte. După sfatul lui Marcel Dunot, Stefanovici o luă înainte și, în curând, ieșiră toți la mal, unde fură îndată înconjurați de vreo zece soldați sârbi și un sergent care ținea felinarul în mână.

În câteva cuvinte, Stefanovici le povesti cele întâmplate, cum Marcel și tovarășii săi îl scăpaseră, de la spânzurătoare și cum datorită istețimii tânărului francez, trupele austriece care trebuiau să treacă Dunărea fuseseră distruse împreună cu monitoarele lor.

Sergentul sârb răspunse câteva cuvinte cu glas tremurător de emoție.

— Sergentul Bodnik mă însărcinează să vă exprim regretele sale și vă roagă de iertare, traduse Stefanovici cuvintele sârbului. M-a auzit într-adevăr strigând dar, din nenorocire, de câte ori se încearcă un atac împotriva noastră, austriecii au obiceiul să se dea drept soldați sârbi dezertați din armata austriacă. Strategema însă nu le mai reușește. Trebuia să-mi aduc aminte de acest lucru. În sfîrșit, bine că am ajuns teferi; asta e principalul.

Încet, făcându-și drum printre trestii, Marcel Dunot, Amphoux, Wilks și Stefanovici, însoțiți de sârbi, urcară malul și ieșiră la o potecă îngustă și plină de gropi, unde ți se afundau picioarele până la glesne în noroiul rece ca gheața.

Poteca înconjura o movilă, după care se aflau tranșeele sârbești, dar care nu puteau fi văzute prin întuneric.

După un drum de o jumătate de ceas, ajunseră la un sat cu mai toate casele năruite de bombe și care servea de cantonament soldaților sârbi.

Sergentul Bodnik conduse pe Marcel Dunot și tovarășii săi la o colibă, unde locuia comandantul sectorului, un căpitan cărunt, îmbrăcat într-o manta de postav caleniu și încălțat cu niște cizme cu talpă groasă de lemn. Locuința căpitanului era tot atât de sărăcăcioasă ca și îmbrăcămintea lui. O singură încăpere cu un pat de campanie, câteva scaune de lemn, un dulap șchiop, o masă de brad, pe care se afla un telefon de legătură cu tranșeele și o lampă mică de petrol. De câteva cuie bătute în perete atârnau hainele ude de ploaie ale căpitanului.

Pe vatră ardeau niște buturugi.

Pe când sergentul dădea superiorului său raportul, Marcel Dunot lăsă jos din spinare trupul colonelului von Lerda.

Ofițerul nu se trezise încă din leșin. Pumnul grozav al regelui boxerilor îi rupsese probabil șira spinării.

După ce sfârși sergentul de vorbit, locotenentul Stefanovici luă cuvântul și povesti pe larg căpitanului tot ce se întâmplase din clipa când Marcel Dunot îl scăpase de la spânzurătoare.

Căpitanul Tombici — așa-l chema pe comandantul sectorului — nu știa o boabă franțuzește, de aceea când sfârși Stefanovici, strânse în tăcere mâinile străinilor și-i privi cu admirație. Atitudinea lui prețuia mai mult decât o lungă cuvântare.

Locotenentul vorbi apoi iar ceva cu el și tălmăci lui Marcel Dunot și tovarășilor săi că superiorul său îi ruga să rămână la el până dimineața, când vor putea pleca mai ușor la Belgrad.

Cât despre prizonier, o ambulanță va veni, să-l ia, ca să-i dea îngrijirile de care avea nevoie. Propunerea lui fu primită de toți, căci atât Marcel Dunot cât și ceilalți fugari erau uzi până la piele și înghețați de frig.

Se întinseră deci toți lângă vatră, în vreme ce Stefanovici povestea pe larg superiorului său tot ce putuse vedea în tabăra austriacă.

La căldura buturugilor din vatră hainele li se uscară repede și naufragiații adormiră numaidecât.

În zori, când se deșteptară din somn, găsiră pe masă o strachină cu lapte și pâine caldă.

Se lumină de ziuă. Afară ploua cu găleata. Stefanovici, care sforăia pe un scaun în fața vetrei, se trezi și el auzind pe Marcel vorbind cu Amphoux. Le spuse că Tombici plecase de cu noapte, să vadă ce se mai petrece pe mal, dar că se va întoarce îndată.

Până atunci, cei patru naufragiați mâncară cu poftă.

Tombici veni și el după câtva timp. Era foarte vesel și apa curgea șiroaie de pe el. Începu să povestească lui Stefanovici ceva, gesticulând cu însuflețire.

— Căpitanul Tombici, zise Stefanovici, e fericit de cele ce-a văzut și mă însărcinează să vă felicit încă o dată pentru isprava dumneavoastră. Soldații noștrii sunt entuziasmați.

— Da, da! făcu Tombici dând din cap.

Sosi însă momentul plecării. După ce mai felicită încă o dată pe tinerii noștri viteji, Tombici le spuse că afară îi așteaptă căruța care să-i ducă la Belgrad, unde vor sosi de-abia la prânz.

Marcel Dunot și tovarășii săi mai strânseră o dată mâna bătrânului ostaș și ieșiră împreună cu Stefanovici din colibă.

Deși ploua mereu, vreo sută de soldați care aflaseră de isprăvile străinilor, se adunaseră pe ulițele satului. Când îi zăriră, începură să strige ceva din adâncul plămânilor.

— Ce spun? întrebă Marcel.

— Trăiască Franța, traduse Stefanovici.

— Trăiască Serbia! răspunseră într-un glas Marcel Dunot, Amphoux și Wilks fluturând batistele.

Un ura formidabil izbucni din toate piepturile.

— Păcat că n-am aparatul fotografic cu mine! făcu americanul cu părere de rău.

— Ce să faci cu el? îl întrebă nedumerit Amphoux.

— Ar fi ieșit o fotografie minunată: soldați sârbi aclamând pe ofițeri austrieci! Și mai ales, ceva cu totul neașteptat... râse americanul. Căci într-adevăr, tinerii noștri erau tot în uniformele luate de la austrieci, dar sârbii știau cine erau și nici nu luară în seamă această ciudățenie.

Marcel Dunot, Amphoux, Wilks și Stefanovici se suiră în căruța care-i aștepta în șosea, deoarece ulița în care se afla locuința căpitanului era numai gropi. Căruța nu era altceva decât vreo câteva scânduri așezate pe patru roți și acoperite cu coviltir de mușama întins deasupra unor prăjini. Un ofițer sârb, cu o foaie de drum dată de căpitanul Tombici, fusese însărcinat să însoțească pe străini la Belgrad, ca să nu li se întâmple ceva pe drum din pricina uniformelor austriece pe care le aveau pe ei. Ofițerul nu știa nici el franțuzește. Strânse în tăcere mâinile francezilor și ale camaradului său și se așeză pe capră. Soldatul care făcea pe vizitiul dădu bice cailor și căruța porni.

Drumul prin câmpiile pustiite și șoselele desfundate fu destul de anevoios, dar nu li se întâmplă nimic. Pretutindeni prăpădul lăsase urme adânci.

— Ca și în Belgia! murmură cu jale Marcel Dunot.

Acestea fură singurele cuvinte în tot lungul drumului. La fiecare pas întâlneau țărani amărâți sau soldați răniți, în uniforme ferfenițite, care de-abia se târau prin ploaie. Nimănui nu-i ardea de vorbă.

După cum le spusese Tombici, ajunseră cam pe la prînz la Belgrad, după ce fuseseră în mai multe rânduri opriți de patrulele din jurul orașului.

Căruța se opri în fața clădirii unde se stabilise cartierul general sârb al armatei de Nord. Ofițerul care însoțise pe

călători îi duse numaidecât într-o sală de aşteptare şi trimise să anunţe pe camarazii săi de la statul major de sosirea lor.

După câteva momente Stefanovici, Marcel Dunot, Amphoux şi Wilks fură duşi în faţa comandantului pieţei din Belgrad.

Ofiţerul superior — un general — după ce ascultă raportul lui Stefanovici despre isprăvile celor trei străini, puse şi pe Marcel să i le istorisească încă o dată.

— Vă felicit din toată inima, domnilor, zise el când regele boxerilor sfârşi. Vă pot spune acum, fără să trădez secrete militare, că n-aveam forţe suficiente la Paneslovo atunci când s-a încercat debarcarea austriecilor, iar cele trimise aici ar fi sosit prea tîrziu.

Majestatea Sa regele va afla — mă însărcinez eu cu asta — de purtarea dumneavoastră vitejească şi va şti s-o răsplătească, după cum merită. Suveranul nostru îi admiră pe eroi şi se va mira de cele întâmplate. Îi cunoaşte destul de bine pe francezi, căci a luptat în 1870 în rândurile lor. Deocamdată vă rog să fiţi oaspeţii mei. Voi da ordin să vi se aducă alte haine, ca să nu fiţi siliţi să mai purtaţi aceste livrele austriece.

Mai am câteva rapoarte de iscălit, pe urmă vom lua masa împreună. Vei fi şi dumneata de-ai noştri, locotenente Ştefanovici.

După ce încercară zadarnic să mulţumească generalului (acesta îi întrerupse de la primele cuvinte) tinerii fură conduşi fiecare în câte o ameră, unde li se aduse rufărie curată şi haine, de asemenea câteva perechi de încălţăminte ca să aibă de unde alege.

N-am putea spune că erau îmbrăcaţi după ultima modă. dar nu le păsa. Destul că erau primeniţi şi curat îmbrăcaţi.

Guvernatorul militar al oraşului îi aştepta în biroul său, Stefanovici veni cel din urmă. Era în uniformă de locotenent de geniu.

— Va trebui să adaugi în curând încă un galon locotenente, îi zise prietenos generalul şi se sculă ca să-şi ducă oaspeţii în camera de alături, unde găsiră masa pusă.

La sfârşitul mesei, după ce închinară în mai multe rânduri în sănătatea aliaţilor, a suveranilor, şi şefilor de stat prie-

teni sârbilor, generalul întreba pe oaspeții săi ce aveau de gând.

— Să ne întoarcem în Franța și să dăm piept cu nemții, răspunse dârz Marcel Dunot.

— După cum se și cuvine! întări Amphoux.

Wilks zise că avea deocamdată destul de scris de când plecase din Viena și voia să rămână pentru câtva timp la Belgrad, ca să-și aștearnă pe hârtie impresiile și să expedieze ziarului său câteva articole interesante. Ceru deci voie generalului să-i îngăduie acest lucru.

— Cu mare plăcere, domnule Wilks! Îți voi da chiar astăzi o legitimație și un permis de liberă trecere în țară, ca să nu fi supărat de nimeni. După cele ce ai întâmpinat și făcut pentru noi, nu ți se mai poate refuza nimic.

Înțeleg nerăbdarea dumneavoastră de-a vă vedea acasă, adăugă el adresându-se lui Amphoux și Dunot. De aceea, puteți lua trenul care pleacă astă seară la șase pentru Niș, de unde un alt tren vă va duce la Dedeagaci.

Peste zece zile puteți fi la Marsilia, unde nădăjduiesc că veți afla vești bune despre ai dumneavoastră.

Marcel Dunot și Amphoux se înclinară respectuos.

Ca să le dovedească admirația și recunoștința lui pentru cele înfăptuite de tinerii noștri francezi, generalul veni seara la gară, ca să le ureze drum bun.

Wilks și Stefanovici se aflau și ei pe peron.

Cei patru tineri care trecuseră împreună printr-atâtea primejdii, se despărțeau acum cu părere de rău. Se vor mai revedea ei vreodată? Cine știe!...

Își strânseră cu putere mâinile; Dunot și Amphoux mulțumiră încă o dată generalului pentru atenția pe care le-o arătase și trenul se puse încet în mișcare.

— Trăiască Franța! strigară într-un glas Wilks și Stefanovici.

— Trăiască Serbia! Trăiască aliații! răspunseră Marcel și Amphoux.

Dar un ura formidabil le acoperi glasul. Cei de pe peron ghicind cine sunt acești doi călători, izbucniră în urale.

— *Farewelt! Farewelt!* (Drum bun!) se auzi ca un ultim ecou glasul lui Wilks.

XI

Marcel Dunot şi Teofil Amphoux sosiră de-abia a treia zi la Niş, din pricina trenurilor militare care împiedicau drumul.

În timp de război, legătura dintre trenuri în gări se face destul de greu, aşa că fură nevoiţi să rămână două zile şi o noapte în Niş. Se folosiră de prilej ca să se ducă la consulatul Franţei, unde li se comunică de către consul că vaporul francez al serviciului maritim sosea de-abia peste patru zile la Dedeagaci.

Foarte fericiţi că se vor înapoia în curând în Franţa, Marcel Dunot şi Amphoux mulţumiră călduros consulului pentru vestea cea bună şi, ca să le mai treacă vremea până la plecarea trenului, intrară într-o cafenea. Unde s-ar fi putut duce de altminteri? Nu cunoşteau pe nimeni în oraş şi timp de plimbare nu era căci ningea şi străzile erau pline de nămeţi.

Cafeneaua era o încăpere joasă în tavan şi boltită, cu mese şi scaune de lemn necioplit, plină cu ţărani şi soldaţi şi uniforme zdrenţuite, care beau rachiu şi cafea stând de vorbă şi ciorovăindu-se.

Tinerii noştri se aşezară la o masă mai retrasă. O femeie bătrână, mare şi grasă, cu chipul aspru se apropie de ei şi le zise ceva pe sârbeşte.

— Rachiu! răspunse Marcel înţelegând că femeia îl întreabă ce doresc.

Femeia dădu din cap şi zise:

— Inglez?

— Nu, francezi, făcu Amphoux scurt.

Bătrâna făcu o strâmbătură care semăna cu un zâmbet.

— Franţuz? Bun! făcu ea; alergă la tejghea, luă două pahare groase de sticlă şi turnă ceva dintr-o damigeană mare pusă jos lângă tejghea.

— Rachiu, bun! făcu ea întorcându-se cu paharele pline şi punându-le înaintea muşteriilor.

Rachiul nu era rău. Totuşi nu-i putu încălzi, căci, deşi pe vatră ardea un foc destul de bun, cei doi francezi, nedeprinşi cu gerul de afară, erau aproape degeraţi.

Marcel scoase din buzunar un pachet de ţigări şi trase un chibrit ca să-şi aprindă o ţigară.

Un bătrân care tocmai se așezase la o masă de lângă ei, se sculă și-i arătă luleaua vrând să-i dea să înțeleagă că-i cere foc.

Fără un cuvânt, Marcel îi întinse chibritul aprins. Bătrânul mormăi ceva — îi mulțumi pesemne — și se așeză iar la locul lui.

Marcel, care se uitase bine la el, zise lui Amphoux.

— Hai să mergem, e prea frig aici!

— Bine, să mergem, răspunse marseiezul mirat de graba lui Marcel, dar trenul pleacă de-abia peste...

— Hai când îți spun! se răsti Marcel, aruncând o monedă de argint pe masă, și ieși urmat de prietenul său.

Cu capul plecat ca să se ferească de fulgii înghețați care le biciuiau fața, cei doi prieteni se îndreptară spre un hotel unde-i îndrumase consulul Franței.

— Tu, băiete, vorbești cam prea mult.. zise Marcel lui Amphoux când fură în stradă.

— Eu... vorbesc prea mult? făcu mirat marseiezul.

— Da. Uiți pesemne că suntem în timp de război și că pretutindeni mișună spioni. Bătrânul acela care mi-a cerut foc, când n-avea decât să ia un cărbune din vatră ca să-și aprindă luleau., mi se pare puțin suspect.

— Ei și, ce ne pasă nouă?

— Dacă aș fi sigur că n-are de ce să ne pese, nu m-aș teme; dar știu eu ce-o fi având de gând?...

— Tu tot bănuitor ești! dragă Marcel.

— Nu poți fi altfel când ai dușmani pe nemți și aliații lor, răspunse regele boxerilor.

Cu toate acestea, scurta ședere la Niș a celor doi francezi se petrecu fără nici un incident. A doua zi se urcară în trenul care avea să-i ducă la Dedeagaci, fără să li se întâmple ceva. Cu o deosebită atenție pentru cei doi francezi, generalul din Belgrad le dăduse bilete de clasa întâi, punându-i astfel în rând cu ofițerii sârbi.

În tren, lume puțină: câțiva negustori greci, țărani sârbi, funcționari în administrațiile militare și ofițeri răniți sau bolnavi care se duceau în permisie acasă.

În compartimentul în care se aflau cei doi francezi, nu erau alți călători decât doi bulgari, care nu deschiseseră gura cât ținu drumul până la Tarlbord, stație de frontieră, unde coborâră amândoi.

La granița bulgară, cei doi francezi nu avură nici o neplăcere, datorită hârtiilor eliberate de consulul francez din Niș,

La două ore după ce plecase din Taribord, trenul intră în gara din Sofia, iar după cincizeci de minute porni iar spre Dedeagaci.

Pe înserate, trecură de Filipopoli. Cei doi prieteni, care își luaseră câte ceva de-ale gurii la Sofia, cinară, apoi se întinseră pe canapelele compartimentului și adormiră.

Uși trântite și zgomot de glasuri îi trezi. Deschiseră ochii și văzură vreo zece soldați în uniforme kaki, cu fesuri pe cap dând năvală peste ei.

Trenul se oprise într-o gară mare, ale cărei becuri electrice luminau compartimentul.

După o clipă de buimăceală, cât se poate de firească, Marcel Dunot se repezi la unul din soldați, îl apucă de guler, îl ridică și-l azvârli în camarazii lui. Turcul, amețit, scoase un urlet și căzu grămadă peste vreo câțiva din ei.

Fără să-i lase să se dezmeticească, Marcel se repezi la ușă și sări pe șine.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât marseiezul, abia trezit din somn, nu-și dăduse încă bine seama de ce se petrece.

— După mine, Amphoux! îi strigă Marcel.

Amphoux se repezi în urma tovarășului său, dar, din nenorocire, peronul era înțesat de soldați, care auzind răcnetele camarazilor și zărindu-i pe fugari, se luară după ei.

Marcel Dunot îi văzu pe turci cu baioneta la armă și înaintea lui un grilaj de fier înalt de trei și lung de câteva sute de metri. Era sigur că până la urmă o să ajungă la capătul grilajului, turcii vor pune mâna pe ei și-i vor omorî.

Era deci mai bine să se predea.

— Să ne oprim! strigă Marcel lui Amphoux.

— Au să ne sfâșie! zise speriat marseiezul, ascultând totuși de poruncă.

— Las pe mine! făcu Marcel și întorcându-se brusc, se repezi la turci, smulse sabia din mâna ofițerului care venea în fruntea lor și punându-i vârful în piept îi strigă:

— Oprește-i, ori te ucid!

Ofițerul înțelese că nu era de glumit. Cu glas puternic, dădu ordin soldaților să se oprească. Turcii se supuseră bombănind și-i împresurară pe prizonieri.

— Mă asiguri dumneata că nu vom fi asasinați dacă nu-ți fac nimic? îl întrebă repede regele boxerilor pe ofițer.

— Îți dau cuvântul meu de onoare. Sunt căpitanul Ibraim Fuad.

— Poftim, ești liber, căpitane, zise Marcel dându-i înapoi sabia.

Ibraim Fuad, un omuleț scund și gras, cu ochi mici și sfredelitori, cu fața pământie și nasul coroiat, cu buze groase acoperite de o mustață rară, luă sabia și o vârî în teacă. Tremura tot. De frică sau de mânie? Dę amândouă probabil.

Vreme de trei, patru secunde privi sinistru la cei doi francezi. Gura i se schimonosi într-un zâmbet fioros. Dădu un ordin scurt. Imediat, soldații se năpustiră asupra tinerilor francezi. Aceștia n-avură când să se împotrivească. Loviți cu paturile puștilor, se prăbușiră la pământ. Ibraim Fuad își ațâța oamenii care-i izbeau cât puteau pe nenorociții prizonieri.

— Lașule! Ticălosule! îi strigă Marcel Dunot indignat.

— Aud? făcu turcul cu ironie. Ți-am dat cuvântul că nu veți fi omorâți, nu și bătuți.

Venirea unui mic grup de ofițeri turci puse capăt chinurilor care le îndurau bieții francezi.

La vederea lor, Ibraim Fuad salută și luă poziție de drepți.

Cu toate loviturile căpătate Marcel Dunot nu-și pierduse cunoștința. În timp ce soldații turci îl legau, se uita la noii sosiți și înțelese totul, văzând printre ei și bătrânul care-i ceruse foc în cafeneaua din Niș cu trei zile în urmă.

— Ah, spion ticălos... murmură el printre dinți.

Ofițerii turci se apropiaseră. Vorbeau între ei franțuzește. Unul avea un accent străin. Deși în uniformă de ofițer turc, cu pieptul plin de decorații, se cunoștea bine că e german. Se aplecă spre prizonieri și-l întrebă pe regele boxerilor:

— Tumta este Marcel Dunot? Răspunde, dacă nu, faci împuște îndată la tumta.

— Da, sunt Marcel Dunot. Și ce poftești?

— Foarte bine. Și amir la tumta ești Teofil Amphoux? Bine, foarte bine. Amândoi ești spion francez, știm, am afla că foi trece pe aici, rânji turco-neamțul frecându-și mâinile.

Dădu un ordin scurt în turcește soldaților. Aceștia îi ridicară pe prizonieri, îi duseră într-o încăpere mică și-i așezară pe câte un scaun.

Pe când trecea șirele, Marcel Dunot putu afla în sfârșit unde se află, zărind o tablă mare, albastră, pe care erau zugrăvite cu litere albe cuvintele:

Karagaci-Andrianopole

Lucrurile se lămureau. Se aflau în Turcia!

De la ultimul război balcanic, frontiera turco-bulgară a fost astfel alcătuită încât trenul care leagă Sofia cu Dedeagaci — orașe bulgărești — trebuie să treacă pe o lungime de câteva zeci de kilometri pe teritoriul otoman, mai ales la Karagaci, unde se află gara Andrianopolului.

Marcel își aduse aminte acu de acest amănunt despre care îi pomenise Wilks și adevărul îi apăru simplu și cât se poate de limpede. Vreun spion austriac, turc sau german, trebuie să fi știut de prezența lui și a lui Amphoux la Niș sau Belgrad; îi urmărise el mai întâi, apoi, pusese pe bătrânul din cafenea să-i urmărească și, îndată ce-a intrat trenul pe teritoriul otoman, a pus să-i aresteze.

În vremea asta, germanul în uniformă turcească și însoțitorii săi intrară în biroul unde fuseseră aduși prizonieri și închiseră ușa în urma lor.

Unul din ofițeri se apropie de tinerii francezi și se apucă să le scotocească buzunarele. Sfârși repede și întinse superiorului său ce găsise: un pachet de țigări, o cutie cu chibrituri, vreo cincizeci de franci în monedă bulgărească, două batiste, două bilete de tren Belgrad-Dedeagaci, un permis și pașapoartele eliberate de autoritățile militare sârbești și consulul Franței, la care se adăuga o scrisoare de recomandare a consulului către colegul său din Dedeagaci.

Germanul desfăcu pachetul cu țigări, rupse cutia cu chibrituri, citi scrisoarea consulului și bagă totul în buzunar.

Dar nu era defel mulțumit de percheziție, căci spuse ofițerului să-i descalțe și prizonierii fură căutați în ghete.

Ofițerul nu găsi nimic, pentru simplul motiv că n-avea ce.

— Eu ești comandant von Schüffel und Krombach-bey, aude ce spun?

— Aud că doar nu sunt surd, răspunse Marcel fără să se tulbure.

— Eu ești superior la dumneata! Nu răspunde așa că eu pune să spânzure la tumta! răcni el înfuriat. Tumta ești spion francez, ai spus..

— Am spus eu așa?

— Ai spus... că ești Marcel Dunot, spion francez.

— Eu? Să mă ferească sfântul! Am spus că sunt Marcel Dunot, dar n-am spus că sunt spion. Nu fac eu astfel de meserie... doar nu sunt neamț!...

— Dacă eşti Marcel Dunot, tumta eşti spion. Noi ştie că ai fost cu cufernator din Belgral. Trebuie să spune la noi ce forbit cu ei şi ce mision dat la tumta. Dacă spune, noi dat la tumta recompens mare, dacă nu, spânzurat la tumta. Ai înţeles ce spus eu?

— Am înţeles foarte bine.

— Răspunde atunci la ce întrebat. Care este scop la mision tumtale?

— Vrei neapărat să ştii?

— Da! făcu neamţul dând din cap cu energie.

— Şi ce-mi dai dacă-ţi spun?

— Dai... o sută mărci:

— Hm... cam puţin...

— Atât dai. O sută mărci, ori spânzurător las să alege.

— Altceva n-am de ales?

— Nu. Forbeşte!

— Mai întâi aş vrea să beau ceva, fiindcă mi s-a uscat gâtul de sete.

— Forbeşti, bei pe urmă.

— Întâi să beau şi pe urmă vorbesc. Să mi se aducă o sticlă de vin, dar ştii, din cel mai bun. altminteri, pune-ţi pofta în cui...

Von Schüffel und Krumbach-bey aruncă o privire furioasă lui Marcel şi dădu ordin unuia dintre ofiţeri să aducă o sticlă de vin.

Ofiţerul plecă şi se întoarse cu o sticlă de vin negru şi un pahar.

— Hm... nu prea e grozav vinul vostru... pesemne că e vin nemţesc... în sfârşit.. Acum dă-i şi prietenului meu să bea.

Dintr-o înghiţitură, Amphoux sorbi ce mai rămăsese în sticlă.

Comandantul von Schüffel und Krumbach-bey fierbea de mânie şi nerăbdare.

— Acum băut... forbeşti! Care eşti mision la tumta? zise el. Să nu spui minciune că nu merge cu mine.

Marcel Dunot zâmbi amabil.

— Înţeleg! făcu el prietenos. Îmi făgăduieşti să nu spui nimănui-cele ce vei afla de la mine?

— Asta nu eşti treaba la tumta! Hai, spune, dacă nu merge îndat la spânzurător, ai înţeles?

— Ei drăcia dracului! Ce te înfurii aşa? Nu e chip să vorbească omul cu dumneata! Bine, mă supun forţei. N-am

ce face! Dar să fie bine stabilit că mă supun forței, recunoști, nu e așa?

— Da, da spune!

— Atunci află că misiunea noastră... bagă de seamă, e foarte important ce am să-ți spun... Uite care e. Am fost însărcinați de Majestatea Sa regele Serbiei să... să...

— Să? *Der Teufel!* Să ce?

— Ah! Ce greu e să-ți trădezi patria! murmură regele boxerilor suspinând adânc. Dar, în sfârșit...

Schüffel, fierbea.

— Da, da, urmă Marcel, e greu, foarte greu... Așadar, Majestatea Sa regele Serbiei ne-a însărcinat să adunăm toți melcii din Franța și Anglia, ca și pe cei din Belgia și să-i aducem la Belgrad ca să umple Dunărea cu ei să înlesnească astfel trecerea trupelor sârbești în Ungaria. Acum ți-am spus tot!

Schüffel sări ca ars. Se făcuse vânăt la față, ochii lui aruncau scântei, ochelarii îi tremurau pe nas.

— Tumta... tumta bate joc de mine! Ah! bate joc de mine! Un kommandant german! O să pune să spânzure pe amândoi! Da, să spânzure!

Marcel râse cu poftă.

— Dacă ne spânzuri, n-o să mai afli cu ce misiune am fost însărcinați, răspunse el cu nepăsare.

Schüffel îl fulgeră cu privirea și-și mângâie bărbia, ca și când ar fi căutat o idee. Atunci, unul din însoțitorii săi — cel care scotocise buzunarele prizonierilor — se apropie și, după ce salută, îi șopti ceva la ureche. Comandantul, zâmbi sinistru. Încuviință din cap și zise rânjind lui Marcel:

— Așa? Ar place la tumta să fie spânzurat. Dar nu spânzure. Merge cu mine la Constantinopol, acolo face să forbește la tumta. Ta, ta, acolo spune misiune adevărat și tot spânzure pe urmă! O să pare rău fost obraznic cu mine! Să bate joc de un kommandant german! Așa ceva ești nemaipomenit!

Schüffel und Krumbach-bey, ușurat de acest discurs, își șterse sudoarea care-i îmbrobona fruntea, mormăi ceva pe nemțește la adresa inferiorilor săi și ieși trântind ușa după el. Ceilalți plecară și ei; nu mai rămaseră în birou decât doi, care se așezară în câte un colț cu revolverele în mâini gata să tragă la cel mai mic gest al prizonierilor.

— Stăm prost... mormăi Amphoux care urmărise cu teamă scena. Turcii sunt în stare să ne spintece. Aştia îs mai ai dracului ca nemţii.

— Nu exagera şi tu, dragul meu. Mai răi ca nemţii nu se poate! În ceea ce mă priveşte, prefer să fiu tăiat în bucăţi mâine, decât spânzurat astăzi. Până mâine, multe se pot întâmpla. Noi...

— Tineţi-vă fura! se răsti unul din turci la el.

Marcel Dunot tăcu. Stătură astfel legaţi cobză în încăperea aceea strâmtă unde domnea o căldură înăbuşitoare, datorită unei sobe de tuci care dogorea într-un colţ. Zăreau prin uşa cu geamuri soldaţii forfotind pe peron. Trenul cu care veniseră cei doi francezi plecase de mult. Încetul cu încetul se lumină de ziuă. Marcel Dunot era gata să adoarmă când uşa se deschise şi comandantul von Schüffel dădu buzna înăuntru.

— Urcaţi repede pe prizonieri în tren! se răsti el la paznici.

Aceştia săriră în picioare şi împingându-i cu brutalitate pe Marcel şi Amphoux, îi scoaseră afară.

Sufla un vânt rece care te pătrundea până în măduva oaselor. Pe prizonieri îi trecură fiorii.

Pe peron erau înşiraţi vreo două sute de soldaţi turci. Comandantul von Schüffel, ţeapăn, cu un aer grav, dispreţuitor, îi trecea în revistă.

Se auzi un fluierat. Era trenul garat pe o altă linie care intra pe peron. Locomotiva, un vagon-salon şi vreo douăzeci de vagoane de vite, alcătuiau trenul. La o comandă a lui Schüffel, soldaţii se înghesuiră claie peste grămadă în vagoanele de vite, la un loc cu caii şi catârii.

Comandantul se apropie de prizonieri şi zise rânjind lui Marcel Dunot:

— Asta tren pentru Constantinopol. O s-ajunge diseară. Ah! Ah! O să vedem eu, domnu Marcel Dunot, dacă mai îndrăzneşti insultă.

Regele boxerilor dădu din umeri fără să-i răspundă.

Schüffel schimbă câteva cuvinte cu ofiţerii care-i păzeau pe cei doi prizonieri. Unul din ei chemă patru soldaţi turci, doi vlăjgani cu chipuri de fiară, care-i înconjurară numaidecât pe prizonieri şi împingându-i cu patul puştii îi siliră să se urce într-un vagon gol, apoi să urce şi ei. Schüffel veni să dea în grija turcilor paza prizonierilor, şi le porunci ca la cea mai mică încercare de fugă să-i împuşte pe loc.

— Pleacă și eu cu voi, strigă el francezilor. O să vedem noi la Constantinopol!

— O să-mi facă o deosebită plăcere, răspunse Marcel cu seriozitate caraghioasă.

— Călătorie sprâncenată! adăugă Amphoux.

Stăpânindu-și furia, von Schüffel se îndepărtă mormăind.

Un ceas din apropiere bătu ora șapte.

Trenul se puse în mișcare.

— Parcă era mai bine la clasa întâi... zise cu obidă Amphoux.

— O fi, dar mă tem că o să ne pară rău și după asta dacă n-om găsi vreun mijloc s-o ștergem, răspunse îngândurat Marcel.

— Lesne n-are să fie...

— Așa zic și eu.

Ca la toate vagoanele de marfă, ușile nu se deschideau ci se trăgeau într-o parte; acestea erau acum închise iar soldații se așezară turcește în dreptul lor, cu puștile lângă ei. Să se repeadă la soldați ar fi fost cu neputință căci nu-i slăbeau o clipă din ochi.

O duhoare domnea în vagon din pricina stratului de bălegar împrăștiat pe jos. Aerul abia putea pătrunde prin crăpăturile luminatorului din tavan.

— Deocamdată n-aveam altceva de făcut decât să dormim, zise Marcel, după ce-și roti privirea în jur. Ce-o fi vom vedea noi mai târziu.

— Ce să vedem că am văzut... Mai bine ne spânzura neamțul numaidecât... murmură deznădăjduit Amphoux.

— Când mă gândesc la ce ne așteaptă!

— Să ne taie în bucăți!

— Habar n-am ce vor fi având de gând! Lasă, dragă Amphoux, nu te prăpădi așa cu firea, am scăpat noi din altele și mai și... de pildă la Urga... La urma urmei, dacă vom vedea că nu e scăpare, ne omorâm și gata! Dar mai va până atunci...

De aceea zic să încercăm să dormim nițel, ca să nu ne mai gândim la ce ne așteaptă.

Amphoux râse fără să vrea.

— Măi Dunot, măi, cu tine nu e chip să dispere omul! În sfârșit, fiindcă ești cu mine mai trag nițică nădejde, altminteri n-aș da o ceapă degerată pe pielea mea!

— Hai, dormi, flecarule!

Şi, întinzându-se cum putu mai bine pe bălegarul înghețat, Marcel închise ochii şi încercă să adoarmă.

Dar nu putu. Frigul îi pătrundea până în măduva oaselor. Dacă văzu că nu e chip, se ridică şi se rezemă cu spatele de peretele vagonului.

— N-ar strica o sobă... murmură el, aşa într-o doară.

Cei patru soldaţi turci, nesimţitori la frig şi oboseală, nu-i slăbeau din ochi. Unul din ei scoase din raniţă o narghilea şi o aprinse, apoi începu să fumeze tacticos, trecând din cînd în cînd ciubucul şi celorlalţi.

Pe la apusul soarelui, trenul se opri în staţia Muradi. Un soldat aduse un felinar aprins pe care-l puse jos în mijlocul vagonului.

Trenul ieşi din gară şi, pe măsură ce înainta, îşi mărca viteza ca şi când ar fi vrut să cîştige timpul pierdut.

Frigul se lăsă tot mai aprig. Înfăşuraţi în mantalele lor groase, turcii păreau că nici nu-l simt.

— Aleargă ca un nebun... mormăi Amphoux, care de câteva ceasuri nu mai scosese nici un cuvânt.

— Cred că nu mai avem mult până la Constantinopol, răspunse Marcel.

— De-am ajunge odată! Zdruncinăturile mi-au scos sufletul...

Într-adevăr, calea ferată era tot mai stricată şi vagonul sărea ca şi când ar fi alergat pe bolovani. Turcilor, însă nu le păsa. După ce-şi făcură rugăciunea, se apucară să tragă iar din ciubuc.

— Cred că... începu Marcel, dar o zguduitură grozavă îl întrerupse.

În mijlocul unui vuiet de scânduri sfărâmate, de roţi sărind în bucăţi, vagonul se răsturnă şi răcnete înfiorătoare cutremurară văzduhul.

Marcel Dunot, care fusese ridicat în aer, căzu pe scândurile vagonului şi simţi o durere grozavă. O bârnă smulsă din tavan îi căzuse în cap.

În juru-i, întuneric beznă, căci felinarul se spărsese. Un soldat horcăia.

După ce rămase câteva momente ameţit de lovitură, Marcel Dunot încercă să se scoale, dar văzu că era prins între o grămadă de scânduri. Zărea printre ele stelele sclipind pe cer. Încordându-se reuşi aproape să iasă afară.

— Amphoux! strigă el cu glas scăzut, nevoind să atragă atenţia cuiva.

Nici un răspuns.

„E ori leşinat, ori mort..." îşi zise el.

Se gândi mai întâi să se dezlege, pe urmă, după ce va fi liber, va porni să-şi caute prietenul.

Ţipetele şi răcnetele deveneau tot mai grozave.

Din nenorocire, Marcel era legat de mîini şi de picioare. Cu o smucitură disperată reuşi să-şi rupă frânghiile de la glezne, era însă mai greu să le rupă pe cele din jurul mâinilor, căci ca să poată păşi, turcii îi slăbiseră legăturile din jurul gleznelor.

Regele boxerilor se hotărî să nu mai piardă vremea. Începu să se târască printre sfărâmături, să împingă scândurile la o parte, dar degeaba. Ar fi trebuit să aibă mâinile libere şi ele erau strânse ca într-o menghine.

Deodată se cutremură, zărind o vâlvătaie mare, roşie. Trenul luase foc.

Vagonul de lângă el ardea. O boare de aer fierbinte îi atinse faţa.

La gândul că va muri ars de viu, regele boxerilor îşi simţi puterile crescând. Muşchii lui puternici se încordară, frânghiile pârâiră dar nu se rupseră.

Marcel trase adânc aer în piept, îşi încleştă fălcile şi-şi destinse iar muşchi. Zadarnic.

Focul, aţâţat de vânt, se întindea mereu. Flăcările ajungeau până la el. Zări la lumina lor, la nici trei metri de el, câţiva soldaţi turci răniţi, pe jumătate striviţi de sfărâmături, arzând de vii. Scoteau urlete înfiorătoare şi pe chipurile lor se citea o groază neînchipuită.

La vederea suferinţelor lui, Marcel, cu puterea pe care ţi-o dă disperarea, încercă încă o dată să-şi rupă frânghiile. Zadarnic!

XII

Scâşni din dinţi. Pentru prima oară în viaţa lui, simţi că-l cuprinde disperarea. Scândurile trosneau de căldură şi, în curând, vor fi cuprinse de flăcări. Aşadar, nici o scăpare.

Regele boxerilor se văzu pierdut. Să-şi rupă legăturile, cu neputinţă! Nu-i rămânea altceva de făcut decât să moară, să moară ca un netrebnic, ars de viu, ca turcii pe care îi vedea chinuindu-se la doi paşi de el.

Se uită în jur și zări la vreo cinsprezece centimetri de el o grindă de oțel, care servise să susțină tavanul vagonului.

Se apropie de grindă, și-și frecă legăturile cu atâta furie de colțul ei, încât le rupse într-o clipă.

Regele boxerilor era în sfârșit liber! Cu o smucitură, fu în picioare, împinse la o parte grămada de scânduri și ieși dintre ele.

Cu părul ars, cu fața pârlită, sări printre flăcări și în clipa aceea îl zări pe Amphoux între cadavrele stâlcite ale turcilor.

Dădu la o parte trupurile acelea omenești și văzu cu bucurie că prietenul său, deși leșinat, n-are nici o rană. Îl ridică pe brațe și alergă cu el pe o movilă din apropiere unde se opri gâfâind.

Trenul întreg ardea. Locomotiva deraiase, trăgând după ea vagoanele care zăceau acum răsturnate; printre ele și vagonul-salon; din el nu mai rămăsese decât o grămadă de fier și de lemn, din care flăcările se ridicau în slavă.

Celelalte vagoane săriseră și ele de pe șine și zăceau acum răsturnate și sfărâmate. Cai, catâri, oameni, sub sfărâmăturile aprinse își mestecau zbieretele și gemetele. Puținii soldați care scăpaseră cu viață, o luaseră la fugă, bucuroși că găsiseră un prilej ca să dezerteze. Numai vreo zece din ei rămăseseră pe loc, fiind răniți. Ședeau pe pământul bolovănos și priveau trenul în flăcări sau alergau zăpăciți de colo până colo, răspunzând cu urlete la urletele camarazilor lor.

Când putu răsufla mai în voie, Marcel Dunot se aplecă peste tovarășul său și, după ce-i descheie haina, se apucă să-l frecționeze cu putere. După câteva minute, marseiezul mormăi ceva nedeslușit.

— Bine că trăiești! murmură regele boxerilor și începu să-l maseze mai cu putere.

Amphoux strănută o dată zdravăn și se ridică.

— Asta ce mai e! făcu el ducând mâna la cap și căutând să priceapă.

— Ce, prietene, ți-a căzut ceva în cap? Asta te-a amețit, pesemne. Fără să știi, află că te-ai întors de pe lumea cealaltă, băiatule...

Trenul a deraiat și a luat foc. Eu am reușit să ies dintre sfărâmături și te-am scos și pe tine. Nu-ți spuneam eu că e mai bine să fi chinuit mâine decât spânzurat azi?

Suntem acum liberi, iar comandantul Von Schüffel und Krumbach-bey, care își pusese în gând să ne spintece astă seară, trebuie să fie acum scrum. Cum te simți?

— Păi... cum...

— Cam cum?

— Ca un om care, în loc să-i dea pâinea s-o mănânce, l-ai pocnit cu ea în cap.

— Ia spune, poți să te scoli?

Drept răspuns, Amphoux sări drept în picioare.

— Mi-e capul greu, atâta tot, dar o să-mi treacă repede. Ei, acum ce facem?

— Ce să facem? O ștergem, asta facem.

— Ești sigur că Schüffel a murit?

— N-avem decât să ne încredințăm. Să căutăm la vagoanele de clasa întâi. Haidem!

Încetișor se apropiară de sfărâmăturile trenului. Trecură pe lângă un grup de soldați răniți, care nici nu se mișca când îi văzură, și găsiră, în sfârșit, vagonul-salon, adică îl ghiciră, mai bine zis, după drugii de alamă și canapelele rupte. Câteva oseminte omenești amestecate cu sfărâmături era tot ce mai rămăsese.

— Dacă neamțul nostru a scăpat, ar fi cu adevărat o minune, zise impresionat Marcel Dunot. Noi s-o ștergem, Amphoux, băiete, fiindcă nu se poate să nu sosească vreun tren de ajutor și turcii ar fi în stare să ne învinuiască pe noi de toate astea.

Tinerii noștri lăsară în urmă calea ferată și o luară spre răsărit.

— Nu cred să fim departe de Constantinopol, zise după câtva timp Marcel Dunot. Cel mai bun lucru ar fi să ajungem acolo. Vom fi mai bine ascunși ca oriunde. Pe urmă, vom găsi noi mijlocul să ne întoarcem în Franța.

— O să fie greu să ne înțelegem cu turcii, întâi că n-au să înțeleagă ce le spune, și-apoi, au să ne aresteze numaidecât.

— De ce, fiindcă eu vorbesc arăbește, o să vezi tu...

Amphoux nu-i răspunse. Merseră multă vreme în tăcere. Sufla un vânt rece care îngheța pământul. Cât cuprindeai cu ochii nu se zărea nici urmă de așezări omenești, numai câmp pustiu, presărat ici colo cu măslini firavi.

După vreo două ceasuri Marcel zări la lumina razelor de lună, undeva în depărtare, minaretul unei geamii.

— Gândesc că am dat peste ce ne trebuie, zise el. Trebuie să fie cam zece seara. Momentul e prielnic. Și-acum, nici un cuvânt!

Grăbiră pasul, îndreptându-se spre minaret şi văzură peste puţin, turla moscheei, apoi acoperişurile netede ale caselor împrejmuitoare.

Ajunseră la marginea unui sat mare, unde toată lumea era cufundată în somn şi o luară pe o ulicioară pustie şi întunecoasă. Casele, zidite după moda turcească, aveau balcoane închise care aproape se împreunau deasupra străzii. Printre gratiile răsucite de lemn sculptat ale ferestrelor străbătea o lumină ştearsă, singurul semn că înăuntru se aflau făpturi omeneşti.

După ce străbătură astfel vreo jumătate de kilometru, cei doi drumeţi ajunseră, în sfârşit, înaintea unei case cu pereţii văruiţi în galben. Pe zid erau scrise cu litere groase, negre, următoarele cuvinte:

Cafeneion Ellenicon

— *Cafeneaua grecească*, tălmăci Amphoux care, în calitatea lui de marseiez şi comis-voiajor ştia câteva boabe din limba domnului Venizelos. Ce-ar fi să intrăm?

— Doar nu ne-am duce peste drum, răspunse Marcel arătând o casă cufundată în întuneric. Grecii sunt oarecum aliaţii noştri. Hotărât lucru, avem noroc. Haidem!

Regele boxerilor se îndreptă spre o uşă şi o deschise. Intrară într-o încăpere cu câteva mese şi scaune de lemn necioplit. O lampă mare, atârnată de tavan, lumina încăperea. În mijloc lângă un mangal aprins, un om scurt şi gros, îmbrăcat în haină de lână verzuie şi şalvari peticiţi, moţăia pe un scaun cu capul rezemat în palme.

Auzind uşa, omul tresări speriat, se frecă la ochi, se uită la noii sosiţi şi-i întrebă în greceşte ce doresc.

Cunoştinţele lui Amphoux în ce priveşte limba elenă nu mergeau până acolo încât să-i poată răspunde, sau să înţeleagă ce spune grecul, dar marseiezul nostru ştia italieneşte. De aceea, zise în limba lui Dante:

— Am vrea să ne încălzim niţel.

Noroc că hangiul ştia şi el italieneşte.

— Veniţi de la Constantinopol? îl întrebă el.

— Da, răspunse Marcel amestecându-se în vorbă. Plecasem în plimbare cu nişte prieteni, ne-am rătăcit de ei şi am fost jefuiţi de bandiţi.

Hangiul clătină capul; pe semne că prin părțile acelea nu era ceva neobișnuit ce-i spunea Marcel.

— Bine, mă duc să vă pregătesc odaia. Sunteți italieni întrebă el apoi.

— Da, răspunse Marcel.

— Mie îmi sunt dragi italienii. Naşa băiatului vecinei are un văr care e italian. O să dați o *medgidie* (vreo cinci franci) pentru odaie și mâine dimineață puteți pleca; gara din Tșorlu nu e departe de aici. E un tren la zece, ajungeți la prânz la Stambul, dacă n-o avea întârziere — după cum se întâmplă de la o bucată de vreme.

Marcel Dunot și Amphoux se uitară îngrijorați unul la altul. O medgidie pentru o cameră în cocioaba asta era mult prea scump, dar și mai ieftin de-ar fi fost, tot n-aveau de unde plăti.

— Eşti un om tare de ispravă după cum văd, zise Marcel Dunot, numai vezi că noi n-avem nici măcar un piastru în buzunar, fiindcă tîlharii ne-au jefuit de tot ce aveam. Te rugăm numai să ne lași să ne adăpostim la noapte sub acoperișul dumitale.

Omul clătină capul, îl măsură cu privirea și ieși pe o ușă care răspundea într-o cameră de alături.

— Eu zic că era mai bine dacă nu intram aici... murmură Amphoux.

— Sst! făcu Marcel, încordându-și auzul, căci auzise șușoteli în odaia unde intrase hangiul.

Acesta se întoarse numaidecât, urmat de o babă zbârcită și uscată care îi măsură pe străini cu o privire bănuitoare.

— Ați spus lui Chiriaco al meu că sunteți italieni? îl întrebă ea într-o italienească stricată.

— Si, signora răspunse Marcel zâmbind prietenos.

— Și n-aveți parale?

— Nu, signora.

— Nici măcar câțiva piaștri?

— Nici.

— Vezi că noi suntem oameni săraci și viața e scumpă foc. Dar fiindcă nu putem lăsa niște bieți creștini să degere în frig... nu e așa, Chiriaco?

— Binea-i grăit, babo!

— O să găzduim și noi cum om putea pe drumeți. Ne-or da, ia acolo, hainele de pe ei, fiindcă n-au parale. Așa e, Chiriaco?

— Cum? să vă dăm hainele de pe noi? strigă indignat Marcel. Ce, vreţi să ne ducem numai în cămaşă la Constantinopol? Hai, să mergem, adăugă el, adresându-se lui Amphoux. Noapte bună, signor şi signora.

— Aştia sunt păgâni, nu creştini, mormăi marseiezul în franţuzeşte şi se îndreptă după tovarăşul său spre uşă.

Dar, la un semn al nevestei, grecul îi tăie calea.

— Nu vă supăraţi, signori, le zise el, baba mea e o biată gospodină care nu pricepe multe. N-o să-mi daţi nimic. Când v-o mai fi drumul prin partea locului, o să-mi plătiţi atunci. Hai, babo, du-te de pregăteşte odaia. Da un păhăruţ de rachiu n-aţi vrea să cinstiţi cu mine?

— Nu, mulţumesc, nu mi-e sete, răspunse Marcel bănuitor.

— O să cinstim mâine, acum picăm de somn, adăugă Amphoux.

— La voia dumneavoastră. făcu hangiul fără să mai stăruie.

Se întoarse şi baba.

— Odaia e gata, signori, zise ea smiorcăind un zâmbet. Poftiţi după mine.

Urcară scara în urma ei şi intrară într-o încăpere mică în care, erau două paturi de lemn.

— Vedeţi să nu daţi foc casei, zise baba arătând la lumânarea pusă pe o ladă în mijlocul odăii.

Ieşi apoi pe uşă şi dispăru.

Marcel închise uşa după ea.

— Afurisiţi oameni! murmură el. Mai bine rămâneam afară în ger. Mie babornița asta nu-mi place deloc.

— Om vedea noi ce-o mai fi, încheie Marcel. Acum să dormim. La urma urmei, doar n-or veni să ne fure hainele din spinare. Ş-apoi, am să veghez. Tu, Teo, culcă-te, trebuie să fii frânt de oboseală.

Amphoux îi ascultă sfatul. Marcel stinse lumânarea, se întinse şi el pe salteaua de-coceni, se înveli bine cu pătura şi adormi.

Dormea însă iepureşte — cum s-ar zice.

Pe la mijlocul nopţii, un zgomot ciudat îl făcu să tresară: sforăia Amphoux. Tocmai era să-l fure iar somnul, când i se păru că aude tronsnind treptele scării. Fără să facă zgomot se dădu jos din pat, se apropie în vârful picioarelor de uşă şi lipi urechea de ea.

Un murmur nedesluşit ajungea până la el. Vrând cu orice chip să ştie ce poate să fie, deschise uşor uşa şi zări jos la

capul scării o lumină. Auzi în acelaşi timp pe Chiriaco zicând în turceşte;

— Au adormit; acum puteţi să vă duceţi. Sunt francezi, vă spun eu că sunt francezi. Falşi-efendi. I-am auzit vorbind în limba lor.

— Şi eu, întări bătrâna. I-am ghicit numaidecât. Credemă că nu ne dai banii degeaba, efendi; au mâncat de peste două medgidii, zău aşa...

— Tacă-ţi gura, babo. Dacă sunt într-adevăr francezi vi se va plăti suma făgăduită, se auzi un glas răstit. Acum aprinde lampa şi pregăteşte de mâncare pentru oameni, ca să fie gata când vom isprăvi.

Marcel Dunot nu mai stătu să asculte. Deşteptă binişor pe Amphoux şi îi spuse în două cuvinte trădarea hangiului.

— Noroc că putem fugi pe fereastră, zise el.

Deschise fereastra, dar se dădu înapoi speriat. Casa era înconjurată de soldaţi călări.

Din fericire, Marcel Dunot era, ceea ce numesc englezii un om hotărât. Pus în faţa primejdiei, nu-şi pierdea timpul în târguri şi vorbe de prisos.

— Te simţi în stare să fugi ori să te lupţi? îl întrebă el pe Amphoux, care venise după el la fereastră.

— Păi...: n-am de ales, şopti marseiezul.

— Atunci să încercăm să fugim.

Marcel ridică un ulcior cu apă şi vărsă jumătate din el peste Amphoux.

— Ce, ai înebunit? făcu Amphoux indignat, scuturându-se.

— Taci, dobitocule, şi nu mai crâcni. Ia acum salteaua şi ţine-o în faţa ta.

— Salteaua? întrebă Amphoux încremenit şi cu dinţii clănţănind.

— Da, şi cât se poate de repede.

— Vrei să sărim pe fereastră?

— Nu. Taci şi fă ce-ţi spun.

Tot vorbind, Marcel se stropise şi el bine cu apă. Luă apoi cutia cu chibrituri de pe ladă şi aprinse lumânarea. Rupse apoi o stinghie de la pat, ridică salteaua, o puse pe cap, apucă lumânarea şi dădu foc saltelei lui Amphoux.

Cocenii uscaţi se aprinseră numaidecât. Marcel aprinse apoi şi salteaua lui şi strigă lui Amphoux.

— Acum ia-te după mine.

Cu mâna stângă împinse înainte salteaua aprinsă, iar cu dreapta învârti deasupra capului stinghia ca pe o măciucă.

Alergă spre uşă, o sparse cu o lovitură de picior şi porni în fugă pe scară. Cum coborî câteva trepte, văzu în faţa lui vreo şase soldaţi turci urcând cu puştile în mână.

Fără să piardă vremea, le aruncă în cap cocenii aprinşi şi se repezi la ei. Turcii, surprinşi, înspăimântaţi, şovăiră o clipă. Atât i-a trebuit lui Marcel. Până să aibă ei timp să se slujească de carabine, Marcel Dunot dădu năvală peste ei. Turcul care venea în frunte căzu grămadă cu ţeasta sfărâmată peste cel din spatele lui. Acesta, orbit de flăcări, nici n-avu când da înapoi; măciuca îl izbi drept în piept.

În clipa aceea, Amphoux, care venea în urma lui Marcel Dunot, aruncă salteaua aprinsă peste ceilalţi soldaţi. Aceştia vrură s-o ia la fugă, însă prea târziu Marcel Dunot îi ajunse, ucise trei dintre ei pe scară, pe al patrulea în cârciumă, tocmai când ducea puşca la ochi.

— Iertare! Iertare signor! strigară două voci tremurătoare.

Marcel Dunot îl văzu pe Chiriaco şi tovarăşa lui în genunchi. Trase două palme zdravene hangiului de-l trânti la pământ, apucă pe babă de păr şi o ridică de jos.

— Şterge-o sus şi să nu te mai văd, că te omor şuieră el printre dinţi.

Zgripţuroaica nu aşteptă să-i mai spună o dată. Păşi peste cadavrele soldaţilor şi pieri. În clipa aceea, uşa care da afară se deschise şi un vlăjgan de ofiţer turc apăru în prag. Cocenii aprinşi împrăştiaţi pe jos îl împiedică să vadă pe cei doi francezi.

— Ei, câine de grec, s-a isprăvit, ori... începu el.

Pumnul ca de oţel al lui Marcel Dunot nu-l lăsă să sfârşească vorba. Turcul se prăbuşi la pământ şi nu se mai mişcă.

— Închide uşa; porunci Marcel Dunot lui Amphoux, apoi se aplecă şi luă revolverul şi cartuşele turcului. Ia şi tu o carabină şi câte gloanţe poţi, îmbracă-te şi înfăşoară-ţi capul cu un turban. Grăbeşte-te, n-avem vreme de pierdut.

În timp ce vorbea, Marcel trăsese pe el mantaua ofiţerului ucis şi, după cum învăţase în Arabia, cât ai clipi îşi înfăşurase capul cu turbanul de lână al turcului.

— Acum, zise regele boxerilor, după ce-l văzu şi pe Amphoux transformat în turc, ieşim binişor pe uşă, ne apropiem de soldaţii care păzesc casa, ucidem doi dintre ei, sărim în spinarea cailor lor şi o ştergem la repezeală. Ai priceput?

— Da.

— Atunci haidem, dar vezi cum faci să nu dai greș.

Marcel deschise ușa.

La lumina lunii îi văzu pe călăreți stând drepți în șa, cu pușca întinsă gata să tragă la prima comandă. La câțiva pași în urma lor un soldat păzea niște cai legați de copacii desfrunziți — erau probabil caii soldaților uciși de tinerii noștri.

Dintr-o singură privire regele boxerilor înțelese ce e de făcut.

— Tu, ia în primire pe cel de colo... îi șopti el lui Amphoux, arătându-i un soldat.

— Las-pe mine: răspunse tot în șoaptă marseilezul.

Încet, fără grabă, se apropiară de soldați.

Aceștia nu băgaseră de seamă substituirea.

Afacerea nu ținu nici zece secunde. Se auziră două detunături și doi din ei se prăbușiră. Marcel Dunot și Amphoux fură într-o clipă în spinarea cailor. Regele boxerilor zbură creierii unuia din soldați, care vroia să tragă, apoi, aplecat peste gâtul calului, începu să izbească animalul cu patul revolverului în cap.

Calul necheză de durere și porni într-o goană nebună. Amphoux, după el. O salvă amestecată cu urlete de furie se auzi în urma lor. Turcii, vreo zece la număr, se luaseră după ei.

Vreme de un ceas, goana nu încetă. Terenul, neted și înghețat, se potrivea de minune la o astfel de cursă. Cei doi francezi, buni călăreți amândoi, știind că n-au a se teme de gloanțele urmăritorilor, se îndreptaseră în șa și sorbeau cu nesaț aerul rece al nopții.

— Merge! Merge! zicea din când în când Amphoux, care uitase de oboseală și de lovitura căpătată în tren.

Marcel se întoarse în șa, ochi și trase de trei ori. Trei soldați turci se prăbușiră, caii lor, speriați sforăiră și se ridicară în două picioare. Cei care veneau în urmă se izbiră de ei. Urmă o învălmășeală care făcu pe turci să mai zăbovească. Uitând de francezi, turcii se luară la ceartă, înjurându-se și ocărându-se.

Marcel îi împăcă împușcând încă doi.

O grindină de gloanțe îi răspunse, dar fără nici un folos pentru turci.

— Bine că i-am mai potolit! zise regele boxerilor râzând.

Cu puşca lui Amphoux în mână, Marcel se întoarse şi văzu că din soldaţii care îi urmăreau nu mai rămăsese decât cinci şi, fiindcă prinseseră frica fugarilor, nu se prea grăbeau să-i ajungă. Tânărul francez doborî încă doi, iar ceilalţi, socotind că au făcut destul, întoarseră caii, fără măcar să le pese de camarazii lor răniţi sau ucişi.

— N-au mai rămas decât trei. Amphoux, hai să-i dăm şi pe ăştia gata, zise Marcel tovarăşului său.

Şi, ca buni călăreţi ce erau, cei doi prieteni începură să-i fugărească ei pe turci. În câteva minute reuşiră să micşoreze distanţa care-i despărţea de soldaţi. Marcel „ochi" trase şi doi se prăbuşiră la pământ. Al treilea ridică mâinile în sus, semn că se predă. Era însă prea târziu! Glonţul îl nimeri drept în frunte şi căzu mort peste gâtul calului.

— Aşa! făcu Marcel mulţumit de sine. Le-am astupat gura ca să nu mai aibă cum ne vorbi de rău. Ţine carabina, Amphoux.

— Acum, încotro ne ducem? întrebă marseilezul întorcându-şi arma.

— Drept înainte, băiatule, până ce vom da de vreun sat ca să rechiziţionăm ceva de mâncat. Pe urmă, vom vedea noi.

La pas, ca să nu-şi obosească prea mult caii şi aşa destul de osteniţi, cei doi prieteni o luară spre răsărit.

Câmpia se întindea în faţa lor cât cuprindeai cu ochii, pustie, mohorâtă şi stearpă. După ce merseră astfel mai toată noaptea, zăriră în depărtare câteva minarete şi, pe măsură ce se apropiau, o mulţime de case joase. Zoriră caii şi ajunseră în curând la marginea oraşului.

Nici un felinar. Întuneric pretutindeni. Totuşi, la lumina lunii, Marcel putu citi pe o tablă bătută în zidul unei clădiri destul de mare următoarele:

Administraţia porturilor şi a farurilor
Oraşul Rodosto
Biroul

— Aşadar, ne aflăm la Rodosto murmură el. Şi Rodosto e un port. Măi Amphoux, ai auzit tu vreodată de Rodosto ăsta?

— Habar n-am, răspunse Amphoux dând din umeri.

— Nu face nimic, o să ştim noi numaidecât fiindcă...

Îşi curmă vorba. La câţiva metri de el, văzură un om scund şi gas, îmbrăcat într-un fel de fustanelă de lână văr-

gată, cu un fes pe cap, ieşind din casă ca să ridice obloanele unei prăvălii.

Marcel se apropie de individ şi-i zise în italieneşte — limbă care se vorbeşte în mai toate porturile Turciei — că ar dori să li se servească imediat câte o ceaşcă de lapte.

În timp ce vorbea, îşi mângâia cu înţeles patul revolverului.

Lăptarul se înclină slugarnic, intră în prăvălie şi se întoarse numaidecât cu două căni de lapte fierbinte.

— Adu-ne şi pâine îi porunci Marcel răstit.

Pâine nu se găsea, dar nişte mămăligă rece pe care drumeţii noştri o înghiţiră cu lăcomie.

Cum isprăviră, lăptarul luă cănile şi intră repede în prăvălie.

— Păcat că n-avem cu ce-i plăti, făcu Marcel cu părere de rău, ducând mâna la punga de piele în care se ţin cartuşele.

Mare îi fu însă mirarea când o deschise şi găsi în ea un portofel mititel cu cinci lire turceşti. Luă una din ele şi o aruncă lăptarului, zicând:

— Opreşte restul

Omul îl privi uluit.

Era, pesemne, întâia oară când un militar turc plătea ce-a mâncat şi tot pentru întâia oară când i se plătea cu o liră un lucru ce făcea doi piaştri.

— Allah să vă răsplătească pe voi şi pe copiii copiilor vostri până în a mia spiţă! zise omul ploconindu-se până la pământ.

Dar drumeţii dăduseră pinteni cailor şi erau deja departe.

Strada cotea la dreapta. După ce dădură colţul, drumeţii zăriră marea. Pe mal, în nişte ţăruşi înfipţi, în nisip, câteva năvoade erau întinse la uscat şi nitel mai departe vreo zece bărci aşezate în rând.

În câteva clipe, cei doi prieteni ajunseră la ţărm. Plaja era pustie. Numai de la o barcă pătrată, ridicată pe o platformă de scânduri străbătea prin fereastră nitică lumină.

— Ia să vedem noi ce e în cocioaba de colo, zise Marcel.

— Am putea fugi cu una din bărcile de colo, răspunse Amphoux. Ar fi mai sigur.

— Nu se poate, n-au nici lopeţi şi nici pânze. Şi apoi, chiar de-ar avea, unde să te duci? Lasă, ştiu eu ce fac. Deocamdată să descălecăm.

Săriră de pe cai şi după ce-i priponiră de câte un ţăruş, se îndreptară spre baraca unde se vedea lumina.

— E o santinelă acolo ... şopti Amphoux.

— Ştiu, am văzut-o şi eu, dar nu face nimic, o iau eu în primire, răspunse Marcel.

Ca să nu fie văzut de cineva, Amphoux se ascunse printre bărcile de pe mal.

— Tu să fii gata când ţi-oi face semn să vii, îi zise încet Marcel.

— N-avea grijă... du-te, răspunse marseiezul.

Cu mâinile în buzunarele mantalei, regele boxerilor se îndreptă agale spre baracă. La câţiva paşi de acolo văzu o corăbioară cu aburi, al cărei coş de aramă sclipea prin întuneric, legănându-se încet pe unde.

Marcel văzuse vasul, dar văzuse în acelaşi timp şi un soldat turc plimbându-se în cerdacul care împrejmuia baraca. Soldatul avea gluga mantalei trasă pe cap, ca să se apere de frig şi ţinea puşca pe umăr.

Ca să pună mâna pe vas, trebuia mai întâi... să scape, şi încă fără gălăgie, de santinelă. Problema i se părea lui Marcel Dunot foarte uşor de rezolvat.

Cu acelaşi pas tărăgănat ... regele boxerilor ajunse în curând la baracă şi zări prin geam, în încăperea luminată de o lampă atârnată în tavan, vreo zece militari turci, soldaţi şi gradaţi, aşezaţi în jurul unui mangal aprins, şi trăgând tacticos din ciubuce. Se credeau probabil în cea mai mare siguranţă. De altminteri, ce li se putea întâmpla pe plaja asta pustie.

Cu riscul de-ar fi văzut, Marcel Dunot trecu încet prin faţa ferestrei. Dar nici unul din turci nu se mişcă.

Porni apoi să ocolească îngustul cerdac. Văzându-l venind, santinela, luându-l pesemne drept un ofiţer de-al lor, făcu „drepţi" şi prezentă arma.

Tot agale, Marcel se îndreptă spre el ca şi când ar fi vrut să-l întrebe ceva, dar, ajuns mai aproape, cu un gest fulgerător ridică braţele şi mâinile lui se strânseră ca un cleşte de fier în jurul gâtului santinelei.

Omul s-ar fi prăbuşit dacă nu l-ar fi ţinut Marcel. Scăpă din mână carabina care căzu fără zgomot peste picioarele tânărului francez. Acesta o aruncă în nisip.

După ce se încredinţă că turcul era numai leşinat, Marcel îl luă în spinare, coborî treptele, şi-l culcă pe fundul bărcii. Pe urmă, îi puse un căluş în gură şi-l legă zdravăn. Ca măsură de prevedere, Marcel se lăsă apoi în mare ca să nu fie silit să

mai treacă pe sub ferestrele barăcii şi se duse la locul unde era pitit Amphoux.

Vino repede după mine, îi zise el.

Fără să-i ceară vreo lămurire, marseiezul intră şi el în apă.

— Brr! făcu el cu dinţii clănţănind, da rece mai e...

Se duseră la vas pe fundul căruia zăcea leşinat soldatul.

— Vezi să nu faci zgomot, şopti Marcel. Cocioaba de colo e plină de lume. Trebuie să dăm foc la cazan şi s-o ştergem până nu răsare soarele.

Binişor, cu mare băgare de seamă, Marcel deschise uşa micului cazan şi găsi înăuntru vreo câteva surcele anume pentru aprins focul. Puse peste ele vreo două lemne din cele aşezate în nişte lăzi de tablă lângă singurul cilindru al maşinii cu aburi şi, când totul fu gata, vru să le dea foc. Văzu însă că chibriturile pe care le avea în buzunar se udaseră.

— Cu ale tale ce e? îl întrebă el cu grai tremurător, pe Amphoux.

— Păi, după baia pe care am făcut-o..., zise marseiezul întinzându-i cutia cu chibrituri îmbibată ca un burete.

— Am păţit-o făcu Marcel necăjit.

— Acum n-avem altceva de făcut decât să spălăm putina cât mai repede, zise Amphoux, păcat! N-ai idee ce mult mi-ar fi plăcut o plimbare cu barca la răsăritul soarelui!

— Stai Ne-a mai rămas un mijloc... şopti regele boxerilor.

Se lasă în genunchi lângă prizonier, şi începu să-l scotocească.

— Am găsit! spuse el, ridicându-se şi învârtind în mână o cutiuţă de metal plină cu chibrituri. Trase unul şi aprinse rămurelele care luară foc imediat.

— După o jumătate de ceas nădăjduiesc că vom fi sub presiune.

— Soarele va răsări înainte! murmură Amphoux îngrijorat.

— Atâta pagubă! făcu Marcel.

— N-am putea, între timp, să încercăm să ne îndepărtăm de ţărm?

— Cu ce? întrebă Marcel. În barcă nu-i decât o singură lopată. Şi apoi, chiar dacă am avea vâsle, tot mai bine rămânem aici, unde suntem mai la adăpost. Cum vom face o sută de metri, vom fi zăriţi şi înhăţaţi.

— E adevărat! spuse marseiezul.

Între timp focul se întețea. Pe coșul mic de aramă se înălțau spre cer nouraşi de fum în care se amestecau scântei foşiatice.

— Ne vor zări, mormăi Amphoux.

— Ei şi... Ia şi tu cangea de colo şi zdrobeşte ţeasta celui dintâi turc care-ţi va ieşi în cale — spuse Marcel, care era ocupat să ungă bielele şi celelalte piese ale minusculei maşini.

Cerul prinse să se lumineze. Mijea de ziuă. Pe ţărm, pescarii îşi făceau apariţia. Desprindeau plasele din cârligele în care erau atârnate şi le azvârleau în luntre.

Uşa corpului de gardă se deschise. Un subofiţer turc se ivi în prag şi strigă:

— Ei! Ahmed

Nici un răspuns. Era probabil numele santinelei doborâte de Marcel Dunot.

— Ei! Ahmed! repetă turcul mai tare.

Aceeaşi tăcere. Atunci, ofiţerul făcu ocolul căsuţei şi ajunse în faţa terasei unde ar fi trebuit să fie santinela.

— Ahmed!...khamzir!... (porcule) urlă el.

Se întrerupse deodată zărind fumul care ieşea pe coşul vaporului.

— Cine e pe corabie? întrebă el. Tu eşti, Hassan?

Cei doi francezi nu răspunseră. Regele boxerilor, însă, îşi scoase pistoalele şi apucă pumnalul.

Turcul se apropia. Marcel Dunot tăia funia care lega corabia de scara de lemn. Vasul nu mai era reţinut acum decât de mâna sa stângă.

— Ahmed nu-i aici? întrebă el.

— Nu! răspunse Marcel.

— Dar cine eşti tu? După câte ştiu eu, Vasr-Efendi n-a dat poruncă să se facă foc la cazane, ia vino-ncoa, să te văd, meştere! Oh! Oh! dar... ăsta-i Ahmed! Ce-o mai fi...

Mai mult nu apucă să spună, căci Marcel Dunot îl şi apucă de picioare şi otomanul se trezi în apă, înainte de a fi putut scoate un strigăt. Fără să-i dea drumul, Marcel îl ţinu câteva minute cu capul în apă. N-avea de gând însă să-l înece, ci numai să-l ameţească puţin. Se gândea tocmai să-l tragă afară, când, mai mulţi soldaţi turci ieşiră din căsuţă strigând. Se auziră câteva detunături; turcii, bănuind cam ce se întâmplă, trăgeau de zor. Un glonte găuri coşul vaporaşului.

— Nu face nimic! murmură Marcel, dând drumul turcului, care se scufundă imediat.

Pe țărm, soldați și pescari dădeau zor să împingă în apă una din luntrele eșuate în nisip.

Marcel Dunot observă mișcarea. Smulse cangea din mâinile lui Amphoux și înfigându-i vârful în nisip împinse corabia spre larg.

— Ai văzut cum am făcut? Ei bine, continuă tu! spuse el întinzând cangea marseiezului.

Gloanțele zburau, în jurul vaporașului care se găsea numai la vreo cincizeci de metri de țărm. Noroc că turcii erau țintași proști.

În vreme ce Amphoux se trudea să îndepărteze ambarcațiunea de mal, Marcel Dunot îndesa cazanul cu bușteni. Acul manometrului arăta o presiune ce creștea.

Turcii de pe țărm izbutiseră să împingă în apă una din bărci. Cu puștile la spate, se îmbarcau în grabă, în vreme ce alții alergau încredințați că-i vor ajunge curând pe fugari. Căci, cu toate sforțările lui Amphoux, corabia lor abia se mișca.

Marcel deschise robinetele cilindrului și, cu băgare de seamă întoarse unul, ca să pătrundă aburul. Mașina începu să uruie; două lovituri înăbușite zguduiră cilindrul, biela coborî încetișor, apoi se ridică, în vreme ce în spatele vaporașului apa începu să se tulbure.

— Ia-ți înapoi cangea! spuse Marcel tovarășului său, îndreptându-se spre cârmă.

Corabia lua viteză. Turcii, din barca pe care se îmbarcaseră, izbucniră în răcnete de furie. Își descărcară puștile și gloanțele lor împroșcară apa în jurul vaporașului. Și, tot urlând, se înverșunau să vâslească, nădăjduind să ajungă corabia fugarilor.

Dar erau departe să-și atingă ținta. Corabia pe care se aflau cei doi francezi luă viteză și, după câteva minute, fu în afara bătăii focurilor inamice.

— Dă-i presiune! Cât mai multă presiune! strigă Marcel tovarășului său. N-a sosit încă momentul să încetinim viteza.

— Fi pe pace! răspunse marseiezul, împingând butucii pe gura cuptorului.

Presiunea creștea văzând cu ochii. În curând fugarii îi pierdură din vedere pe urmăritori.

Se făcuse ziuă. Globul de aur al soarelui ilumina Marea Marmara, netedă și strălucitoare ca un lac de opal. Colinele

Traciei apăreau violete pe fondul albăstrui al cerului. Vântul încetase, dar frigul dăinuia încă.

— Încotro mergem? întrebă Amphoux, fără să-şi ia ochii de la maşină.

— La Constantinopol, răspunse Marcel. Unde vei fi vrând să ne ducem? Numai la Constantinopol vom putea găsi mijlocul să ne reîntoarcem în Franţa.

— E departe?

— Îşi voi spune când vom fi acolo, răspunse Marcel Dunot, foarte serios.

În tot timpul zilei, vaporaşul îşi continuă drumul pe marea liniştită. Cei doi prieteni îşi puseră hainele la uscat la focul cazanului şi acum nu mai simţeau frigul; în schimb foamea le cam dădea de gândit. Se consolau fumând.

Cam pe la patru după-amiază, Marcel zări, spre nord-est un grup de insuliţe pe care le recunoscu imediat; erau insulele Principilor. Datorită studiilor făcute în timpul odihnei forţate de la Berbera, Marcel se specializase oarecum în geografie.

— Suntem aproape de San-Stefano, îi spuse el lui Amphoux; după trei sau patru ceasuri, cel mult, vom acosta la Constantinopol.

— Încă trei ceasuri? În cazul acesta, va trebui să tragem la mal să facem rost de lemne, căci nu mai avem decât pentru vreun ceas! răspunse Amphoux.

— Ai căutat bine?

— Cred şi eu!

Marcel Dunot rămase o clipă pe gânduri.

— Vom face escală pe una din insulele de colo, zise el în cele din urmă. E mai sigur aşa, decât să ne îndreptăm spre coastă, unde fuga noastră a fost, probabil, semnalată. Tu rămâi pe bord. Eu voi coborî după lemne. Vorbesc destul de binişor arăbeşte şi-mi va fi uşor să fac rost.

— Şi dacă, în timpul acesta, ne ajung ceilalţi?.. Avem prizonierul aici...

— Ascunde-l şi tu sub o pânză. Nu-i mare lucru!

— Bine!

Soarele se lăsa la orizont. Un vântuleţ îngheţat încreţea pânza întunecată a apei. Dintr-o dată, soarele dispăru îndărătul munţilor. Se făcu întuneric, Insula spre care Marcel îşi îndrepta vaporaşul era acum aproape. Încă trei sute de metri şi ajungeau. Regele boxerilor făcu o manevră iscusită,

pentru a găsi un loc potrivit de acostare. Dădu în sfârșit, de un loc retras, între două stânci înalte.

— Am găsit ce-mi trebuia, spuse el.

Între timp noaptea se lăsase de-a binelea. Corabia era doar la o sută de metri de țărm când marseilezul, privind spre insuliță, spuse:

— Nu prea sunt copaci pe acolo, dar văd o vilă elegantă...

— O văd și eu, zise Marcel. Nădăjduiesc chiar să găsesc cărbuni.

Într-adevăr, cocoțată pe unul din cele două platouri care dominau plaja, o clădire elegantă își înălța silueta. Majoritatea ferestrelor erau luminate. Judecând după înfățișare, vila trebuia să fie locuința vreunui turc avut. Avea fațada plată și de ambele laturi două aripi împodobite cu coloane de marmură.

— M-aș mulțumi cu bordeiul ăsta, dacă ar fi să-mi petrec vara aici, spuse Amphoux.

— Tacă-ți gura! îi răspunse Marcel.

Corabia se afla acum doar la câțiva metri de țărm.

— Stop! comanda regele boxerilor.

Aproape în aceeași clipă vaporașul se înțepeni ușor în nisip.

— Rămâi la bord, spuse Marcel Dunot tovarășului său. Dacă până într-un ceas nu-s îndărăt, să știi că-s mort sau prizonier. În cazul acesta, fă și tu ce vrei.

— Ei, jupâne Marcel, astea-s vorbe de clacă! Vin și eu cu tine...

— Dar corabia în seama cui rămâne?

— Dacă nu vine nimeni, n-are ce să i se întâmple. Dacă vin turcii, atunci nici eu nu-s în stare să fac ceva.

— Haide atunci, spuse Marcel, convins de raționamentul marseiezului.

Cei doi prieteni săriră pe țărm. Pe tăcute, se îndreptară spre o potecă ce șerpuia de-a lungul râpei din spatele elegantei clădiri.

Deodată însă, Marcel Dunot, care o luase înainte, se opri locului și, întinzând brațul îl sili pe Amphoux să se oprească și el.

— Ce s-a întâmplat? murmură marseiezul mirat.

— Ține-ți gura că altfel suntem pierduți? răspunse în șoaptă regele boxerilor.

Amphoux nu mai avu nevoie să ceară explicații căci, întorcând capul, zări printre copacii de pe marginea șoselei

silueta unui soldat turc. Stătea cu mâinile sprijinite pe arma a cărei baionetă arunca sclipiri în noapte.

Aplecându-se, către tovarășul său, Marcel îi șopti:

— Nici o mișcare! Lasă totul în seama mea.

Și, fără multă vorbă, se lăsă în genunchi și se îndreptă în patru labe spre turc. Acesta, nu bănuia nimic. Când ajunse la vreo doi metri de santinelă, Marcel se ridică brusc și, dintr-o săritură, se năpusti asupra ei și-i implântă pumnalul în inimă. Omul se prăbuși la pământ, fără să scoată un sunet.

Marcel Dunot se duse să-și regăsească prietenul, când, o piatră se rostogoli pe povârnișul stâncos la câțiva metri de el. Regele boxerilor își ridică privirea și tresări speriat zărind la vreo sută de metri trei indivizi îmbrăcați cu mantale cenușii, pe cap cu coifuri ascuțite, ale căror vârfuri aurite reflectau lumina stelelor.

Erau ofițeri prusaci... Coborau agale poteca și sunetul vocilor lor aspre ajungea până la urechea lui Marcel.

Trebuia luată o hotărâre. Marcel Dunot fără să piardă vremea, ridică trupul santinelei ucise și-l ascunse într-un tufiș. Apoi, ajungând la locul unde-l lăsase pe Amphoux, îi dădu acestuia fesul și pușca luate de la cel omorât.

— Fă-te santinelă la repezeală și să nu crâcnești, îi spuse el în șoaptă. Vin boșii! St! Nici o vorbă!

Stupefiat, Amphoux n-avu încotro și ascultă de ordinele lui Marcel, așezându-se în locul pe care-l ocupase sentinela cu câteva clipe înainte.

Nemții se apropiau. Nu erau trei, ci șapte; căci un al doilea grup, pe care Marcel Dunot nu-l văzuse, îi urma.

Crezându-se în siguranță, vorbeau cu glas tare, în nemțește. Și, pe măsură ce se apropiau, cuvintele lor deveneau din ce în ce mai clare.

Cu pumnalul strâns în mână, Marcel Dunot se ascunse între două stânci și așteptă desfășurarea evenimentelor. Nu trecu mult și putu să audă lămurit ce vorbeau nemții.

— Ah! ce seară minunată, scumpul meu von der Putz! Am mâncat atâta, încât plimbarea asta îmi prieșe cât se poate de bine.

— Și eu, dragă generale! Fazanii aceia erau colosal de buni. Cred c-am mâncat vreo două duzini.

— Nici eu nu m-am lăsat mai prejos, Freiherr von Blottwein! Și nici șampania nu era de disprețuit. Gaber-Pașa ăsta are pivnița destul de bine garnisită.

— Ei, dar asta nu-i nimic pe lângă pivniţele din Reims, unde am fost în vara asta. Am expediat nevesti-mi o sută douăzeci de lăzi; din nefericire, n-au ajuns la destinaţie.

— Probabil că le-au dibuit francezii!

— Asta nu — dar le-au băut bavarezii!

— Nu mai există oameni cinstiţi, orice ai spune! Dar, a propos, ce-i cu Bella Paduana?

— E cât se poate de bine, dragă Blottwein! Dar vom vorbi noi îndată şi de asta... Îmi dai voie să-ţi ofer o ţigară ... e ceva special; le-am rechiziţionat în Belgia!

— Mulţumesc! Ah! Ne sacrificăm aici. Nu-i altceva de făcut decât...

Marcel nu auzi mai mult. Nemţii trecură pe lângă el şi pe lângă Amphoux.

Regele boxerilor mai aşteptă câteva clipe şi, când grupul ofiţerilor dispăru la o cotitură, se apropie de Amphoux:

— Sunt prusaci, spuse marseiezul. Vorbesc de o „frumoasă Paduană", asta trebuie să fie vreo spioană italiană.

— Se prea poate! Din cele ce-am auzit, nemţii ăştia locuiesc în vila de colo, care aparţine unuia Gaber-Paşa. Dacă vrei, am putea merge să vedem cam ce învârtesc onorabilii.

— De acord! Să mergem!

— Urmează-mă şi bagă bine de seamă cum umbli ca să nu faci zgomot.

— N avea nici o grijă, maestre Dunot. Am făcut armata la cavalerie şi nu sunt atât de tont cum crezi.

— Nu te supăra, dragă, căci n-avem timp de aşa ceva.

Timp de o jumătate de ceas, cei doi prieteni urcară poteca îngustă.

Înaintea lor erau copaci de toate soiurile foarte îngrijiţi, care mărgineau peluze şi desişuri de mimoze. Ceva mai departe, silueta întunecată a vilei se profila pe cerul de catifea albastră. Un peron larg, de marmură, cuprindea aproape întreaga faţadă.

— Să intrăm! spuse Marcel. Eu... sunt un ofiţer turc. Tu... eşti ordonanţa mea. Atârnă-ţi arma în vreun copac şi urmează-mă, grav şi respectuos, ca o ordonanţă veritabilă.

— Am înţeles, domnule general, să trăiţi! răspunse Amphoux cu gravitate.

Drept, ţeapăn, impozant, Marcel Dunot urcă spre terasa de marmură. Cele şase ferestre care răspundeau pe terasă erau toate luminate. Marcel se apropie de una din ele şi o

deschise. Primul lucru ce-l zări fu o matahală de soldat neamț care, când îl văzu luă poziție de drepți!

Luându-și rolul în serios, Marcel abia dacă răspunse la salut.

Cei doi prieteni se găseau într-o anticameră vastă, mobilată cu un lux orbitor. Patru uși dădeau în această încăpere.

Ca să nu dea de bănuit prin necunoașterea topografiei locului, Marcel merse la întâmplare, spre una din uși. O deschise și zări un salonaș luminat de un candelabru uriaș.

Cocoțat pe un cufăr înalt din cedru sculptat, un plutonier neamț citea cu atenție un ziar.

Auzind ușa deschizându-se, se ridică și merse spre noul venit. Marcel Dunot, liniștit, se dădu în lături făcând loc lui Amphoux care, la un semn al generalului său, închise ușa.

— Am onoarea să atrag atenția domnului căpitan — începu neamțul, salutând — că, din ordinul Excelenței Sale, colonelul-general von der Putz, este strict interzisă intrarea aici.

Marcel Dunot zâmbi. În același timp, însă, cu repeziciunea unui tigru, el apucă cu mâna stângă pe neamț, de guler, în vreme ce cu dreapta îi zdrobi dintr-o singură lovitură fălcile. Teutonul căzu țeapăn pe covor.

— A murit! murmură Amphoux, care se și aplecase deasupra lui. Asta zic și eu lovitură!

— Aș! mai nimica! Când poți dispune în voie de mâinile tale, asta-i fleac! Dar să nu stăm locului, dragul meu. Te pomenești că vine cineva. Și nu vreau să-mi pierd vremea degeaba pe aici. Trebuie să fie lucruri interesante, de vreme ce au pus un plutonier neamț să interzică intarea în camera asta. Ia deschide cufărul!

— Vrei să-l vâri pe neamț înăuntru?

— Își voi răspunde altădată. Hai, grăbește-te!

Cu o sforțare uriașă, Amphoux, urni capacul cufărului de cedru. Acesta era gol. Marcel apucă pe neamț de guler și de centirom și-l îndesă înăuntru.

— Închide! îi spuse apoi marseiezului.

Amphoux execută ordinul. Regele boxerilor se îndreptă spre ușa opusă celei pe unde intrase și, fără să stea o clipă la îndoială, o deschise.

Se opri în prag, stupefiat, zărind o imensă sală dreptunghiulară, înaltă de vreo opt metri, luminată de trei candelabre de aramă, adevărate dantelării metalice, de o execuție ireproșabilă. Fiecare din ele era împodobită cu globuri de

sticlă multicoloră, gravate și aurite, conținând câte o lampă cu ulei.

În fața celor trei ferestre acoperite cu perdele de mătase, se aflau două cămine uriașe din marmură. Într-unul din ele ardeau câteva trunchiuri de copac, sprijinite de grătare enorme din fier forjat. Jăratecul răspândea un parfum nespus de plăcut.

În mijlocul vastei încăperi se afla o masă lungă acoperită cu un covor de Karamania cenușiu cu roșu. În jurul mesei, erau răspândite douăsprezece scaune. În fața fiecăruia se afla un bloc cu hârtie legat în marochin și o călimară de argint cu toate accesoriile necesare scrisului.

— Am aflat! Boșii și Turcii se pregătesc să țină un congres, murmură Marcel Dunot.

— Mi-ar plăcea să asistăm și noi, răspunse Amphoux.

— N-ar fi rău. Dacă am găsi vreun mijloc să ne ascundem în căminul în care nu s-a făcut foc, ar fi minunat. Mă duc să văd. Dacă nu va trebui să plecăm...

Mergând în vârful picioarelor, Marcel se apropie de soba cu pricina și își făcu loc înăuntru. Coșul construit din cărămizi, era destul de larg pentru ca un om să se poată pitula într-însul.

— Merge! spuse Marcel Dunot. Nu e prea confortabil, dar voi auzi. Și asta-i principalul. Ia treci tu întâi, Amphoux Eu voi veni după tine.

— Iaca trec, răspunse marseiezul care se și făcu nevăzut pe gura sobei. Marcel îl urmă.

De bine de rău, cei doi francezi se aciuară în cămin și se puseră pe așteptat.

Răbdarea le fu pusă la grea încercare, căci minutele se scurgeau fără să se audă cel mai mic zgomot.

Cât timp trecuse oare?

Nu-și puteau da seama! Simțeau cum înțepenesc, încetul cu încetul. Mușchii îi dureau cumplit. Și, în plus, cu toată vecinătatea coșului celui de-al doilea cămin, frigul ce pătrundea de afară îi înghețа.

— Nu mai pot! murmură Amphoux. Și după cât se pare n-are de gând să vină nimeni. Am face mai bine să.

— Gura! Iată-i că vin! șopti Marcel.

Într-adevăr ușa se deschise. Un bărbat uriaș, îmbrăcat în negru, cu fes pe cap, intră ca o furtună în sală. Atunci o privire asupra bloc-notesurilor de pe masă, le alinie și dispăru apoi tot atât de repede precum intrase.

Timp de cinci minute dormi iar liniștea, spre marea dezamăgire a celor doi francezi.

Apoi ușa se deschise din nou și doi câte doi, păsind încet și cu demnitate, ofițerii nemți pe care Marcel îi zărise pe poteca dintre stânci își făcură aparițiа, urmați de câțiva generali turci în mare ținută.

Unul din ei, un omuleț cu înfățișare vicleană, spuse în franțuzește.

— Binevoiți a lua loc, domnilor...

Nimeni nu-i răspunse. Se așezară în jurul mesei, cu excepția omulețului, care merse să se asigure dacă ușa e bine închisă, apoi reveni și luă loc alături de ceilalți.

— Declar ședința deschisă, domnilor! spuse el. Cu inima plină de bucurie reînnoiesc urările mele de bun venit nobilei misiuni compusă din cei mai iluștri generali, pe care împăratul Germaniei și protectorul Islamului a binevoit să ni-i trimită.

— Datorită sfaturilor lor înțelepte, datorită vitejiei neîmblânziților noștri soldați precum și a veneraților noștri imami — oratorul se întoarse spre cei patru care păreau a nici nu fi înțeles — victoria noastră este sigură.

Consider drept cea mai mare fericire a vieții mele aceea de a fi găzduit atâtea personalități ilustre. Lăudat fie Dumnezeu și Mahomed.

Ofițerii germani se înclinară. Turcii aplaudară. Oratorul își reluă locul pe scaun. Atunci se ridică o matahală de neamț, cu capul pătrat și favoriți până sub bărbie, își sprijini de masă mâinile-i enorme și păroase și începu cu voce răgușită:

— Herren... Messieurs! Nu prea vorbesc franțuzește... e o limbă plicticoasă. Dar, deoarece dumneavoastră nu vorbiți germana, iar eu nu vorbesc turcește, n-am încotro și trebuie să mă servesc de limba aceasta. Mulțumesc generalului Gaber-Pașa pentru cuvintele rostite. Ne simțim foarte bine în casa lui, la adăpost de orice indiscreție, mai bine chiar decât la Constantinopol. Dar, nu pentru a ne complimenta reciproc ne-am adunat aici.

Generale Gaber-Pașa, ascultă ce am să-ți comunic: Bella Paduana trebuie să fi plecat acum din Otranto cu destinația Smirna, sau alt port de pe coasta Asiei, pe care i-l vom indica, pentru ca să se ferească de crucișătoarele franco-engleze. Vaporul acesta duce cu sine câteva aeroplane demontate și torpile... Pe de altă parte, un alt vapor, mult mai mare și

care poate trece pe oriunde, deşi nu este submarin, va sosi la Constantinopol cu o încărcătură de tunuri şi muniţii.

Dar nu numai atât! Poimâine vor sosi la Adrianopole 120 de ofiţeri germani... Acelaşi tren va aduce mitraliere, model nou, ascunse în rezervoarele de gaz ale vagoanelor. Şi vor mai urma alte trenuri.

Iată, pentru început ce va face pentru Turcia, Majestatea sa Hadji Mohamed Ghilun, protectorul Islamului.

Se auziră murmure de aprobare.

— Dar asta nu-i totul, reluă neamţul, după o scurtă pauză; în bagajele noastre am adus o substanţă care...

Teutonul se întrerupse, tuşi o dată tare şi mormăi:

— Nu prea e cald la voi, generale Gaber-Paşa.

— Scuzaţi, vă rog, Excelenţă! spuse omuleţul cu figura vicleană; voi da ordin să se aprindă focul şi în cealaltă sobă... Porcul de intendent a trecut cu vederea!

Spunând acestea, Gaber-Paşa apăsă pe butonul unei sonerii electrice.

Marcel Dunot şi Amphoux nu pierduseră nici o vorbă din ce se discutase. O spaimă de moarte îl cuprinse auzind pe generalul Gaber-Paşa că va pune să se dea foc în soba în care se ascunseseră.

Trebuiau să dispară, să dispară cât mai iute, dacă nu voiau să fie arşi de vii.

Marcel făcu un semn cu piciorul tovarăşului său ca să-i atragă atenţia, şi-i spuse încetişor:

— Urcă! Urcă repede! Trebuie să ieşim pe acoperiş.

Amphoux nu răspunse, dar începu imediat să se cătere de-a lungul peretelui coşului. Marcel îl imită.

Dar, după ce urcă cam vreo şase metri, Amphoux se opri deodată şi scoase un strigăt înăbuşit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă regele boxerilor.

— Un grătar înfipt în coş.. Mi-am spart capul... nu se poate trece.

Marcel Dunot scrâşni din dinţi.

Încearcă să-l smulgi..... Poate că nu-i atât de solid înfipt.

— Am încercat... dar nu-i nimic de făcut. Zăbrelele sunt groase ca braţul.....

Marcel nu răspunse. Dedesubt auzea zgomotul produs de aşezarea butucilor pe grătarul sobei, în vreme ce sărmanul Amphoux se războia în zadar cu barele de fier care închideau ieşirea din coş.

Se auziră pârâituri. Un nor de fum îi învălui pe cei doi prieteni. Amphoux dădu drumul unui strănut în lege care din fericire se pierdu în zgomotul produs de pârâiturile lemnelor din sobă.

— Ne prăjim, Marcel, făcu marseiezul.

— Să coborâm! răspunse scurt regele boxerilor.

Era singura scăpare. Situaţia devenea insuportabilă. Fumul din ce în ce mai des, începu să cuprindă tot coşul, Bieţii tineri nici nu puteau deschide ochii.

Marcel Dunot, spumegând de furie, se lăsă în jos mai mult rostogolindu-se.

De la o înălţime de trei metri, sufocat, cu pielea arsă el căzu în mijlocul butucilor aprinşi, se ridică într-o clipă şi negru de fum, cu ochii strălucitori, pumnalul ridicat, înfiorător la vedere, se năpusti asupra celor doi soldaţi turci ocupaţi cu focul. Culcă pe unul la pământ dintr-o singură lovitură, în timp ce tovarăşul său, îngrozit, fugea spre uşă.

În aceeaşi clipă, Amphoux apăru şi el deasupra jăratecului şi sărind peste lemnele în flăcări, cu revolverul în mână se alătură lui Marcel.

Dintr-o singură mişcare, nemţii şi turcii săriră de la locurile lor. Cei şapte teutoni îşi îndreptară revolverele asupra francezilor.

— Predaţi-vă, sau sunteţi morţi! tună, în nemţeşte unul.

— Da, predaţi-vă, repetă Gaber-Paşa, în turceşte.

Fără să ţină seama de somaţie, Marcel şi Amphoux, consultându-se dintr-o privire, erau gata să se năpustească asupra inamicilor, când, uşa dinspre sală se deschise şi doisprezece soldaţi turci, înarmaţi până-n dinţi, îşi făcură apariţia.

Soldaţii turci formară un semicerc şi se apropiară încet de cei doi francezi.

— Înainte! strigă deodată Marcel.

Zvârli pumnalul în ţeasta turcului din faţa sa, se aplecă pentru a îndepărta lovitura de baionetă pe care acesta i-o pregătea şi, smulgându-i arma din mână, ridică braţul şi repezi patul puştii în ţeasta otomanului, care se prăbuşi neînsufleţit.

Smulse apoi baionetele care se îndreptau ameninţătoare spre el şi le împlântă, pe rând, în trupurile a trei soldaţi. Ceilalţi se dădură înapoi, urlând. Se pregătea să-şi continue opera când auzi deodată:

— Ajutor, Marcel!

Se întoarse şi văzu pe Amphoux, care, după ce ucisese un turc, lunecase şi căzuse la pământ. Doi soldaţi îl ţineau strâns şi unul din generalii nemţi îi lipise revolverul de tâmplă. Marcel Dunot se pregătea să vină în ajutor tovarăşului său, dar teutonul urlă:

— Înapoi, sau prietenul tă e mort!

Ameninţ rea era într-adevăr serioasă: la cea mai mică mişcare a lui Marcel, neamţul n-avea decât să apese pe trăgaci şi Amphoux era mort.

Fără un cuvânt, regele boxerilor aruncă puşca şi încrucişă braţele. În aceeaşi clipă fiii lui Alah, recăpătându-şi curajul, săriră asupra lui. Dar pumnul lui Dunot sfărâmă falca unuia şi atunci ceilalţi se dădură înapoi îngroziţi.

— Admit să fiu legat, dar să nu fiu lovit! spuse el.

— Sus mâinile! îi strigă unul din ofiţerii nemţi, îndreptând revolverul spre el.

Marcel Dunot se supuse. Fu legat fedeleş. În timpul acesta, Amphoux avea aceeaşi soartă.

— Să fie culcaţi pe masă! porunci generalul Gaber-Paşa.

Patru soldaţi turci se năpustiră asupra lor, îi înşfăcară şi-i întinseră unul lângă altul pe covorul de Karamania care acoperea masa.

— Sunt spioni francezi! declară unul din nemţi.

— Desigur, scumpul meu general! făcu un altul. Probabil că plutonierul Schenker, care a dispărut, i-a introdus aici.

— Trebuie să-i interogăm! mormăi neamţul cel gras, care anunţase lui Gaber-Paşa apropiata sosire a ajutoarelor germane.

— Cine sunteţi, canaliilor? mârâi el aplecându-se peste prizonieri. De unde aţi luat uniforme turceşti?

Cei doi francezi nu răspunseră.

— Nu auziţi? Unde este complicele vostru, Feldwebelul Schenker?

— Păzeşte oile în lună! declară Marcel Dunot.

Neamţul părea a nu fi înţeles bine.

— Care oi? Ce fel de oi? întrebă el.

— Oile Regelui Egiptului.

Neamţul îşi dădu seama că prizonierul îşi bate joc de el.

— Nu putem scoate nimic de la banditii aştia, spuse el, adresându-se celorlalţi.

— Am putea să le frigem puţin tălpile, propuse un altul, cu un zâmbet sinistru.

— Asta ar însemna timp pierdut; avem ceva mai bun de făcut, declară generalul Gaber-Paşa. Dacă mizerabilii aceştia se încăpăţânează în mutismul lor, îi vom amuţi pentru vecie cum am făcut cu condamnaţii ultimului comitet al Clubului.

— Aţi auzit, spioni infami ce sunteţi? Dacă nu răspundeţi la întrebările noastre, veţi fi vârâţi în saci şi aruncaţi de vii în Marea Marmara, unde veţi fi în tovărăşia altor trădători ca voi.

— Dar ţie, ce ţi se va face, maimuţoi tâmpit? sări Amphoux deodată.

— Canalii! Câini! Hoţi! Trădători! Asasini! urlă turcul, ieşit din fire. Şacali blestemaţi! Veţi crăpa!

— Linişteşte-te, generale! îl întrerupse unul din nemţi, al cărui pântec enorm tresălta din cauza râsului pe care abia şi-l putea reţine. Linişteşte-te! insultele păcătosului ăsta nu te ating. Deoarece refuză să răspundă întrebărilor noastre, vom face o anchetă şi vom şti să dăm de rostul maşinaţiunilor lor. Desigur că au venit de la Constantinopol, trimişi de duşmanii noştri. Dar ştim noi ce avem de făcut! Duceţi-i de aici şi să ne continuăm lucrul!

— Da... da! îi vom transporta...da...da!...

— Şi transportaţi şi pe morţi şi pe răniţi! adăugă neamţul.

Gaber-Paşa dădu din cap afirmativ.

— Îi veţi duce în cazematele fortului nr. 2! porunci el soldaţilor care stăteau nemişcaţi în pragul uşii. Să fie supravegheaţi cu cea mai mare băgare de seamă. Voi merge personal să mă încredinţez de executarea ordinelor.

— Plecaţi acum şi trimiteţi oameni să-i ridice pe camarazii voştri căzuţi!

— Ar fi bine să facem cercetări pe insulă, generale! spuse un alt neamţ. Şi chiar în palat, mizerabilii ăştia trebuie să aibă complici.

— Voi da ordinele necesare! spuse Gaber-Paşa, în vreme ce Marcel şi Amphoux erau duşi afară din sala de şedinţe.

Cei doi francezi străbătură astfel salonaşul, apoi holul, unde îi aştepta încă un detaşament de soldaţi, chemat telefonic de Gaber-Paşa, pentru a preîntâmpina eventuale surprize.

— Mica trupă ieşi din palat, străbătu parcul care se întindea faţadei şi apucă pe o potecă pietruită care se lăsa spre mare.

După ce străbătură astfel vreun kilometru, ajunseră la un soi de platformă din piatră, mărginită din toate părţile de movilite de pământ pe care creşteau diferite specii de arbuşti. Printr-o despicătură largă, săpată în stâncă, se zărea marea, în care se oglindea cerul plin de stele.

Deşi era ţinut de către doi soldaţi turci, Marcel Dunot nu se sinchisea prea mult de situaţia incomodă în care se afla şi observa tot ce se petrecea în jurul său.

Turcii îşi urmaseră drumul şi ajunseră în faţa unei deschizături, boltite, săpată în stâncă şi închisă de o poartă de fier, în faţa căreia veghea o santinelă. Şeful trupei schimbă câteva vorbe cu santinela. Individul fluieră o dată uşor. În dosul porţii zăbrelite, îşi făcu apariţia un plutonier. Avea în mână o lanternă pe care o îndreptă spre noii sosiţi. O mică discuţie se angajă între ei şi conducătorul convoiului. Apoi, plutonierul puse lanterna jos, desprinse o cheie enormă pe care o avea agăţată de centură, şi deschise poarta grea de fier.

Cei patru soldaţi care duceau prizonierii trecură pragul. Plutonierul închise uşa în urma lor, îşi atârnă cheia la loc, luă lanterna şi mormăi:

— Urmaţi-mă, câinilor!

„Câinii" se supuseră fără să crâcnească. Cu plutonierul în frunte, ei străbătură coridorul lung săpat în stâncă şi care sfârşea într-o curte mare, hexagonală. În fiecare din cele şase laturi se afla câte un tun de marină pe câte un afet de oţel, cu gura căscată, spre cer. Plutonierul străbătu repede curtea şi ajunse în faţa unei uşi de fier săpată în

centrul uneia din laturile poligonului. O deschise și întorcându-se spre cei patru soldați, le făcu semn să-l urmeze.

Ușa dădea pe o scăriță strâmtă cu trepte de piatră, care se înfigea ca o spirală în stâncă.

Mergând în urma superiorului lor, cei patru soldați coborâră încetișor treptele, izbind pe prizonieri de pereții de stâncă. Marcel Dunot, care număra treptele, constată că sunt douăzeci și șapte, după care mica trupă ajunse într-o încăpere boltită, în care răspundeau douăsprezece chilii săpate în stâncă și închise cu câte o ușiță de fier.

Fără să spună o vorbă, plutonierul deschise două din ele, în care făcu vânt celor doi francezi. Închizând ușile în urma lor, se îndepărtă urmat de cei patru soldați.

După ce rămase câteva clipe nemișcat, ametit puțin de izbitură, Marcel Dunot se ridică și, sprijinit de zid, începu să cugete asupra situației.

În jur era întuneric de nepătruns. Se găsea la patruzeci de metri sub pământ, într-o celulă săpată în stâncă, închisă cu o ușă de oțel, din care nu va ieși decât pentru a fi vârât într-un sac și aruncat de viu în mare. Și era legat atât de strâns, încât funiile îi intrau adânc în carne. Cu toate acestea, nu se credea pierdut încă.

— Amphoux! strigă el după câteva clipe de gândire.

Aștepta în zadar un răspuns. Se vede treaba că acustica lăsa de dorit că nici la al doilea apel nu primi vreun răspuns.

Vrând să-și dea seama de configurația celulei, Marcel făcu ocolul ei târându-se pe burtă și în genunchi ceea ce-i îngădui să constate că avea doi metri pătrați și că solul pietros era presărat cu băltoace de apă rece ca ghiața. Ușa pe care o izbi cu capul pentru a-și da seama de rezistența ei, produse un sunet mat, ca și cum ar fi fost zidită într-un bloc de piatră.

Investigațiile îl convinseră de imposibilitatea oricărei încercări de fugă. Se lipi de pervazul ușii ca să respire mai bine — căci atmosfera celulei era grea și pestilențială — și luă hotărârea să aștepte desfășurarea evenimentelor.

Ceasurile se scurseră unul după altul. Ceasuri lungi, apăsătoare, care păreau veacuri. Începu tocmai să se întrebe dacă turco-germanii nu se răzgândiseră lăsându-l să moară în celulă de foame, când auzi deodată un zgomot înăbușit. Curajul îi reveni într-o clipă. O cheie se răsuci în broască. Ușa grea se deschise și lumina gălbuie a unei lanterne îl sili să închidă ochii. Îi redeschise, însă, aproape imediat și recunoscu în cel ce intrase pe subofițerul care-l adusese acolo. Era însoțit de doi soldați. Fără să scoată o vorbă, soldații îl înhățară pe Marcel de picioare și de umeri și, în vreme ce subofițerul încuia ușa la loc, urcară cu dânsul scăricica de piatră.

După câteva clipe erau iar în curtea hexagonală. Spre marea lui surprindere, Marcel constată că era ziuă și că soarele era spre asfințit. Să fi fost, deci, cam pe la cinci seara. Ceea ce însemna că stătuse închis timp de douăzeci de ore. Fără a se opri, cei trei turci străbătură curtea și pătrunseră într-una din cazematele săpate în stâncă.

Marcel Dunot fu așezat pe lespezile cu care era pardosită curtea. Aproape de el zări vreo șase saci mari de piele care conțineau fiecare câte o ființă omenească, ceea ce se putea deduce din formele ce le aveau. Amphoux se găsea și el, desigur, într-unul din acești saci, căci nu-l văzu nicăieri. Ceva mai departe, alți trei prizonieri, legați ca și el, erau culcați pe jos, așteptându-și rândul.

Regelui boxerilor îi fu dat să asiste la „însăcuirea" lor, — dacă ne putem exprima astfel: unul după altul, fură introduși în câte un sac.

După ce operațiunea fu terminată, veni și rândul lui Marcel. Un soldat îi vârî picioarele prin gura larg căscată a sacului și apoi restul corpului. El nici nu încercase măcar să se împotrivească.

— Adio, Amphoux! strigă el. Curaj!

Un urlet înăbușit, în care recunoscu glasul tovarășului său, îi răspunse.

În curtea hexagonală erau cu totul paisprezece saci de piele. Paisprezece saci conținând fiecare câte o ființă omenească! Când cel din urmă fu introdus, plutonierul, care prezida operația, trase o șuierătură. Soldații din jurul lui apucară câte un sac. Plutonierul, cu o lanternă în mână, — căci se lăsase de-acum noaptea —făcu numărătoarea oamenilor săi și, satisfăcut, apucă pe culoarul care ducea în afara fortului. Ajungând în fața porții zăbrelite, o deschise și ieși, urmat de cei paisprezece soldați; îi orândui pe aceștia în apropierea lui și, după ce schimbă câteva vorbe cu santinela, închise la loc poarta, se așeză pe un bolovan mare și-și aprinse o țigaretă.

Trecură două minute. Pe o potecă care ducea spre fort, apăru un om care ducea de căpăstru un măgăruș înhămat la un soi de căruță pe patru roți.

— Ah! tu ești, Ali, mormăi ofițerul, sculându-se și aruncând țigareta. Ai întârziat, boule!

Căruțașul murmură niște scuze care nu se prea înțelegeau. Fără să-i răspundă subofițerul se întoarse spre soldații care așteptau cu sacii în spinare și le spuse:

— Încărcați sacii în căruță, măgarilor. Repede! Ce mai stați?

Ascultători, turcii își depuseră fiecare sacul în căruță, unul peste altul. Operațiunea era aproape terminată, când auziră zgomote de pași. Plutonierul întoarse capul și ca la comandă, luă o poziție respectuoasă: veneau doi bărbați, unul mărunțel și altul înalt. Erau îmbrăcați în mantale cu nasturi auriți care străluceau în lumina lanternei așezată pe pământ. Cel mărunțel, care purta fes, nu era altul decât generalul Gaber-Pașa. Celălalt, purtând pe cap un coif cu vârf ascuțit, era Von der Pütz — același, care în ajun anunțase lui Gaber-Pașa apropiata sosire a ofițerilor nemți și a muniților.

Cei doi bărbați vorbeau între ei.

— După cum vei vedea de îndată, generale, e ceva foarte curios, — spunea turcul, cu vocea lui pițigăiată. E chiar

poetic... Noi avem un temperament foarte poetic... ce vrei, defectul nostru... Suntem poeți și pace... Nici nu poate exista ceva mai frumos decât o înecare în masă, la lumina lunii, când, — ca în seara aceasta — marea-i liniștită și cerul senin! Apa este atât de limpede încât se poate vedea cum sacii alunecă în adâncuri. Ah, e minunat! Nu lipsește decât muzica...

— Ja! Qui. Marșul funebru, spuse Von-der Pütz, râzând cinic.

— Și, pe măsură ce se aruncă sacii, se pot vedea ceilalți zvârcolindu-se... Tremură de groază păcătoșii, gândindu-se la soarta ce-i așteaptă.

— Fostului sultan, care era un om cu gusturi fine, îi plăceau petrecerile acestea. Iată de ce, scumpul meu general, am ținut să vă ofer plăcerea de a asista la acest spectacol.

Cei doi ajunseră în fața subofițerului care stătea smirnă. Se opriră.

— Sunt toți aici? întrebă Gaber-Pașa, arătând înspre căruță.

— Da, domnule general. Toți paisprezece, cei șapte de săptămâna trecută, cei cinci de Duminică și cei doi de ieri. Am pus să-i vâre în saci în prezența mea...

— Nici unul n-a cerut să facă destăinuiri?

— Nu, domnule general...

— Bine! La drum!

Plutonierul salută, luă lanterna, și, adresându-se celor paisprezece soldați care așteptau aranjați în linie dreaptă, le spuse:

— Înapoiați-vă la cazarmă, șacali imbecili!

Unul după altul, aceștia se îndepărtară.

Subofițerul se duse la căruțaș, și, după ce-l înjură în lege, porunci:

— Dă-i drumul! Inainte marș!

Vizitiul fluieră o dată încetişor. La semnalul acesta, măgarul, începu să-şi mişte picioarele, încet-încet, apucând-o pe un drumeag presărat cu pietre, care şerpuia de-a lungu colinei, sfârşind la ţărmul mării.

La câţiva metri în urma căruţei, mergeau Gaber-Paşa şi Von der Pütz. Vremea era frumoasă, dar rece. Pe cerul negru, stelele sclipeau voioase.

După ce străbătu cam doi kilometri, căruţa ajunse în sfârşit la plaja unui golfuleţ înconjurat din trei părţi, de coline stâncoase. La marginea unui podeţ minuscul era acostat un caiac mare, cu proră.

Aşezaţi pe bănci, doi oameni vorbeau între ei. Erau îmbrăcaţi în costumul obişnuit al luntraşilor de pe Bosfor, cu fes, vestă scurtă, şi pantaloni bufanţi. Zărind căruţa săriră pe podişcă.

Cei doi luntraşi, într-o atitudine umilă, specific orientală stăteau muţi, aşteptând să primească ordine de la Gaber-Paşa.

— Te vom însoţi şi noi astă-seară, Yusuf! spuse acesta. Vei merge încetişor.

— Sunt prea-plecatul servitor al ilustrului Paşă, răspunse cel vizat.

— La drum, deci, porunci Gaber-Paşa.

Imediat, începu transbordarea sub supravegherea subofiţerului. Luna se înălţase pe cer şi dădea mării liniştite înfăţişarea unei pânze imense ţesută din aur şi argint. Cei doi luntraşi apucară sacii şi-i aruncară în caiac. Erau foarte îndemânateci, căci nu trecură nici cinci minute şi cele paisprezece „colete" erau rânduite pe punte.

Plutonierul, care asistase nepăsător la îmbarcarea „mărfii" scoase din buzunar o hârtie şi un creion şi le întinse unuia din cei doi luntraşi: era o foaie de expediţie în toată regula pentru paisprezece saci!

După ce citi în grabă documentul omul iscăli şi-l înapoie plutonierului, care-l puse la loc în buzunar, apoi se retrase

câțiva pași, așteptând ordinele celor doi generali care continuau să vorbească:

— Poți pleca! îi spuse Gaber-Pașa.

Turcul salută și se îndepărtă.

Cei doi generali străbătură podețul și, sărind la bordul caiacului se așezară pe covorul cu care era acoperită una din bănci.

Luntrașii deslegară funiile și caiacul începu să se îndepărteze încetișor de țărm. Curând ieșiră din golf.

Nici o adiere de vânt.

Gaber-Pașa și Von der Pütz, învăluiți în mantalele lor groase, aspirau cu voluptate aerul rece al nopții.

— E o plimbare cu adevărat aleasă, nu-i așa, generale? întrebă turcul.

— Da! Dar ar trebui să luăm cu noi ceva bere și șampanie mormăi teutonul.

— Vom bea la întoarcere, generale! Vă cer scuze că am scăpat din vedere. Dar ne putem, totuși distra. Priviți!

Gaber-Pașa se ridică:

— Alli Tewfick, Ibrahim Mezki, Lufti Abdulah, Abbas Hahim Horeck — ascultați-mă! A sosit clipa când veți fi înecați ca niște câini! Sunteți pe caiac. Peste puțin timp vă vom arunca în mare, unde veți servi drept hrană peștilor! Oh! cât e de rece apa!

Se auzi o rumoare surdă. Nenorocitele victime își țipau ultimele blesteme prin pânza deasă a sacilor.

— În apă! În apă! Ha! ha! cât de frumos e! hohoti turcul. Înecați ca niște câini turbați... Iată răzbunarea mea! Ha! ha! ha!

Și Gaber Pașa, mulțumit de sine, se întoarse către Von der Pütz, care fuma înainte, nepăsător.

Cei doi vâslași încetară să vâslească. Unul din ei se ridică de pe banchetă și, întorcându-se spre Gaber-Pașa, spuse:

— Suntem la loc bun, ilustre Paşă.

— Poţi începe, îi răspunse otomanul.

Luntraşii, fără să rostească o vorbă, scoaseră dintr-un dulăpior paisprezece pietroaie enorme. De fiecare era prinsă o verigă prin care trecea o funie.

Luară unul dintre bolovani şi-l prinseră de unul din cei paisprezece saci, care tresări convulsiv.

— Aţi văzut? S-a mişcat! şuieră Gaber-Paşa cuprins de o veselie sălbatecă. Înainte, băieţi! spuse el apoi celor doi călăi.

Aceştia, nepăsători, apucară sacu prevăzut cu pietroi, îl legănară câtva timp, apoi îl aruncară în apă.

Se auzi un plescăit sonor. Sacul se cufundă în apa neagră şi dispăru.

— Aţi auzit, câinilor? ţipă Gaber-Paşa. Următorul!

Călăii fixaseră de-acum piatra la alt sac. După câtva timp şi acesta se cufundă în apa liniştită. Veni apoi rândul unui al treilea, al patrulea, al cincilea... Şi Gaber-Paşa, în picioare, rânjea şi-şi înjura victimele.

Von der Pütz, impasibil, privea la masacrul acesta fără să clipească, spre marea dezamăgire a prietenului său, care îşi făcuse altfel socotelile.

— Avem zece deja! spuse deodată turcul, ca şi cum îi părea rău că execuţia mergea atât de repede.

— Unsprezece, ilustre Paşă, rectifică unul din luntraşi, pregătindu-se să monteze pietroiul următor.

— Nici n-ai timp să-ţi bei paharul şi s-a şi golit! murmură Gaber-Paşa. Oh! dar...dar...

Fără să prindă de veste cineva, cel de al doisprezecelea sac se sparse, se desfăcu în două. Un om ţâşni din el ca împins de un resort: era Marcel Dunot. Cu pumnii încleştaţi, se repezi asupra luntraşilor. Îi apucă de gulerele vestoanelor şi, cu toată forţa de care dispunea, le ciocni capetele unul de altul. Se auzi o împuşcătură. Marcel Dunot îi lăsă din

mână: aveau craniile sfărâmate — iar unul din ei primise glontele pe care Von der Pütz îl destinase lui Marcel. Dar neamțului nu-i mai rămase timp să trag a doua oară, căci Marcel Dunot, înșfăcând pietroiul pregătit să-l afunde pe el, îl izbi în pîntecele teutonului, care se prăbuși în fundul caiacului.

— Ah! vrei și tu banditule? rânji regele boxerilor, ferindu-se cu îndemânare de pumnalul pe care Gaber-Pașa se pregătea să i-l implânte.

Într-o clipă smulse pumnalul din mână și vârful de oțel se înfipse în pieptul generalului turc. Gaber-Pașa omorât pe loc, căzu pe spate.

Marcel Dunot se aplecă, luă pumnalul și se folosi de el, ca să-și taie legăturile de la glezne. Se eliberă de rămășițele sacului cu care mai era înfășurat, și sări repede pe o bunică.

„Nu mai sunt decât doi" murmură el, zărind ultimii saci.

Despică pe cel care-i veni la îndemână și ajută nenorocitului să iasă afară. Era un om de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat cu o haină de stofă neagră.

— Ah, signor, io sono... începu el.

Marcel, fără să-i dea atenție, despică al doilea sac și scoase un strigăt de bucurie.

— Ah! tu ești, Amphoux!

— Ei, da, eu sunt băiete! făcu marseiezul. Ce te miri așa? Dar, drept să-ți spun, credeam că de data asta m-am curățat.

— Și eu, mărturisi Marcel Dunot. Dar atâta vreme cât există viață, există și speranță.

— Cum ai făcut să...

— Mai târziu! Vom mai vorbi despre asta. Ia aruncă vânatul ăsta în mare! spuse regele boxerilor arătând spre cadavrele luntrașilor, și prepară lopețile.

— Îndată.

— Vă voi ajuta și eu, domnilor, spuse în franțuzește, omul pe care Marcel Dunot îl eliberase înaintea lui Amphoux. Sunt doctorul Alberto Canzani, din Geneva, și prea recunoscătorul vostru servitor.

Regele boxerilor strânse mâna italianului și-i spuse;

— Oricine ar fi făcut la fel în locul meu! În ceea ce privește oferta de a-l ajuta pe Amphoux, nu face să vă deranjați, domnule doctor. Dar dacă țineți cu tot dinadinsul... Eu mă duc să văd ce s-a ales de neamțul ăla.

Amețit fiind de pietroiul pe care-l primise în pântec, teutonul își recăpătase, totuși, cunoștința.

— Mosier... Iartă la mine... iartă la mine... imploră el gâfâind. Nu omorâți la mine. Nu eu a vrut voi înecă... Mizerabilul de Kaper...

— Destul! răcni Marcel. Sus mâinile!

Neamțul ridicase într-adevăr mâinile, dar într-una din ele ținea un revolver. Se auzi o împușcătură. Marcel Dunot, atins de glonte, se clătină și se prăbuși în fundul caiacului.

— Ah! trădătorul! răcni Amphoux, care se întorsese când auzi zgomotul detunăturii.

Pentru a doua oară, revolverul neamțului se descărcă; glontele trecu pe deasupra capului lui Amphoux. Marseiezul, nebun de furie, sări la el, îl izbi cu piciorul și, smulgându-i revolverul din mână, i-l lipi de tâmplă și apăsă pe trăgaci. Von der Pütz căzu fulgerat.

Amphoux se întoarse către Marcel Dunot. Doctorul Alberto Canzani era deja plecat deasupra lui.

— E grav? întrebă marseiezul îngrijorat.

— Salvatorul nostru are un glonte în piept, răspunse Canzani

zind sentința aceasta, AmphouxAu rămase câteva clipe înlemnit de durere și disperare.

În Mongolia ca și în China și în Serbia, pretutindeni, el se obișnuise să-l vadă pe regele boxerilor bătându-și joc de primejdii și făcând față celor mai îndrăznețe situații.

Şi iată că mâna unui neamţ, a fost în stare să-l culce la pământ pe bunul său prieten.

— E mortală rana? întrebă din nou Amphoux, cu voce tremurătoare.

Descoperind rana şi silindu-se pe cât putea s-o panseze cu fîşii rupte din propria cămaşă, dăctorul Canzani răspunse:

— Cred c-a fost atins plămânul. Dar inima n-a fost atinsă din fericire. Sunt două pericole: o hemoragie internă care l-ar sufoca, şi o pleurezie sau o congestie a plămânului din cauza frigului... Ne-ar trebui ceva haine.

Amphoux îşi scoase cămaşa şi o dădu doctorului. Canzani rupse în grabă fâşii din cămaşă şi-i făcură rănitului un pansament solid.

— Hemoragia va înceta, cred, spuse el. Şi apoi, prietenul dumitale este cel mai voinic flăcău pe care l-am întâlnit vreodată.

— Acum să-l lăsăm să se odihnească, spuse italianul.

— În regulă! Dar trebuie s-o luăm din loc. Căci, dacă turcii şi nemţii vor vedea că nu li se întoarce corabia, ne vor urmări şi, dacă dau de noi, apoi să ştii că nu prea ne va merge bine.

— Ai dreptate! murmură italianul.

— Ştii să vâsleşti?

— Aşa, puţintel.

— Atunci e bine. Eu şi cu Marcel plănuiam să ajungem la Constantinopol şi să ne ascundem acolo până vom găsi prilejul să ne întoarcem în Franţa, — când am fost siliţi să ne oprim în această insulă blestemată, unde am fost făcuţi prizonieri. Ce crezi c-ar fi de făcut acum?

— Nici vorbă nu poate fi să mergem la Constantinopol, spuse Canzani. Eu de acolo vin. Turcii, ajutaţi de germani, au organizat un sistem de teroare şi de spionaj cum nu s-a mai văzut. Vom fi imediat arestaţi.

— Aşadar, nu putem merge la Constantinopol, spuse Amphoux. Atunci, ce-i de făcut? Ah! dacă n-ar fi rănit bietul meu prieten, ar fi găsit el o ieşire. N-ai vreo idee, doctore!

— Trebuie să mărturisesc, că situaţia noastră e destul de delicată. Cred că cel mai bun lucru ar fi să încercăm a debarca în vreun port european; să ne ascundem ziua, să mergem noaptea şi să încercăm a trece frontiera bulgară, care nu-i decât la vreo sută de kilometri de marea Marmara.

— Da, cred că ai dreptate, spuse Amphoux. La lucru, deci!

— La dispoziţia dumitale, răspunse Canzani, care se aşeză pe o bancă şi puse mâna pe o lopată.

— O clipă! Mai avem de îndeplinit o mică formalitate! răspunse Amphoux, şi se duse de atârnă câte un bolovan de gâturile lui Gaber-Paşa şi Von der Pütz şi aruncară în apă cadavrele.

„Desigur că nici n-au visat domnii aceştia că bolovanii sunt pentru ei, încheie el. Eşti gata doctore?

— Da.

— Înainte, deci.

Cei doi bărbaţi începură să vâslească.

Două ceasuri fără întrerupere vâsliră din toate puterile fără să schimbe o vorbă între ei. Vremea era liniştită. Spre apus se zăreau colinele din Ceatalgea care se profilau pe cerul înstelat.

— Vom încerca să ajungem pe coasta din Eregli, spuse italianul. Putem ajunge acolo înainte de a se lumina de ziuă. Cunosc bine locurile; e acolo un râuleţ mărginit de trestii şi desişuri de papură, în care ne vom putea ascunde caiacul.

— Dar cu Marcel ce facem?

— Vom face rost de un cal pentru el. Eu sunt italian; Italia nu e în război cu Turcia. Voi vorbi cu consulul

nostru din Adrianopole care-l va lua sub protecţia sa pe domnul Dunot.

— Minunat, declară Amphoux, mulţumit. Dar ia spune-mi, te rog, Eregli e departe de Rodosto?

— Nu prea... Sunt doar douăzeci de kilometri între aceste două oraşe. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că eu şi Dunot, cam suntem cunoscuţi la Rodosto. Ne-am refugiat pe un vapor ducând cu noi un turc, după ce am înecat un altul. În consecinţă, dacă vor da de noi, înţelegi dumneata. Cred că am putea debarca ceva mai departe; ar fi mai sănătos...

— Din nenorocire, n-avem de ales! spuse Çanzani şi se ridică deodată. Ia te uită! Suntem urmăriţi.

— Unde? întrebă Amphoux, speriat.

Braţul întins al medicului îi răspunse. Dinspre nord, un torpilor cu două coşuri înainta cu toată viteza.

Era ca la vreo milă de ei şi razele lunii, care îl luminau din plin, îngăduiau celor doi fugari să deosebească siluetele câtorva ofiţeri turci care reperau caiacul cu ochianele lor enorme.

— Cum de nu i-am văzut până acum! spuse Amphoux, îngrijorat de această descoperire neaşteptată.

— Totuna ar fi fost. Doar merg mai repede ca noi, spuse italianul. Şi în cele din urmă, tot ne vor ajunge.

— Asta s-o crezi dumneata! Mii de draci! Pune mâna pe lopeţi şi dă-i fără încetare. Aşa, nu le cădem noi în labă, n-ai grijă.

Medicul italian înălţă din umeri. Se aşeză la loc pe banchetă şi începu să vâslească din toate puterile.

Dar torpilorul era acum doar la cinci sute de metri de caiac. Şi cu toate sforţările fugarilor, în curând el fu la trei sute numai.

— Nu te lăsa! Dă-i înainte! răcnea Amphoux care vâslea ca turbat.

— Asta şi fac! răspunse Canzani, resemnat.

O lovitură de tun îi acoperi glasul. Torpilorul îşi oprise maşinile şi marinarii lăsau la apă o barcă.

— Ce e... ce s-a întâmplat, murmură o voce slabă.

Era Marcel Dunot, pe care bubuitura îl readuse în simţiri. Încercă să se ridice, dar un geamăt surd îi muri pe buze.

— Un torpilor nemţesc... ba nu e turcesc, ne urmăreşte. Dar mai bine ne lăsăm ucişi decât prinşi.

— Ai dreptate, Amphoux, murmură regele boxerilor.

— Aha! au lăsat o barcă la apă ca să ne ajungă. N-au decât să poftească!

— O balenieră pe care se aflau opt marinari şi un ofiţer se desprinse de vas şi înainta spre caiac, pe care-l ajunse în cele din urmă.

Predaţi-vă, urlă în franţuzeşte ofiţerul turc care stătea în picioare la pupa balenierei.

— Mai vezi de alţii, câine spurcat! îi răspunse Amphoux.

Turcul, furios că fusese insultat, dădu un ordin scurt marinarilor săi. Răsunară două împuşcături şi gloanţele şuierară pe la urechile celor de pe caiac.

— Amphoux! murmură Marcel Dunot.

— Ce este?

— Nu-i lăsa să ne prindă. Dacă totuşi se va întâmpla, jură-mi că mă vei ucide... Uite, e un pumnal aici... lângă mine! E al lui Gaber-Paşa. Ia-l şi fă cu el ce ştii. Dar jură-mi că nu mă vei lăsa în mâinile acestor bandiţi. Jură, Amphoux!

— Dunot, eu... bâlbâi marseiezul, sufocat de emoţie.

— Ţi-am salvat viaţa de atâtea ori, Amphoux! Adu-ţi aminte de asta! Îmi datorezi şi tu ceva în schimb. Dacă aş fi în putere, nu ţi-aş cere asta! Jură!

— Da, jur!... Ah!

O nouă salvă răsună. Albert Canzani scoase un ţipăt înăbuşit şi se prăbuşi. Murise.

— Mii de bombe! mormăi Amphoux încetând să mai vâslească.

Baleniera turcească se afla la numai cincizeci de metri de caiac.

SFÂRŞIT

FOC ÎN VEST

(urmare)

IV

RĂNIT

În clipa când, împotriva obiceiului său, apașul se aruncă asupra vrăjmașului, Old Firehand, dintr-o privire îndreptată spre ei, zări chipul *Șefului alb*. Cu toate că privirea a fost fugară, impresia produsă se dovedi fulgerătoare. De câțiva ani îl urmărea pe acest om pe care-l ura din tot sufletul.

— Tin Finnety! strigă el și se repezi către Winnetu căruia îi apucă mâna gata să izbească. Oprește-te, frate! Acest om e al meu!

Parranoh rămase mai întâi îngrozit auzindu-și numele. Dar, aproape fără să-l zărească pe Old Firehand care îl salvase din mâinile indianului, o luă la fugă. Nu l-am lăsat însă să scape și m-am aruncat după el. Ceilalți doi m-au urmat. Aveam totuși un avans față de ei. Old Firehand, părăsind un timp oarecare Vestul, nu mai era în stare să continue o urmărire în fugă. Observat cu satisfacție că Parranoh nu se gândi să-și cruțe puterile pentru mai târziu, dar cu toate acestea mă apropiai tot mai mult de el. Winnetu și Old Firehand rămaseră în urmă. Glasul apașului ajunse totuși până la mine, deși parcă venea de departe:

— Old Firehand să se oprească. Fratele meu alb îl va ajunge pe acest câine de atabask și mânia Marelui Manitu se va revărsa asupra lui.

N-aveam vreme să mă întorc pentru a vedea dacă vânătorul îi urmase sfatul. Cu toată lumina răspândită de lună, n-ar fi fost prudent să-l pierd nici măcar o clipă din vedere pe fugar. Îi auzeam gâfâitul în faţa mea. Brusc, Parranoh sări în lături, pentru a mă lăsa să trec înaintea lui. Mă aşteptam însă la această şiretenie şi, în aceeaşi clipă eram peste el, implântându-i cuţitul între umeri. Ciocnirea fu atât de violentă încât amândoi ne prăvălirăm la pământ. În timp ce eu mă ridicam, el rămase întins galben ca ceara. I-am scos cuţitul din spate. Nu mai mişca de loc. Înainte de a-mi recăpăta sângele rece am auzit în urma mea nişte paşi grăbiţi. Era Winnetu, care mă urmărise pentru a-mi da ajutor în caz de nevoie.

— Fratele meu e iute ca săgeata şi cuţitul lui nu greşeşte niciodată ţinta, rosti el privind spre trupul neînsufleţit.

— Undei Old Firehand? l-am întrebat.

— E puternic ca un urs, dar greutatea anilor apasă mult asupra picioarelor. Fratele meu nu vrea ca trofeu scalpul ponkaşului?

— Nu, îl ofer fratelui meu roşu.

Din trei tăieturi de cuţit, apaşul îi smulse scalpul. Câtă ură trebuia să aibă Winnetu faţă de acest om, pentru a-i lua scalpul cu atâta sălbăticie! În timpul acelei operaţii, am întors capul, nevrând să privesc grozăvia obiceiului indian, drept care am zărit câteva puncte negre alunecând în noapte spre noi.

— Winnetu să se arunce la pământ, căci îmi pare că va trebui să apere scalpul *Şefului alb*, am spus eu.

Apaşul mă ascultă numaidecât, iar eu am făcut la fel. Old Firehand, care ne urmase, îl pierduse din vedere pe Winnetu şi luase fără îndoială o direcţie falsă. Începusem să-i disting mai bine pe indienii care-şi duceau caii de căpăstru. Situaţia noastră era gravă şi ne trebuia cu orice preţ doi cai. Târându-ne, descriserăm un semicerc, în aşa fel încât să-i

prindem la mijloc. La această depărtare de locul luptei nu se așteptau să dea peste un cadavru și, la descoperirea trupului neînsuflețit scoaseră exclamații de uimire. Dacă ar fi bănuit că unul dintre ai lor fusese ucis în acest loc, n-ar fi venit acolo. Când recunoscură cadavrul scoaseră exclamații de furie. Momentul era favorabil. Cât ai clipi din ochi, am sărit pe caii indienilor și am dispărut în noapte, cu scalpul șefului lor. Dispariția lui Old Firehand ne neliniștea, căci s-ar fi putut să dea ca și noi de un grup de indieni. Neliniștea ne crescu negăsindu-l lângă calea ferată, unde ar fi trebuit să fie. Acolo totul era în regulă. Albii care luaseră parte, sau mai bine zis ne priviseră luptând, erau ocupați cu adunarea indienilor uciși. Ponkașii răniți fuseseră luați de frații lor de sânge. Pe linie, ardeau două focuri destul de mari, pentru a putea fi zărite de fochistul trenului. Curând, sosi și acesta, oprindu-se la o oarecare distanță. Personalul coborî și întrebă care era rezultatul luptei. Aflându-l, ne mulțumiră călduros pentru salvarea trenului. Eram îngrijiți de soarta lui Old Firehand și i-am mărturisit neliniștea mea apașului.

— Fratele meu, Old Firehand, făcu Winnetu, a pierdut urma lui Parranoh și mă tem să nu fi căzut în mâinile indienilor. Trebuie să plecăm în căutarea lui.

— Da, și asta chiar numaidecât, am răspuns eu.

Ne luarăm armele și plecarăm. Din când în când ne opream, trăgând cu urechea, dar în zadar. Tocmai voiam să ne reîntoarcem când auzirăm un strigăt înăbușit.

— Trebuie să fie Old Firehand, căci Ponkașii n-au obiceiul să-și trădeze prezența prin strigăte, spuse Winnetu.

— Așa-i. Să mergem repede.

Am luat-o la fugă, dar în vreme ce Winnetu a apucat-o spre nord, eu m-am îndreptat spre est.

— De ce fuge fratele meu într-acolo? Dinspre nord a venit strigătul.

— Nu, dinspre est. Ascultă! Strigătul se auzi din nou.

— Nu, vine de la nord. Old Schatterhand se înșeală.

— Să nu mai pierdem timpul. Winnetu să se îndrepte spre nord, dar eu spre est. Unul dintre noi trebuie să aibă dreptate.

Winnetu făcu un semn afirmativ şi plecă înspre nord, alergând, eu m-am îndreptat spre est. După câteva clipe am auzit un nou strigăt. În curând am zărit un grup de indieni angajaţi într-o luptă.

— Sosesc, Old Firehand, am strigat eu.

Acum îi zăream mai bine. Old Firehand, grav rănit se bătea cu trei indieni. Alte trei leşuri zăceau lângă el. În fiece clipă Old putea să fie doborât. Nu mai era timp de chibzuit. Am pus carabina la ochi şi am tras. Trei gloanţe, trei cadavre şi Old Firehand era salvat.

— Eşti rănit? sper că nu prea grav?

— Nu, câteva zgârieturi. Numai două lovituri de secure în picioare. M-au izbit aici, pentru a mă împiedica să fug.

— Dar pierzi sânge. Lasă-mă să te bandajez.

— N-ai decât... într-adevăr, eşti un ochitor bun. În bezna asta şi după o fugă destul de lungă, i-ai secerat pe toţi trei ca pe nişte muşte. Nu ţi-ai dezminţit renumele...

— Cum se face că te-ai rătăcit? l-am întrerupt eu.

— Când am alergat în urmărirea lui Tin Finnety, n-am putut să continui multă vreme să mă ţin după voi, cu toate că picioarele îmi erau zdravene atunci. În întuneric, v-am pierdut din vedere şi începusem să vă caut când am dat peste aceşti şase diavoli. Nu aveam decât cuţitul, căci celelalte arme le aruncasem pentru a alerga mai uşor. Trei dintre ei, au plătit cu viaţa, iar ceilalţi când ai venit voiau să se răzbune. N-am să uit ce-ţi datorez!

În timp ce vorbeam, i-am cercetat rănile. Trebuia să fi fost dureroase, dar, din fericire, nu erau prea adânci. Curând veni şi Winnetu şi mă ajută să-l bandajez. Lăsând pe loc cele şase cadavre, ne îndreptarăm către linie, căci Old Firehand nu putea merge fără a fi susţinut. Când am ajuns acolo, am

rămas încremeniți. Trenul dispăruse; probabil că trebuise să recupereze timpul pierdut. Rănile lui Old Firehand ne-au silit să așteptăm o săptămână, până ce a fost în stare să călătorească. Din fericire ne găseam într-o regiune împădurită și bogată în vânat, iar apă aveam din belșug, căci nu departe de noi curgea un izvor limpede.

V

ÎN NEGURA NOPȚII

Trecură câteva zile până când Old Firehand putu să întreprindă cu noi călătoria până la Fortăreața lui. Drumul părea liber, și, ajunși acolo, puteam să ne odihnim. Pentru a nu atrage atenția indienilor, care s-ar fi pripășit din întâmplare pe acolo, nu traserăm nici un glonț în acel răstimp. Vânam cu capcane. Într-o seară, ședeam cu Old Firehand în jurul focului din lagăr, în vreme ce Winnetu supraveghea împrejurimile. Apropiindu-se la un moment dat de noi, Old Firehand îi spuse:

— Fratele meu, n-ar vrea să șadă cu noi lângă foc? Drumul harapilor nu trece pe aici. Suntem în siguranță.

— Ochii apașului trebuie să rămână deschiși. El n-are încredere în bezna nopții, după cum n-are nici în femeie, răspunse Winnetu. Și a dispărut din nou în întuneric.

— Disprețuiește femeile, am remarcat eu, aprinzându-mi o țigară.

Old Firehand privi cu luare aminte zările ca de păcură.

— Ce te face să crezi?

— Chiar vorbele lui.

— Nu crede tot ce auzi, făcu vânătorul. Există o femeie pentru care s-ar lua de păr cu însuşi diavolul. Totuşi, cuvântul squaw[1] de mult nu-i mai iese din gură.

— De ce n-a adus-o în wigwam-ul lui?

— Pentru că iubeşte pe altcineva.

— Cu toate acestea, un asemenea fapt preţuieşte prea puţin pentru un indian.

— E adevărat. Dar bărbatul iubit, era prietenul lui.

— Cine e?

— Old Firehand. Îl privi în plin obraz. Mă aflam în faţa uneia dintre acele drame atât de răspândite în Vest şi ai căror eroi aveau un suflet atât de mare, încât renunţau adesea la fiinţa iubită pentru a păstra o prietenie de care erau strâns legaţi. Nu aveam dreptul să intru în amănunte. Old Firehand pricepu, totuşi, dorinţa mea de a afla mai multe şi după un scurt răgaz, continuă:

— Să nu reînviem trecutul. Eşti primul om căruia, cu toată tincreţea dumitale îi dezvălui aceste taine ale sufletului. Dar, de când te-am cunoscut, am început să ţin la dumneata şi să-ţi port în suflet o adâncă prietenie.

— Mulţumesc. Şi eu la fel, când...

— Ştiu, ştiu. Ai dovedit-o îndeajuns dându-mi ajutor în noaptea aceea. Alergam ca un tigru rănit şi eram mâniat că nu puteam să mă răzbun eu însumi.

Buzele i se crispară de amărăciune. Încă o dată mai mult bănuiala că ura lui împotriva lui Parranoh trebuia să aibă motive serioase mi se adeveri. Mărturisesc că curiozitatea îmi creştea din ce în ce. Şi apoi, gândul că inima lui Winnetu bătuse cândva pentru o femeie mă tulbura. Apaşul ştiuse să-şi

---

[1] nevastă.

ascundă taina, chiar față de mine, prietenul și fratele lui de sânge. M-am hotărât totuși să tac din gură, socotind că viitorul îmi va aduce noutăți.

Rănile lui Old Firehand s-au vindecat mai repede decât crezusem și, curând, am plecat. Trebuia mai întâi să străbatem ținuturile rapahilor și pawneilor, până la râul Mackenzi, pe malul căruia se afla „fortăreața" lui Old Firehand, după cum spunea el. Aveam de gând să nu pun întrebări, deși aveam dorința de a cunoaște trecutul încercatului vânător. Stăteam nemișcat pe locul meu. Numai din când în când mă ridicam pentru a întreține focul. În timp ce aruncam un braț de vreascuri, Old Firehand zări inelul din degetul meu și mă întrebă încruntându-se.

— Cei cu inelul acesta?

— E amintirea unei clipe groaznice din viața mea. I-am întins inelul. Dar abia îl luă în mână și o expresie de mirare se întipări pe chipul său.

— De unde-l ai? Părea că-mi așteaptă răspunsul cu sufletul la gură.

— De la un tânăr din New Venango.

— Din New Venango... adică de la Harry. Ai fost la Forster? Îl cunoști pe Harry? Despre ce clipă de groază e vorba?

— Despre o aventură în care aș fi fost ars de viu, fără ajutorul lui Swalov, răspunsei eu întinzând mâna pentru a lua inelul. Dar Old Firehand nu mi-l dădu.

— Trebuie să știu mai întâi cum a ajuns acest obiect în stăpânirea dumitale. Am un drept sfânt asupra acestui inel, un drept mai puternic decât al oricărui alt om. Știi că vederea acestui inel pe degetul altui om, despre care aș fi bănuit că nu-i cinstit, ar fi însemnat moartea lui? Povestește-mi, te rog.

În glasul lui am intuit ceva care conferi multă importanță tânărului Harry și lui Forster. I-am povestit în câteva cu-

vinte întâmplarea. Old Firehand mă ascultă atent. Flăcările îi luminau atât de bine chipul încât puteam să-mi dau seama de fiecare fibră ce i se mișca în timp ce povesteam. Când am ajuns la scena fugii mele cu Harry pe șa, se ridică brusc și strigă:

— Era singurul mijloc de a-l salva. Tremur pentru viața lui, povestește-mi; haide, povestește mai repede.

Eu însumi, emoționat de evocarea acelor momente înfiorătoare, am continuat. Old Firehand se apropiase mai mult de mine și cu buzele întredeschise, părea că-mi soarbe cuvintele. Îmi prinsese brațul cu atâta tărie, încât am strâns dinții pentru a nu geme de durere. În cele din urmă scoase un strigăt.

— Cerule! Îngrozitor! Ascultându-te, aveam impresia că propriul meu trup se afla în mijlocul flăcărilor, deși știam că l-ai salvat, căci în acest caz n-ar fi putut să-ți dea inelul.

— Nu mi l-a dat. I l-am smuls fără să vreau din deget.

— Și de ce nu i l-ai dat înapoi?

— Am vrut s-o fac, dar a fugit și am încercat zadarnic să-l ajung. Am încercat să le explic și celorlalți dar n-au vrut să mă asculte. Îl cunoști pe Harry?

— Puțin, făcu Old Firehand, zâmbind misterios. Tatăl lui e un vânător ca și mine. Poate într-o zi ți-l voi prezenta.

— Aș fi încântat,

— Și eu de asemenea. Meriți să primești mulțumiri pentru cele ce ai făcut!

— N-am ce face cu mulțumirile.

— Bineînțeles. Doar te cunosc. Ia-ți inelul și să nu mai vorbim despre asta. Mi-e cam somn și mâine avem de furcă. Va trebui să ne grăbim pentru a câștiga timpul pierdut...

A doua zi, pornirăm către frumoasa fortăreață a vânătorilor. În cursul drumului am observat o schimbare în purtarea prietenilor mei; mă înconjurau cu fel de fel de atenții,

La amiază, ne oprirăm și vânătorul plecă să cerceteze împrejurimile. Winnetu se așeză pe iarbă, alături de mine, i-mi spuse:

— Fratele meu e curajos ca pantera din pădurile nestrăbătute de nimeni și tăcut ca munții. Eram uimit, dar n-am răspuns.

— Era să piară în mijlocul flăcărilor și n-a spus nimic fratelui său roșu, continuă el.

— Limba oamenilor se aseamănă cu un cuțit cu două tăișuri. Oare Winnetu a mărturisit fratelui său tot ce are pe inimă? A rostit el ceva despre femeia care îi stăpânește jumătate din suflet?

— Winnetu iubește și dragostea nu sălășluiește în gură, ci în suflet. Dar pentru ce fratele meu n-a vorbit nimic de tânărul pe care l-a salvat de la moarte?

— Nu voiam să mă laud. Îl cunoști?

— L-am legănat în brațele mele, răspunse gânditor apașul. Eu l-am învățat să tragă cu arcul, să călărească pe cai sălbatici, i-am dăruit prima armă cu care l-a ucis pe Ribanna, fiul assinibonilor.

Îl priveam încremenit. Începeam să cred că tatăl tânărului nu era altul decât Old Firehand. Tocmai voiam să-l întreb acest lucru, când apăru vânătorul și întrebarea îmi muri pe buze.

După ce am mâncat, am pornit din nou la drum. Pe înserate, am ajuns pe un platou dincolo de care se deschidea valea Mackenzie. Am intrat într-o strâmtoare, pentru a trece prin mijlocul râului pe cealaltă parte.

— Stați! strigă deodată cineva dintr-un hățiș.

Ne-am oprit locului zărind țeava unei carabine.

— Da-ți parola! continuă vocea.

— Curaj!

— Apoi?

— Tăcere? strigă Old Firehand aruncând o privire cercetătoare spre hățiș. După aceste cuvinte, frunzele tufișului s-au dat la o parte și în locul lor apăru un omuleț îmbrăcat în haină de vânător ce-i ajungea până la genunchi. Am scos un strigăt de uimire. Bondocul era Sam Hawkens.

— Bine ați venit, prieteni și nu fiți supărați că v-am băgat puțin în sperieți, spuse el clipind des din ochi. Sunt bucuros că-l văd pe micul meu greenhorn, în urma căruia îl zăresc pe Winnetu, șeful apașilor, dacă nu mă înșel.

Îmi strânse mâna cu căldură și aproape să mă înnăbuș, când mi-a băgat fața în barba lui stufoasă, pentru a mă săruta, dacă nu i-aș fi tăiat scurt aceste efuziuni.

— Sunt încântat, dragă Sam, cu adevărat încântat. Cum se face că Old Firehand, care nu se putea să nu știe de prietenia noastră, a uitat să-mi spună că te găsesc aici?

— Am vrut să-ți fac o surpriză, răspunse Old Firehand zâmbind. De altfel, te mai așteaptă încă una la fortăreață.

— Nu se poate! Adică să fie aici și Dick Stone și Will Parker, prietenii nedespărțiți ai bătrânului Sam?

— Exact! Și toți vor fi fericiți de această întâlnire. Ce mai e nou, Sam?

— Nimic, Sir, nimic. Numai că Liddy asta a mea — și-și arăta carabina — a dormit cam mult și, după câte știu, nu prea are acest obicei, Poate când s-o trezi, n-o să mai adoarmă așa de repede.

— Dar cu capcanele, cum stăm?

— Oh! grohăi omulețul. Am prins la vânat, că doi ani nu ne mai trebuie vânat. Ai să fii mulțumit, ai să vezi. Și, întorcându-ne spatele, chicotind, dispăru din nou în hățiș.

VI

FORTĂREAȚA

Eram așadar aproape de fortăreață. Am încercat să găsesc intrarea cu privirea, dar n-am reușit. Pătrunsesem destul de adânc, în strâmtoarea în care, terenul era atât de stâncos, încât copitele cailor nu lăsau nici o urmă de pământ. La o cotitură, Old Firehand și Winnetu, care călăreau înaintea mea dispărură. Cercetând cu luare aminte în cele din urmă, după multă cazną, am descoperit că lianele dese care acopereau un el de perete de stâncă ascundeau privirilor indiscrete un loc de trecere. M-am târât printre ele și m-am pomenit într-un adevărat tunel, alcătuit din verdeață. După câtăva vreme, ieșind la aer liber, m-am pomenit în fața unei deschizături, ce dădea într-o vale, la a cărei vedere am încremenit. Era înconjurată din patru părți de stânci de granit, uriașe, abrupte și atât cât am putut să observ, de netrecut. Pe pantele lor, pădurile creșteau în voie, adumbrind aproape întreaga vale, în care prin mijlocul ierburilor, pășteau cirezi de vite și turme de oi.

— Cum ai dat de acest loc atât de fermecător? l-am întrebat eu pe Old Firehand.

— Urmărind un urs rănit, răspunse el zâmbind. De multă vreme îmi este un refugiu sigur și pot să te asigur că nici un indian din împrejurimi n-are idee de acest loc. De nenumărate ori am scăpat cu viață refugiindu-mă aici.

Un fluierat ascuțit îl întrerupse și numaidecât furăm înconjurați de locuitorii încântătoarei văi. Erau toți flăcăi zdraveni, crescuți în preerie. Printre ei l-am zărit și pe Will Parker, care ne salută cu entuziasm. Prietenul lui, Stone, se dusese la vânătoare cu câțiva oameni. Coborârăm de pe cai, hotărât să cercetez mai cu luare aminte locurile. Când mi se spuse că

fortăreaţa era inatacabilă, nu fusesem mirat. În faţa mea chiar observai o stâncă înaltă şi colţuroasă. Încercând s-o escaladez sprijinindu-mă de colţuri, m-am ales cu câteva zgârieturi serioase, căci alunecând, căzusem la pământ. În cercetările mele, am zărit o ridicătură de pământ o cabană de lemn şi, împrejurul ei mai multe corturi. Erau locuinţele oamenilor. M-am îndreptat spre cea dintâi. Ajungând în apropiere, am observat în dosul cabanei un vânător cu o talie zveltă, care cu mâna strașină la ochi privea spre mijlocul văii. Când îmi auzi paşii, se întoarse. Era Harry.

— E posibil oare? am strigat eu fericit, îndreptându-mă spre el. Tânărul îmi aruncă o privire rece. Pe chipul lui nu se întrezărea nici cea mai mică urmă de bucurie.

— Dacă-n-ar fi fost posibil, nu m-ai fi văzut, Sir, făcu el tărăgănat. Şi aş vrea să aflu cine ţi-a dat voie să te apropii de acest loc?

Nu mă aşteptasem la o astfel de primire. Dând cu dispreţ din umeri, am rostit un singur cuvânt:

— Pshaw! şi, întorcându-i spatele, am coborât povârnişul stâncos. Ceea ce bănuisem, se adeverise. Harry era fiul lui Old Firehand.

M-am hotărât să-mi continui cercetările şi, până ce se lăsă noaptea, am colindat toate ungherele văii. Când am văzut că vânătorii se adună în jurul focului, m-am îndreptat spre ei. Înainte însă, am trecut să-mi văd calul, pe care-l lăsasem într-un tufiş, în apropiere de izvor. De abia sosisem lângă Swalov, pe care-l băteam drăgăstos pe gât, când l-am zărit pe Harry apropiindu-se.

— Nu te supăra, murmură el, dar pentru că Swalov m-a salvat, am venit să-l văd.

— Bine, i-am răspuns, te las cu el. Noapte bună. M-am prefăcut că plec. Nu străbătusem însă nici 10 metri şi am auzit un strigăt în urmă:

— Sir! M-am oprit şovăind. Harry se apropie de mine, şi oarecum puţin încurcat, îmi spuse:

— Te-am jignit!

— Nu, am răspuns rece, te înşeli. Nu mă poţi jigni; singurul sentiment pe care mi-l inspiri e cel de milă.

Trecură câteva clipe în tăcere.

— În acest caz, iartă-mi greşeala.

— Bucuros. Sunt obişnuit cu aşa ceva.

— În viitor nu voi mai abuza de mila dumitale.

— Totuşi, îţi stau în întregime la dispoziţie. Am vrut să plec, dar mă apucă uşor de braţ:

— Să uităm neînţelegerile dintre noi. Ai salvat viaţa tatălui meu, punându-ţi-o pe a dumitale în pericol. Îţi datorez o recunoştinţă veşnică. Orice ai gândi despre mine.

— Orice om din Vest ar fi făcut la fel. Nu merită să vorbim despre asta.

— Eşti nedrept cu dumneata. Vrei să fii la fel şi faţă de mine?

— Nu.

— Atunci... vreau să te rog ceva.

— Te ascult.

— Poţi să fii furios cât vrei pe mine, dar te rog, nu mai vorbi de milă. Vrei?

— Da.

— Îţi mulţumesc. Şi acum vino cu mine să-ţi arăt unde să te culci, căci mâine ne vom scula de dimineaţă.

— De ce?

Am pus câteva capcane la Bee-Fork şi aş vrea să mă însoţeşti. Câteva minute mai târziu mă introduse într-o peşteră în stâncă, pe care o lumină cu o torţă.

— Aici este, Sir. Vânătorii care sunt prea puţin bolnavi aici dorm.

— Şi crezi acest lucru despre mine?

— E mai prudent. Valea e plină de umezeală, căci munţii nu lasă soarele să ajungă până aici. Noapte bună.

Îmi întinse mâna, apoi ieşi. Rămas singur, am privit în jurul meu. Nu era o peşteră naturală, ci una făcută de mâna omului. Pământul stâncos era acoperit cu piei de bizon şi pereţii de asemenea. Într-un colţ era aşezată o laviţă, alcătuită din crengi uscate şi blănuri. Câteva obiecte atârnate pe pereţi îmi arătară că aici era locul obişnuit al lui Harry.

A doua zi, mă deşteptă o zgâlţâială.

— Hei, somnorosule! Nu crezi că ai dormit destul? Mai întinde-te încă o dată, dar de data aceasta vertical! Ai dormit deajuns. Sărind în picioare, l-am văzut în faţa mea pe Sam Hawkens. Era echipat din cap până în picioare ca un vânător. Mi-am dat seama că avea să ia parte la vreo expediţie.

— Sunt gata îndată, Sam. Vii cu noi?

— Aşa cred, dacă nu mă înşel.

La intrarea în vale ne aştepta Harry. Sam aruncă câteva cartane pe umăr şi o luă înainte.

— Unde sunt caii? l-am întrebat pe tânăr.

— Harry ne va conduce la ei.

Habar n-avea Sam câtă bucurie îmi produceau cuvintele lui. Dacă Harry se ocupase de Swalov atâta vreme, însemna că se gândise mai întâi la stăpânul lui. Sau, poate că tatăl său, vorbindu-i de mine, reuşise să-i schimbe părerea. Mă miram că nu-l vedeam şi pe Old Firehand. Dar curând l-am zărit alături de Winnetu şi de alt vânător.

— Micul meu frate alb e puternic ca războinicii de pe malul lui Rip-Gila. Ochiul său va vedea numeroşi castori, iar mâinile lui nu vor putea duce pieile tuturor animalelor pe care le va ucide, spuse Winnetu.

Ne-am îndreptat spre stânga şi am coborât fluviul până unde se vărsa în Mackenzie. Tufe dese creşteau pe malurile fluviului şi viţa sălbatică urca pe ele formând un înveliş pe care trebuia să-l tai cu cuţitul. Sam mergea aplecat, rupând ramurile.

— Vino, Sir, spuse Harry, care-l urma. Pe aici se află urma castorilor.

Într-adevăr, sub perdeaua verde a vegetației am zărit o cărare paralelă cu fluviul, care șerpuia pe sub mărăciniș. Auzind un zgomot venind dinspre fluviu, Sam se opri și puse degetul pe buze:

— Am ajuns, șopti el. Atenție! Sunt foarte bănuitori!

Încet am continuat să ne strecurăm fără zgomot, până la cotul fluviului, unde castorii își aveau ascunzișurile. Un dig lung, pe care un om prudent ar fi putut să meargă, intra în apă și locuitorii cu patru picioare erau ocupați să mărească digul. Pe celălalt mal, am observat câteva din acele muncitoare animale care, cu dinții, rupeau ramuri și le aruncau în apă. Alții tencuiau construcția cu mâlul cărat de pe malul fluviului. Mă uitam cu uimire la acea colonie activă când atenția îmi fu atrasă de un castor mai mare decât ceilalți care stătea de pază pe dig și care, fără îndoială, îndeplinea misiunea de paznic. Deodată, acesta își ciuli urechile, scoase un strigăt de alarmă și se scufundă în apă. Cu iuțeală, ceilalți îl urmară. Fără nici o îndoială castorii simțiseră prezența celui mai temut vrăjmaș: omul.

Ultimul castor nu dispăruse încă în apă și noi puserăm mâna pe arme. Deodată doi indieni ieșiră din mărăciniș și se îndreptă spre malul fluviului. Unul dintre ei avea pe umăr mai multe curse. Amândoi erau înarmați.

— Drace, murmură Sam printre dinți, aceste canalii ne-au descoperit cursele și ne-au luat vânatul. Așteptați, pungașilor, Liddy vă va explica ale cui sunt cursele.

Își puse arma la umăr gata să tragă. Eram sigur că voia să-i atace pe indieni, prin surprindere și i-am pus mâna pe braț.

VII

URMARIȚI DE PONKAȘI

Dintr-o privire i-am recunoscut pe indieni, pe ponkași, iar figurile lor colorate cu diferite desene îmi dovedeau că expediția lor nu era de vânătoare ci de război. Prin împrejurimi erau probabil și alții și, la cea dintâi detunătură, ar fi alergat cu toții, ceea ce n-ar fi fost prea bine pentru noi.

— Să nu tragi, Sam. Ia-ți mai bine cuțitul; indienii sunt înarmați cu securi de război și trebuie să fie mulți prin împrejurimi.

Omulețul, gata să tragă, ezita să-mi asculte sfatul.

— Știu, ar fi mai bine să-i suprimăm în liniște, dar cuțitul meu nu e fermecat ca să-i străpungă pe amândoi deodată.

— Nici nu m-am gândit. Ocupă-te tu de unul, iar eu de celălalt.

— Hm! Ia privește, patru din cele mai bune curse ale noastre sunt la ei: fiecare a costat trei dolari și a-și fi încântat dacă o dată cu averea noastră le-am lua și pielea.

— Haide, Sam, să mergem mai departe, până nu-i prea târziu.

Cei doi indieni erau tocmai în fața noastră, preocupați să cerceteze urmele de pe pământ. Fără să fac cel mai mic zgomot, am lăsat carabina și am înaintat cu cuțitul în dinți. Deodată am auzit o voce șoptindu-mi la ureche:

— Stai pe loc, Sir. Lasă-i pe mâna mea.

Era Harry.

— Mulțumesc, dar am luat asupra mea pe unul dintre ei. Când ajunseră în dreptul mărăcinișului, l-am apucat pe indian de gât cu mâna stângă, iar cu dreapta i-am împins cuțitul între umeri. Scoțând arma, m-am uitat să văd dacă prietenul meu n-are nevoie de mine. Dar și celălalt indian zăcea la pământ, iar Sam cu picioarele desfăcute, îi jupuia scalpul.

— E un obicei barbar! am strigat eu.

Sam însă, scoțându-și pălăria dădu la iveală un cap chel, de culoarea sângelui.

— Ce zici tinere? făcu el întorcându-se spre mine. Am avut și eu o frizură frumoasă, până când un grup bawuces m-au atacat și mi-au jupuit pielea capului. Acum sunt nevoit să port perucă. De aceea orice indian pe care-l întâlnesc trebuie să-mi plătească această lipsă.

Vorbind își așeză peruca și pălăria. Dar nu era timpul să pălăvrăgim, căci din fiecare copac putea să pornească vreo săgeată sau un glonț. Trebuia neapărat să-i prevenim pe cei rămași în campament, așa că i-am spus lui Sam:

— Nu crezi că ar fi mai bine să ascundem cadavrele?

— Ai dreptate. Fac prinsoare că în câteva minute va veni aici un regiment de indieni.

Ne grăbirăm să-i îngropăm pe cei doi indieni, deoarece să-i fi zvârlit în apă, ar fi fost mai periculos. Când am terminat, Hawkins se întoarse spre mine.

— Acum, du-te cu Harry la fortăreață și spuneți-le camenilor ce s-a petrecut; eu le voi lua armele să văd despre ce e vorba.

— Nu vrei mai bine să-l întâlnești pe tatăl meu? întrebă Harry. Dumneata știi mai bine să așezi cursele. Lasă-ne

pe noi să mergem în recunoaştere, patru ochi văd mai bine ca doi.

Hotărându-se astfel, eu şi cu Harry, ne înfundarăm în mărăciniş. După un ceas de mers, întâlnirăm altă colonie de castori.

— Aici am pus noi cursele care ni le-au luat indienii, spuse Harry. Acum însă trebuie să ne continuăm drumul după urmele care duc în pădure. Iată-le!

— Harry! Tânărul mă privi întrebător. Nu vrei să te întorci la fortăreaţă şi să mă laşi singur?

— Pentru ce?

— Pentru că nu-ţi dai seama de pericol, mergând cu mine.

— Îmi dau perfect de bine seama. Dar am înfruntat pericole mult mai mari.

— Cu toate acestea, aş vrea să nu mergi mai departe.

— Nu mai insista, te rog. Crezi că mi-e frică de figurile lor pictate ca de draci? Ne-am continuat drumul. Ne depărtasem de fluviu şi înaintam printre două rânduri de arbori. Deodată Harry, care mergea înainte, se opri. Apăruseră în acel loc urmele a patru oameni, care se despărţiseră acolo în două grupe. Una din grupe fusese scoasă din luptă. Fiind echipaţi de război, îmi dădeam seama că trebuie să fie vorba de o expediţie importantă, poate chiar în legătură cu incidentul de pe calea ferată. Căci indienii sunt grozav de răzbunători şi n-au liniste până nu-şi răzbună înfrângerea.

— Ce facem? întrebă Harry. Aceste urme merg spre câmpul nostru şi trebuie neapărat să-i împiedicăm. Mergem împreună sau ne despărţim?

— Această urmă duce neîndoios la cantonamentul indienilor, care desigur îşi aşteaptă iscoadele. Este necesar, înainte

de toate, să știm câți războinici sunt și care ar fi intențiile lor. Intrarea în fortăreață este păzită de santinelă, care va face tot posibilul să păstreze secretul.

– Aveți dreptate! Să mergem înainte.

Ne afundarăm în pădure și ne apropiarăm de o râpă, unde simțirăm miros de fum. Imediat am zărit un fum subțire ridicându-se în linie dreaptă spre vârful copacilor. Acest fum nu putea fi decât de la un lagăr indian. L-am oprit pe Harry și i-am spus și lui despre ce este vorba.

– Așteaptă-mă îndărătul acestui mărăciniș; vreau să-mi arunc ochii peste cantonamentul lor.

– De ce nu vrei să vin și eu?

– Un om ajunge. Doi sunt mai ușor de descoperit. Harry încuviință din cap și se întoarse pe urma pașilor lui, pe mărăciniș, ca să nu lase amprente în timp ce eu, mergând încet, m-am îndreptat spre râpă. În adâncul ei, am zărit o mulțime de indieni care deabia dacă aveau loc. La intrarea râpei, nemișcat ca o statuie păzea un tânăr cu părul foarte lung, iar de jur împrejur câte un om din loc în loc. Am încercat să-i număr, privindu-i pe fiecare în parte. Deodată am rămas încremenit. Cine să fie acela care ședea pe lângă foc? Se poate? Cu toate acestea eram sigur că nu putea fi decât șeful Parranoh, Tin Finnety, cum îi zicea Old Firehand. Îi văzusem foarte bine chipul la lumina lunii, în acea noapte memorabilă, ca să nu mă pot înșela. Cu toate acestea nu-mi credeam ochilor. Pe cap avea frumosul păr pe care Winnetu îl tăiase în fața mea, pentru a se mândri cu el.

În acel moment, paznicul cel mai apropiat de mine se mișcă, ceea ce mă determină să devin atent. M-am dus spre Harry, făcându-i semn să mă urmeze până la drumul

care se bifurca. Acolo o luarăm din nou pe unde mai venisem. Eram acum sigur că ponkaşii după ce se duseseră după ajutor, ne urmăreau pentru a se răzbuna. Dar pentru ce aveau nevoie de un număr atât de mare, era o întrebare fără răspuns. Sau poate că ponkaşii să fi cunoscut existenţa coloniei de vânători şi să fi jurat să se răzbune pe ei. Înaintam repede la adăpostul unui trunchi scorburos. I-am făcut semn lui Harry să se ascundă, iar eu m-am lungit pe pământ. Trăgând cuţitul şi făcând un ocol, m-am târât până la locul de unde venise zgomotul. Am văzut imediat curse pentru castori şi, alături, o pereche de mocasini. Alunecând puţin mai departe, am putut zări o vestă lungă de vânătoare, borurile unei mari pălării, o barbă zbârlită. Era Sam Hawkens. Dar cum se face că se afla acolo, în vreme ce îl credeam la fortăreaţă? Era foarte uşor să aflu întrebându-l. Am început să alunec încet în direcţia lui, bucurându-mă de mutra ce avea s-o facă, văzându-mă apărând pe neaşteptate. Cu mare băgare de seamă, am întins braţul spre carabină care se afla alături de el şi am tras-o spre mine. Zgomotul produs, îl făcu pe micul Sam să sară în sus aşa de repede, încât pălăria îi sări cu perucă cu tot, agăţându-se de o creangă. Când îşi văzu propria lui armă îndreptându-se spre el, o gaură i se deschise sub nasul colorat în toate culorile curcubeului, care de mirare se lărgea mereu.

— Dacă nu închizi numaidecât gura, Sam Hawkens, i-am spus, să ştii că-ţi bag în ea toate cursele castorilor.

— Eh! alta acum! M-ai speriat, dacă nu mă-nşel, strigă vânătorul aşezându-şi peruca sub pălărie. Dracu să te ia! Îmi simt picioarele paralizate; dacă ai fi un indian.

— Lasă asta. Spune-mi mai bine ce ţi-a venit să te culci aici?

— Să mă culc aici? Ce idee! Cu toate acestea cred că nu vei bate toba în sat.

— Voi fi tăcut ca mormântul.

— Dar unde-i Harry?

— A rămas în urmă. Am auzit zgomotul făcut de cursă şi am venit să văd ce este.

— Făceam zgomot atât de mare?

— Sam Hawkens, eşti un măgar bătran. Ie-ai ascuns ca să cureşti scalpuri şi, cu toate acestea, faci un zgomot de asurzeşti toată Canada.

— Dar, tu ce faci aici? Îi urmăreşti ca şi mine pe cei doi indieni? I-am povestit rezultatul recunoaşterii.

— Hm! ne va trebui mult praf de puşcă pentru aventura asta! Mă duceam cu cele două curse spre fortăreaţă, când m-am întâlnit cu doi indieni, care păndeau ceva, dacă nu mă înşel. M-am ascuns după un arbore, când am văzut că unul o ia într-o parte, iar celălalt într-alta. M-am hotărât să-i aştept ca să-i întreb ce au văzut. Dacă vei vrea să mă asculţi, te-ai ascunde mai departe, ca să-i prindem între noi. M-am întors spre Harry, povestindu-i în câteva cuvinte tôtul. Pe urmă m-am aşezat în faţa lui Sam, aşteptând pe cei doi sălbatici.

VIII

PARRANOH

Răbdarea noastră a fost pusă la grea încercare până când, în sfârşit, s-a auzit un zgomot. Apăru mai întâi un războinic bătrân, care nu mai avea loc la centură pentru

scalpuri, iar părțile laterale ale pantalonilor și le împodobise cu păr omenesc. Abia se apropiase că îl și dădurăm gata. Al doilea avu aceeași soartă, apoi toți trei ne întoarserăm la fortăreață. Ne îndreptam mai întâi spre paznic, care era adăpostit într-o colibă făcută de arbuști și care de acolo îi observase pe cei doi indieni. Era Will Parker. Sam îl fulgeră cu privirea.

— Ai fost totdeauna un *greenhorn*, scumpul meu Will și vei rămâne mereu, până când un indian nu te va învăța să trăiești, jupuindu-ți scalpul. Ți-ai închipuit poate că indienii au venit aici poate să vâneze furnici?

— Sam Hawkens, te sfătuiesc să-ți ții gura, căci altfel fac carabina să vorbească. Will Parker un greenhorn! Această glumă merită nițel praf de pușcă. Dar ca mare vânător ce ești, ai uitat că iscoadele trebuie lăsate în pace, pentru a nu deștepta bănuielile celorlalți?

Sam înălță din umeri și se îndreptă spre intrare, continuând să-i dea sfaturi.

— Deschide ochii bine! Nu departe de aici este o râpă, care e cuibul piei-roșii. Ar fi mulțumiți să-ți ia scalpul și asta ar fi cu adevărat mare păcat!

Cu cursele în spate, Sam se îndepărtă cu pasul demn și ajunserăm la intrarea strâmtorii. Un fluierat al vânătorului îi aduse pe toți ocupanții fortăreței, care ascultară cu atenție povestea noastră. Old Firehand asculta în liniște ca toți ceilalți, dar când auzi numele lui Parranoh, scoase un strigăt de bucurie.

— Numai părul care-l avea pe cap ar putea să mă înșele.

— Amănuntul acesta n-are nici o importanță. Sam Hawkens e un exemplu. Timpul cât a trecut până să mă restabi-

lesc, a fost de ajuns ca să se vindece. Vreau să-l văd cu ochii mei. Dick Stone!

Acesta fusese plecat din ajun la vânătoare și tocmai se întorsese. După ce își arătă mirarea și bucuria ascultă ordinul lui Old Firehand.

— Adu arme, plecăm în vizită la indieni.

— Foarte bine, Sir. Mergem călare?

— Nu, pe jos, nu e departe. Harry, tu vei pleca cu Will Parker, iar tu, Bill Bulcher, vei veghea să fie totul în ordine.

— Tată, lasă-mă să merg și eu, ceru Harry.

Tânărul insistă, dar hotărârea lui Old Firehand fusese luată. Winnetu părăsise fortăreața devreme și nu se întorsese încă. Speram să-l întâlnim în drum, căci eu începusem să mă neliniștesc de lipsa lui. M-am gândit să nu fi dat de un grup de vrăjmași și, cu toată bravura lui, să fi căzut într-o luptă inegală. Mă gândeam cu neliniște la ceea ce ar fi putut să i se întâmple, când deodată temutul apaș apăru lângă noi.

— Winnetu îi va întovărăși pe prietenii lui albi până la cantonamentul lui Parranoh și al ponkașilor, spuse el.

Îl privirăm surprinși, văzând că știe de prezența indienilor.

— Fratele meu i-a văzut pe războinicii acestui șef sălbatic? l-am întrebat eu.

— Winnetu trebuie să vegheze asupra fratelui său, Old Shatterhand, și a fiului lui Ribana. El i-a urmărit și a văzut cuțitele lor zburând spre războinicii roșii. Cât despre Parranoh, el își ascunde craniul sub scalpul unui om din tribul Osage. Winnetu îl va ucide.

— Nu; șeful apașilor mi-l va lăsa mie, spuse Old Firehand.

— Winnetu l-a cedat o dată prietenului său.

— De data aceasta el nu va mai scăpa, căci mâna me a...

N-am putut să mai ascult căci în acest moment zărirăm doi ochi strălucind în tufiș și, dintr-o săritură, mă asvârlii înainte. Era chiar cel de care vorbeam: Parranoh. Îi pusesem mâna în gât dar indienii apărură din toate părțile în ajutorul șefului lor. Parranoh se zvârcolea ca un vierme sub apăsarea genunchiului meu. Ochii lui injectați de sânge erau gata să-i iasă din orbite. Aveam impresia că mă bat cu o fiară sălbatică. Am strâns mai tare! Șeful indienilor holbă ochii și capul îi căzu moale. Am aruncat o privire împrejur. Bătălia era în toi. Nimeni nu se servea de arme de foc, ci numai de securi și cuțite. Dick Stone striveau un războinic, apărându-se în același timp de un altul care-l rănise la braț. Am sărit în ajutorul lui și l-am lovit pe indian. Pe urmă m-am îndreptat spre Old Firehand, strivit între două cadavre de sălbatici, sub un altul cât un uriaș care încerca să-l doboare. Cu o lovitură de tomahawk l-am scăpat de adversar.

— Pe legea mea, ați sosit la timp; trei contra unul e prea mult. Mulțumesc. Old Firehand îmi întinse mâna când privirea îi căzu pe Parranoh.

— Tin Finnety, cum se poate? Cine l-a doborât?

— Old Schattehand, spuse Winnetu; Marele Manitu i-a dat puterea taurului care scormonește pământul cu coarnele.

— În viața mea n-am întâlnit om mai puternic, zise Old Firehand. Dar cum se poate ca Parranoh să vie aici cu războinicii lui?

— Fără îndoială că a descoperit urmele și s-a luat după ele; războinicii ceilalți nu vor întârzia să sosească. Frații mei albi să mă urmeze, făcu Winnetu.

— Ai dreptate, dar mai întâi să fac, dispărute urmele luptei, spuse Old Firehand, al cărui braţ sângera. Dick, du-te de vezi dacă nu vine cineva, să nu fim atacaţi prin surprindere.

— Perfect, dar mai întâi scoate-mi cuţitul din corp; nu pot să-l ajung.

Unul din adversari, îi implântase un pumnal în şold. Din fericire, nu era o rană prea importantă, şi, având în vedere rezistenţa lui Stone, occidentul nu avea cine ştie ce urmă. În câteva clipe ne pregătirăm de plecare.

— Cum ducem prizonierul? întrebă Old Firehand.

— Trebuie dus în spate, le-am spus eu.

— În spate? E prea obositor, făcu Stone.

Căută câteva ramuri, rupse şalul lui Parranoh şi construi o targă pentru şeful alb.

A doua zi dimineaţă, soarele nu răsărise încă. M-am sculat şi m-am urcat pe stânci, pentru a-l găsi pe Harry. După raportul unui vânător, ponkaşii erau mai numeroşi decât credeam, ceea ce însemna că pregăteau un atac împotriva întregii colonii.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR !

În romanul următor din „Aventurierul", eroul principal are senzaționalele aventuri prin următoarele orașe :

- MUDRAS
- ESKI-ADALIA
- KONIA
- HISAR
- ESCHISER
- HAIDAR
- CONSTANTINOPOL
- ANGORA
- ORUM
- ERZERUM

ASIA MICĂ

DEMONUL PARISULUI

Este titlul unui nou roman pe care editura **LOGOS STAR** îl va lansa în curând.

DEMONUL PARISULUI

Este un român de acțiune, care pe de o parte te zguduie până la înfiorare prin îndrăzneala și violența loviturilor, iar pe de altă parte te înduioșează prin peripețiile uneia dintre cele mai idilice intrigi amoroase.

DEMONUL PARISULUI

Este o senzațională și pasionată poveste care descrie răpiri nefericite, personaje misterioase și ticăloși notorii, femei fatale, răzbunări, șantaje și conflicte de un dramatism zguduitor.

Eroul principal a ținut sub teroare luni de zile populația Parisului și nu numai, până când în viața lui apare femeia de o frumusețe răpitoare de care se lasă subjugat și în final să depună armele, dispărând ca un

DEMON

Dat la cules 10.XI.1993. Bun de tipar 2.XII.1993. Tiraj 12 000 ex. Coli tipo 12. Format 16/54×84. Tiparul executat la S.C. „UNIVERSUL" S.A. Cd. 728.

Apărut 1994

Karl May – José Moselli

AVENTURIERUL DETECTIV
THEO MARSEIEZUL

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Răspunzând interesului crescând pentru romanul de aventuri de tipul ROCAMBOLE, *Editura LOGOS STAR* lansează colecția de romane AVENTURIERUL DETECTIV. Acest palpitant roman, rivalizând ca dramatism și suspans cu îndrăgitul ROCAMBOLE, aduce o notă în plus de interes, prin faptul că eroul cărții, purtat de soartă, cutreieră lumea în lung și-n lat, prilej cu care, cititorul însuși face o extraordinară călătorie prin ținuturi necunoscute lui, descoperind locuri dintre cele mai surprinzătoare.

Stilul alert, dialogul viu și bogat susțin o acțiune trepidantă și fac ca romanul să fie o lectură agreabilă pentru orice cititor, chiar în momentele de maximă depresiune și oboseală.

Călătorii imprevizibile, întâmplări senzaționale, lupte cu pirați, cu bandiți ai deșertului și ținuturi veșnic înghețate, șantaje, intrigi și conflicte rezolvate cu inteligență și forță de eroul principal în stil polițist, arată ambianța în care se desfășoară de-a lungul a 12 romane, minunatele aventuri ale unui visător, cu suflet bun și iubitor care va cuceri cu siguranță adeziunea și dragostea cititorului.

ISBN 973-96185-8-8

LEI 650

IUBIRE ȘI HAZARD